

မောင်ညိုမြိုင်

(သန်လျင်)

စိစဉ်သော

ဆင်နင်း၍ ပြောပြောရောက်

အပီအဝင်

အနိရုဇ္ဈဗြဟ္မာ

BURMESE
CLASSIC

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ သောင်ပျူမြိုင်၊ သိန်းဝင်း၊ နန္ဒာပိုင်၊ ကြွယ်၊ လွှန်းခင်၊ ရာဇာဓိ၊ အောင်သာ၊ မောင်စော၊ ရှင်
မောင်နိုး၊ သုံးဆယ်၊ ခနုတ်ဟိုက်၊ အေး၊ လင်း၊ လှိုင်၊ အင်း၊ ကိုမောင်သန်းဝင်း၊ ဉာဏ်ထူး၊ (ရေခဲ)၊ ပိုး၊ သဉ္ဇာန်၊

စီစဉ်သူ   ☐   ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ်   ☐   ၂၀၁၆၊ မတ်လ
- အုပ်စု   ☐   ၅၀၀
- မျက်နှာပုံ   ☐   မြတ်မင်းဟန်
- ကွန်ပျူတာစာပီ   ☐   Maw Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလင်   ☐   Eagle

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်
 (ပြီးစေလျှံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၂၃၈)
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၀၄၃၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၀၉၅ • ၀၃

ညှိနှိုင်းမောင်(သန်လျင်)

ဆင်နင်း၍သေပြီးနောက်အပါအဝင်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ/
 မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။-ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၆။

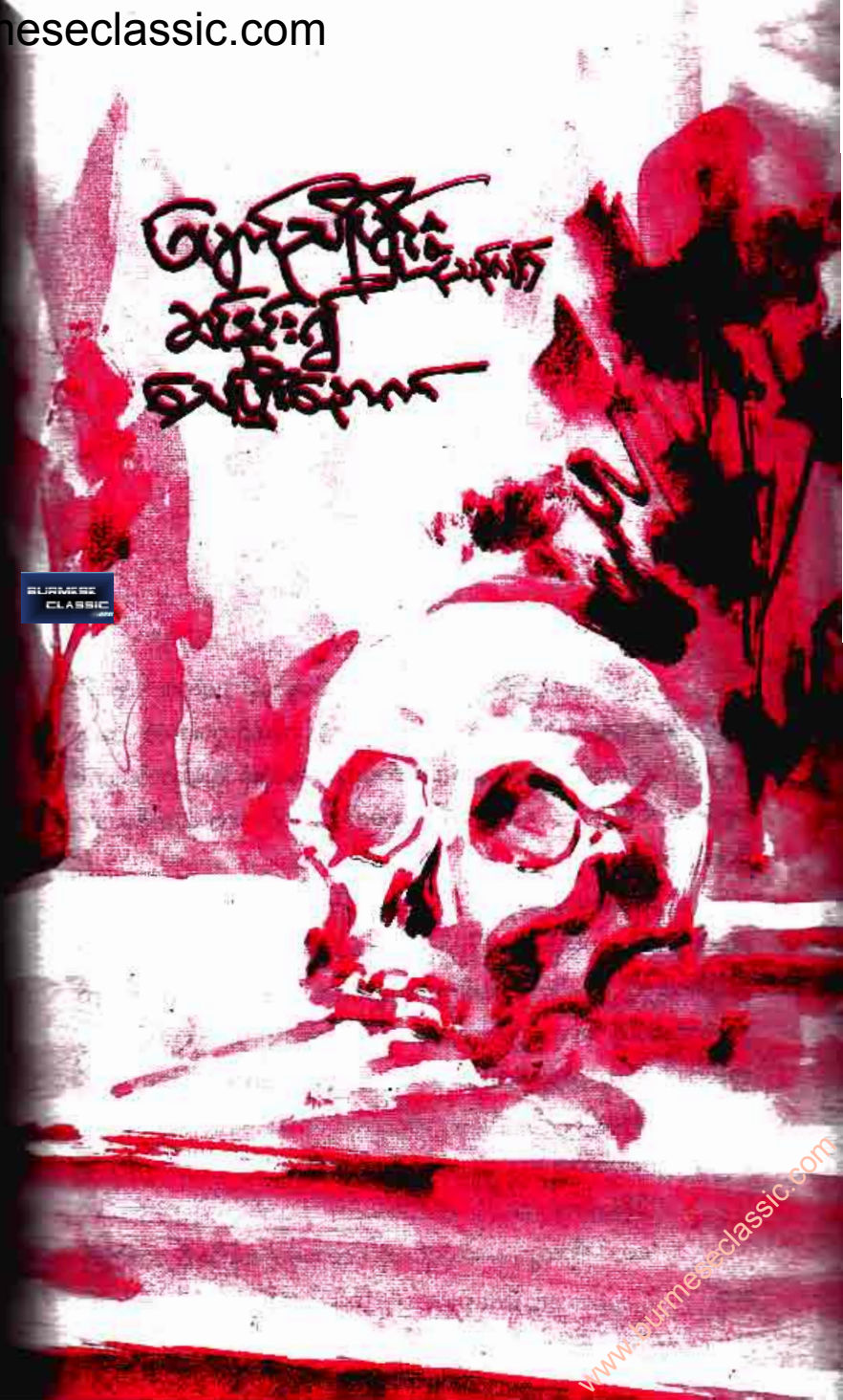
၂၂၀-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၁.၅ စင်တီ။

(၁) ဆင်နင်း၍သေပြီးနောက်အပါအဝင်ဂန္ထီရဝတ္ထုတိုများ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာရေ	စာမျက်နှာ
၁။	ဆင်နင်း၍သေပြီးနောက်...	မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)	၁
၂။	ပုဂ္ဂသိရီ(သပြေကုန်း)စံအိမ်ကြီး	တောင်ပျူကြီးသိန်းဝင်း	၁၅
၃။	လက်ပံတောရဲ့လကွယ်ည	နန္ဒာမိုးကြယ်	၄၀
၄။	ညဝိညာဉ်	လွန်းကျော်ဦး	၁၆
၅။	သတ္တဝါတစ်ခုကတစ်ခု	မောင်စိုးမွေ(သုံးဆယ်)	၇၀
၆။	ညဖျက်ရှင်	နုတ်ပိတ်ကံ့ဖော်	၉၇
၇။	ရွှေယင်မိတောင်ပုဂ္ဂိုလ်ရပ်ဆန်း	မောင်သွေးကွိုင်	၁၁၀
၈။	ကုမ္ပဏီမာယာ	လင်းရောင်တင်	၁၃၄
၉။	ဓာတ်ပျိုမိတ်နီမိတ်ဓာတ်ပုံ	ကိုမောင်သန်းဝင်း	၁၅၆
၁၀။	မေ့ရတစ်ညတာ	မောင်သာမိုး	၁၆၇
၁၁။	ရှုပ်ပြောင်းနာမ်ခွာ	ညွှန်ထွန်း(ရေခဲ)	၂၅
၁၂။	အမိဌာန်ခေါ်နှင့် လူဟောင်းများ	ဝိုးယဉ်ထွန်း	၂၃၇

BURMESE
CLASSIC

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အနီးသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ ကြည့်လိုက်တော့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ လူဦးခေါင်းခွံခြောက်တစ်လုံး ...

“အဘ ...”

“ဟေ ...”

“ဒီဂူပေါ်က ဦးခေါင်းဟာ မိန်းမဦးခေါင်းလား။ ယောက်ျားဦးခေါင်းလား ခင်ဗျ ...”

“မိန်းမဦးခေါင်းပါဗျာ ... နော ... အဘ ...”

“မင်း အသာနေပါ ... အဘ ပြောပါလိမ့်မယ်”

သည်နောက် သူတို့ငါးဦး စကားအငြင်းပွားမှုကို အဆုံးသတ်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်က ဂူပေါ်မှ ဦးခေါင်းခွံကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်၏။

ဦးခေါင်းခွံသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက် နားထင်ချိုင့်နှင့် သွားများ မကျွတ်ဘဲ ကျန်နေသေး၏။ မေးရိုးသွယ်ပုံကိုကြည့်၍လည်းကောင်း၊ သွားသေးပုံအနေအထားကို ကြည့်၍လည်းကောင်း၊ ပါးရိုးနေရာကျဉ်းပုံကိုကြည့်၍လည်းကောင်း ဒါသည် မိန်းမဦးခေါင်းခွံမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ...

“လူကလေးတို့ ...”

“ပြောပါ ... အဘ”

“ဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းခွံ အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ် တွယ်”

“ဝေး ... ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ... နှစ်ချေးထူရ ... တင်”

သျှောင်ပေစူးနှင့် သူငယ်က သူပြောတာမှန်နေ၍ နှစ်ချေးတွဲထောင်းနှင့် နွားကျောင်းသားကို ကြည့်ပြီး ခါးထောက်လို့ ပြောလိုက်၏။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ် မပျော်လင့်ဘဲ လူဦးခေါင်းခွံပေါ်မှ စာတိုတစ်ကြောင်းကိုတွေ့၍ အနီးကပ် ဖတ်ရှုလိုက်၏။ စာတိုကား မီးသွေးနှင့် နေ့ထားပုံရ၏။

သေသေချာချာ ဖတ်လိုက်တော့ ထူးဆန်းသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည်။ အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်နေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား ...

[၁]

ကျွန်ုပ် ဆရာဦးကျော်စွာဗလသည် ဗိန္ဒောနှင့် ပယောက တွဲကိုင်သည် ဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဗိန္ဒောဆေးကို ဘိုးစဉ်ဘွားဆက် အမွေခံရသည့် ကျွမ်းကျင်ပါသော်လည်း ပယောကကား အလုံးစုံ ပြီးမြောက်အောင် မရွမ်းဆောင်နိုင်သေး။ လေ့လာရင်း တွဲဖက်ဆက်စပ် ကုသအဆင့်မှာသာ ချီးနေသေး၏။

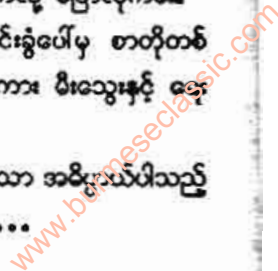
တစ်နေ့သောအခါ ... ဝက်လက်ကြီးရွာမှ အဓမ္မ (စိတ်ရောဂါ) ရောဂါသည်လူနာတစ်ဦးအား ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကုလားသင်္ချိုင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ နွားကျောင်းသား လူငယ်ငါးယောက်သည် ဂူတစ်လုံးပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဝိုင်းကြည့်သဘောကျနေကြသဖြင့် ဘာများပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ပြင်းပြကာ ဝင်ကြည့်မိလိုက်၏။

“မိန်းမဦးခေါင်းကွ”

“မဟုတ်ဘူး ... ယောက်ျားဦးခေါင်း ...”

“မိန်းမပါကွာ ...”

“ယောက်ျားကွ ... မယုံရင် ဟိုကလာနေတဲ့ဘကြီးကို မေးကြည့်လေ”

၄ ● ဘင်ညိုင်း (သန်စုန်း)

'ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်' ဟူသတည်း။

"လူကလေးတို့ ... ဒီစာက လူကလေးတို့ ရေးထားတာလား

တယ်"

"ဇရာဘူး ... ခင်ဗျ၊ စတွေ့ကတည်းက အဲဒီစာတန်းက ရှိနေ

တာပေါ့"

"လူကလေးတို့ ... တင်ထားတာလား"

"ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူတင်ထားမှန်း မသိဘူး"

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်။ 'ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်' ...

'ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်' ...

မဟုတ်မှလွဲရော ... ဤဦးခေါင်းပိုင်ရှင် မိန်းမသည် အမှန် ထကယ် ဆင်နင်း၍ သေခဲ့သည့် မိန်းမဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ကြည့်ရတာ ကာလ အထန်ကြာပုံရခဲ့ပြီ။ သို့သော် စဉ်းစားစရာအချက်က ရှိနေ၏။

'ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက် ... တဲ့

ဒီစာကို ဘယ်သူများရေးခဲ့သလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ရေးခဲ့သလဲ၊

သူမ ဆင်နင်းခံရ၍ သေပြီး ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊

နတ်ပြည်ရောက်သွားသလား ...

ငရဲပြည်ရောက်သွားသလား ...

ပြိတ္တာရွာသို့ ရောက်သွားသလား ...

ဒီသင်္ချိုင်းမှာပါ တစ္ဆေသရဲ ဖြစ်နေသလား ...

ကျွန်ုပ် အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ဒီအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ဝန်းကျင်မှာ စောစောက ဇွားကျောင်းသားများ မရှိကြတော့၊ ဟိုအဝေးလယ်ကွင်းရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်သဘာဝကား အရာရာကို စူးစမ်းလို၏။ သိချင်စိတ် ပြင်းပြ၏။ ယခုလည်း ဒီဦးခေါင်းခွံပေါ်မှ စာတန်းကို ဖတ်၍ ဤကွယ်လွန် သူမိန်းမ၏ နောက်ဆက်တွဲဘဝကို သိချင်နေပြီ။

သို့နှင့် စူးစမ်းလေ့လာရန်အလို့ငှာ ဂူပေါ်မှ မိန်းမဦးခေါင်းခွံတို့ လှမ်းယူလိုက်၍အလှည့် ...

"ဟင် ..."

ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးအိုတစ်ဦး တိုက်ပုံရင်ကွဲ ရင်ဘတ်ဟပြ နှင့်။ ဆံပင်ရှည်များက လိန်ကောက်၍ နောက်ကျောမှာ ဝဲပြာကျနေ၏။ မျက်နှာကား လေးထောင့်ကြီး။ မှတ်ဆိတ်ပေ။ နှုတ်ခမ်းမွေးများကလည်း ကုတ်ဝင်ဖားလျားနှင့်။

ပုခိုးအပေါက်ကြီးကို ခူးပေါ်အောင်ဝတ်ပြီး လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ရင်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့ဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်နေ၏။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"အဟမ်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း ..."

"ဘကြီး ..."

"ဟေ ..."

"ဘာလို့ ရယ်နေတာလဲ"

"မင်းအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ပါ။ နေပါဦး ... ဒီ လူ ဦးခေါင်းခွံက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဘာလဲ မင်းက ပယောဂဆရာလား၊ မျက်တူညီ ဆရာလား။ ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာ ... ဘကြီးပစ္စည်းမို့လို့လား"

"ငါ့ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သုသာန်သင်္ချိုင်းက ပစ္စည်းပေါ့"

"ဪ ... ဘကြီး တင်ထားတာလား။ ဒါဆို မေးပါရစေ ... ဘကြီးရာ"

"မေးလကွာ"

အဘိုးကြီးက ပြောရင်း လွယ်အိတ်ကိုပိုက်လို့ ဂူပေါ်မှာ တင်ထု ထိုင်ပြီး ကွမ်းပါးနေ၏။

"ဒီခေါင်းခွံရဲ့နဖူးမှာ ဆင်နင်းလို့ သေပြီးနောက်လို့ စာရေးထုတ် တယ်။ သူ တကယ် ဆင်နင်းလို့ သေတာလား"

"အိမ်း ..."

"ဘကြီးနဲ့ သိလို့လား"

● ● ဖောင်ချိုင်း (သန်လှိုင်)

“ငါ့သမထကမ္မဋ္ဌာန်းမျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာလို့ ရေးလိုက်တာ တွဲ့”

“ဘကြီးက ဒီသချိုင်းမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်လို့လား”

“ဟုတ်ပဲ ... ဒီနေ့က ကိုးရက်စေ့သွားပြီ။ ဒီနေ့ ပြန်တော့မှာ။

ဒီသချိုင်းက ပရုဂျီလ်သားတွေကို လာနှုတ်ဆက်တာ။ ဒီမှာ မင်းဖြစ်ပုံကို ကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ ရယ်တာပဲ”

“ဒါဆို မသိလို့မေးပါရစေ ... ဘကြီးရာ”

“မေးကွာ ... မေး ... ကြိုက်တာမေး ... ဟေ ... ဟေ ...

တော့ ...”

သူ့ကြည့်ရတာကလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ပျံ့ အရူးပဲလားတော့

လေး။

“ဒီမိန်းမ ... ဆင်နင်းလို့သေပြီး ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါလား ... မင်း မဆို၊

ဘူး။ မိန်းမဦးခေါင်းခွံမှန်း သိသားပဲ။ ဒီမိန်းမ ဆင်နင်းလို့ သေပြီးနောက် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်နိုင်သလဲ၊ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ... ဒါကို မင်း သိချင်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနာမည်ဘယ်သူ”

“ကျော်စွာမလပါ ခင်ဗျ”

“အေး ... ဟိုအရှေ့ရွာကအရူးကို ဆေးကုပြီးပြန်လာတဲ့ ဗိန္ဒော

စရာ အောင်ကျော်စွာမလ”

“ဟင် ... အဘက ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုပါ သိနေတယ်”

“ဒါ မဆန်းပါဘူးကွာ။ သမထနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအဆင့်ပေါက်ရင်

ထမင်းစားရေသောက်အလုပ်ပါ။ ဒီမှာ ဒီမိန်းမ ရှေ့လျှောက်ဘာလုပ် နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်နေတယ်ကို သိချင်ရင် ယူရဲရင်ယူကြည့်။ (၇) ရက်စေ့လို့ ဒီဆင်နင်းလို့သေတဲ့မိန်းမရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးအနက် တစ်ခုခုကို မင်း

ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက် ● ၇

သိရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ... ဗိန္ဒောဆရာ အောင်ကျော်စွာမလရဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ အဆုံးအစမရှိ ကံစီမံချက်ကိုသိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လေ့လာကွ။ ငါတော့ သချိုင်း စုံအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပြီး လေ့လာနေလို့ အတော်အတန် နားလည်နေပြီ။ မင်း သိရအောင် ယူသွားပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့ အဖြေပေါ်ပါလိမ့်မယ်”

“အဘ ... ယူသွားခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“သချိုင်းကပစ္စည်းပါကွာ။ ဒါ ငါ့မယားမဟုတ်ပါဘူး။ ယူသွား ... ခေါ်သွား”

ဒါနဲ့ မိန်းမဦးခေါင်းခွံကြီးကို သုတေသနလုပ်ဖို့ လွယ်အိတ်ထဲထည့် ပြီး လွယ်လိုက်သည်။ ပြန်ခါနီး အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အဘ ... ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

“အေး ... ပြန်၊ အဖြေသိရရင် ငါ့လည်း လာပြောနော်”

“အဘကိုပြန်ပြောဖို့ ဘယ်မှာတွေ့ရမှာလဲ ခင်ဗျ”

“(၇) ရက်စေ့ရင် ဒီသချိုင်းဂူပေါ်ကနေ စောင့်နေပါမယ် ... မောင်ရာ”

“အဘနာမည်ကရာ ခင်ဗျ”

“ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်တဲ့”

“ဗျာ ... ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်”

“ဟုတ်ပဗျာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... လူထူး ဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်လို့ အချို့က ခေါ်ကြသကွ။ နောက်တစ်နာမည် မှီသေးသကွ”

“ဘယ်လိုခေါ်လို့လဲ ... အဘ”

“အရူး ... အရူးတဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

မပေး။ အိပ်မက်လည်း မပေး။ ထူးခြားသောအရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမျှ ဖြစ်ခဲ့။

မိန်းမလစ်သည်နှင့် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်စစ်ဆေးခဲ့သည်မှာ (၅) ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ မထူးခြား။

(၆)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထူးခြားခဲ့လေပြီ။

(၆)ရက်မြောက် မွန်းတည့်ချိန်၌ မိန်းမ မရှိခဲ့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း သံသေတ္တာကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အထဲမှာ မိန်းမဦးခေါင်းခွံ မရှိတော့။ သို့နှင့် နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာ၏။ လုံးဝမတွေ့။ ကျွန်ုပ် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်သွားသည့် လူဦးခေါင်းခွံအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ညနေစာ ထမင်းဆင်မစားနိုင်။

မိန်းမ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဂနာမငြိမ်ငြိမ်နေသော ဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ မိန်းမက မျက်စောင်းတခဲခဲဖြစ်နေ၏။

သူမိုးများ ခိုးသွားရောလား ...

သူမိုးကရော ခိုးချင်ရင် အိုးခွက်ပန်းကန် အဝတ်အစားကိုသာ ခိုးလိမ့်မည်။ ဒီလူဦးခေါင်းခွံကြီးကို ဘာလုပ်ဖို့ ခိုးမှာလဲ။

မဟုတ်မှလွဲရော မိန်းမလက်ချက်များလား ...

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်ထဲနေသည့်အိမ်မို့ ဝန်းလုပ်သူကို ဖွင့်၍ မေးရတော့သည်။

“မရှင် ...”

“ဘာတုံး”

ဝန်းသည်အသံက ခါတိုင်းနှင့်မတူ ဟကြောနေ၏။ စိတ်ခု စိတ်တို နေပုံရ၏။

“ညည်းကို မေးစရာရှိလို့”

“ရှင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာများမေးချင်နေလို့လဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဟာ ... ဟို ... ဒင်း ...”

“ဘာ ... ဟိုဒင်းလဲ ... ဘာဟိုဒင်းလဲ ... ဟင်း ...”

“ဒီလိုဟာ ... ဟိုဟာ ... ဟာ ... ဟိုဟာ ...”

[ ]

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှင်မ(ဝန်းသည်)မသိအောင် မိန်းမဦးခေါင်းခွံအား သံသေတ္တာထဲမှာ သော့ခတ်၍ သိမ်းထားလိုက်၏။

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ဗိန္ဒောဆေးပစ္စည်းအမျိုးမျိုး သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးနှင့် အင်း၊ လက်ဖွဲ၊ ကျောက်စား အရိုး၊ အပြုတေပစ္စည်း အမျိုးမျိုးရှိနေ၏။

ထူးဆန်းသောပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်သည် စုဆောင်းရှာဖွေ၍ အကျိုးအပြစ်တို့အား လေ့လာသုံးသပ်လျှက် လိုအပ်သလို အသုံးချလေ့ရှိ၏။

ဒီလိုနှင့် ဝန်းသည် ရှေးရောင်းထွက်သည်နှင့် သံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ ဆင်နင်းလိုသောသည့် မိန်းမဦးခေါင်းခွံကို ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ပြီး စစ်ဆေးကြည့်၏။

ဘာမှမထူးခြား။ အရိုးခေါင်းခွံက သည်အတိုင်းရှိနေ၏။ ပရဝိညာဉ်ပူကပ်နေလျှင် အသံပြုရမည်။ အခုထိ ဘာသံမျှမကြားရ။ အပုပ်နံ့လည်း

၁၀ * ဖောင်ညိုပိုင် (သန်းစု)

“ဒီမှာ ... ကိုကျော်စွာ”

“ဘာလဲဟ”

“ရှင် အခုတစ်လော မူအတော်ပျက်နေတယ်။ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်မကို ရှင် အမှန်အတိုင်းပြောနော်”

“အေးပါ ... ပြောမလို့ပါ။ ဒီမှာ ... ဟိုအိမ်ရှေ့က သံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုများ ညည်း ယုလွင့်ပစ်လိုက်လား ... လို့”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဟို ... ဟို ... လူ ... လူဦးခေါင်းခွံ”

“ဪ ... မိန်းမဦးခေါင်းခွံကို ပြောနေတာကိုး”

“အလို ... ညည်းက မိန်းမဦးခေါင်းခွံလို့ ဘာလို့ သိနေတာလဲဟင်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကို။ ကျွန်ကလည်း တောင့်ညည်းစားဟောင်းရဲ့ ဦးခေါင်းခွံကို မမေ့နိုင် မပျောက်နိုင် လွမ်းတသသ ဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် ထုတ်ထုတ်ကြည့်နေတာ အခုမှ ပေါ်တော့တယ်။ ကိုကျော်စွာ ရယ် ... ရှင် ... ရှင် ... သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျား ... အရိုးခေါင်းခွံတောင် တောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျား ... ကိုင်း ... ကိုင်း ... ”

“ဟ ... ဟ ... မရှင် ... မ ... ရှင် ... ”

“ကိုင်း ... ”

“ဖုန်း ... ”

“ဟ ... ”

“ကလွမ်း ... ဂွမ်း ... ”

“မရှင် ... နေဦး”

“တော် ... သစ္စာမရှိတဲ့ယောက်ျား။ ဟိုဆရာပြောတာ မှန်နေပြီ။ တူရင် ရှင်နဲ့ မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ကွာမယ် ... ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

ဇနီးသည် မရှင်ဟာ တွေ့ရာပစ္စည်းများနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို သည်းကြီး ညည်းကြီး ပစ်ပေါက်ပြီးနောက် သူမရဲ့ရင်ဘတ်ကို ထု၍ အော်ဟစ်ငိုကြွေး တော့သည်။ ကျွန်ုပ်က အမျိုးမျိုး ချော့ရသည်။ ချော့လေ့ရှိလေ ဖြစ်နေ၏။

သူမစိတ်ကြိုက် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် သူမ အတန်ငယ် ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ချော့၍မေးရ၏။

“အခု အဲဒီပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲဟင် မရှင်”

“မရှိတော့ဘူး”

“မရှိတော့ဘူး မင်း ... မင်း ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲဟင် ... ဟင်”

“ရှင်က ရှင်မယားဦးခေါင်းကို သိပ်လွမ်းနေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ငါ့မယား။ ငါ့ရည်းစားဦးခေါင်း မဟုတ်ပါဘူး ... မရှင် ရယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို မညာနဲ့တော့ ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်မ ဆရာတစ်ဦး ထံပြပြီး စစ်ဆေးပေးမြန်းပြီးပြီ”

“ဟေ ... ဘယ်ဆရာနဲ့ သွားပြလို့လဲဟာ ... ဟင် ... ဟင်”

“ဆရာ ဦးကျောက်ခွံနဲ့”

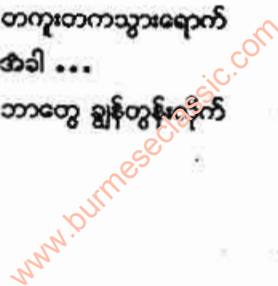
“ဟာ ... သေပါတော့ကွာ”

ဆရာဦးကျောက်ခွံဆိုတာက ပယောဂဆရာကြီး။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖြိုင်ဘက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူပယောဂနှင့်ကုသ၍ မပျောက်သည့် လူနာများ တို့ ကျွန်ုပ်၏ ဗိဇ္ဇာဆေးနည်းနှင့် ကုသပေးရကား လူနာများ အတော်များများ ပျောက်ကင်းကျန်းမာကုန်ကြ၏။

ဤအချိန်အခါမှစ၍ ဆရာဦးကျောက်ခွံက ကျွန်ုပ်ကို အငြိုးထူး အမှန်းပွားနေသည်မှာ ကာလအတန်ကြာပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းတို့ မဟုတ်မဟတ်လုပ်ကြံ၍ ကွယ်ရာမှာ အပုပ်ချ၏။ နာမည်ဖျက်၏။ ကျွန်ုပ် သိသိသော်လည်း ကိုယ့်လမ်းကြောင်းပေါ်ကိုယ် တည်တည်လျှောက်၍ မသိ ချင်ယောင်ပြုနေလိုက်၏။

ထိုမနာလိုဝန်တို့ ဖြိုင်ဘက်ဆရာထံကိုမှ တကူးတကသွားရောက် အကူအညီ တောင်းခံစစ်ဆေးခံလိုက်သည်ဆိုသောအခါ ...

“ပြောပါဦး ... ကိုကျောက်ခွံက မင်းကို ဘာတွေ ချွန်တုန်းလိုက်ဆယ်”

၁၂ ● ငါ့အိမ်ထောင် (သန်းစု)

“အခုကတော့မဟုတ်ဘူး အမှန်အကန်ကို ပြောလိုက်တာ။ ကျွန်မ ရှင်ကို မသကာနေတာကြာပြီ။ မနေ့က သံသေတ္တာဖွင့်ကြည့်တော့ လူ ခေါင်းခွံတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရရော။ ကြောက်လည်းကြောက် သင်လည်းသေကာတာနဲ့ ဆရာကျောက်ရွဲကို ပြသမေးမြန်းလိုက်ရော။ ဆရာက ... ဒါ မိန်းမဦးခေါင်းခွံတဲ့၊ နဖူးက စာတန်းကိုဖတ်ပြီး ဒီမိန်းမ ဆင်နင်းလို့သေခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီ ... ဒီ ... ဒီမိန်းမဟာ ရှင်ရဲ့မယားကြီး ... ရည်းစားဦးတဲ့။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ရက်စက်ပါပေတော်”

“အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ဆရာက ပြောတယ်။ ဒီဦးခေါင်းခွံကြောင့် ကျွန်မ တစ်နေ့ အသေဆုံးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်။ နှင် အချိန်မီရောက်လာတာ ကံသိပ်ကောင်းတယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ဒီဦးခေါင်းခွံကို ကျောက်ဆုံထဲမှာ ထည့်ထောင်းခြေပြီး မီးရှို့ရေမျှောလိုက်ဆိုလို့ ထောင်းထုမီးရှို့ပြီး သက်ငယ်ချောင်ချောင်းမှာ ပြာတွေမျှောပစ်လိုက်ပြီ။ ဟင့် ... ဟင့် ... အီး ... ”

“ဟူး ... ဒီလိုကိုး ... ဒီလိုကိုး ... ”

“မရှင် ... ”

“မ ... ရှင် ... ”

“ဟင့် ... ဟင့်အီး ... ”

“တိတ်ပါ ... မိန်းမရော အဲဒါ မင်းရဲ့ဆရာ လူလိမ်ပြောသလို ငါ့ရည်းစားရဲ့ဦးခေါင်းခွံ၊ မယားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းခွံလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... မိန်းမရော။ အပြစ်က ဒီလိုပါကွာ ... ”

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်က သင်္ချိုင်းကုန်းဂူပေါ်မှ ထူးဆန်းသော စာတန်းရေးထားသည့် ဦးခေါင်းခွံကို တွေ့၍ ပယောဂပညာလည်း လေ့လာသုတေသနပြုနေသည့်မို့ နောက်ပိုင်း ဘာကောင်းကျိုးဆိုကျိုး ဖြစ်လာနိုင်သလဲ သိချင်၍ အိမ်သို့ယူလာပြီး မင်း မသိအောင် လေ့လာနေတာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်တိုင် မိန်းမက သိပ်မယုံချင်သေး။

ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ခိုင်း၏။ သစ္စာရေ တိုက်သေး၏။ နောက်ဆုံး အဓိကသက်သေပြရန် (၇)ရက်မြောက်သောနေ့သို့ရောက်သော်

လူထူးဆန်းဘာတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်စောင့်နေမည့် ကုလားဝဲသင်္ချိုင်းသို့ သူမကိုပါ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဪ ... ငါ့လူ တကယ်ရောက်လာတာကို။ အံ့မယ် ... အဖော်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ပါလား။ ဘာလဲဟေ့ ... ဆင်နင်းလို့သေတဲ့မိန်းမ အသက်ပြန်ရှင်လာတာလား။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

အရူးလိုလို အဘိုးကြီးဘာတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်က သားသားနားနား လှလှပပမရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်မိန်းမကို ကြည့်၍ ထုံးစံအတိုင်း အရွှန်းဖောက်လိုက်၏။

မရှင်ကား ဝူများ၊ မြေပုံများ၊ ခွေးအူသံများ၊ ညောင်ရွက်လေတိုးသံများနှင့်အတူ ရွံစရာကောင်းလှသည့် အရူးလိုလို၊ စဏ္ဍာလလိုလို လူကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လန့်ပြီး တုန်နေ၏။

“ဘယ့်နှယ် ... အမြေသိရပီမို့လား ... မောင်ကျော်စွာ”

“အဲဒီကိစ္စ ရှင်းပြချင်လို့ မိန်းမပါ ခေါ်လာခဲ့ရတာ ... အဘရ”

“ဪ ... ဒါက မင်းမိန်းမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ တခြားစီပဲ။ သူက တယ်ချောပဲ ... အဟတ်”

“အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ချောတာကိုမှ ရွေးယူထားတာကိုး ... အဘရ”

“အိမ်၊ ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ ကဲ ... ပြောပါဦး ဆင်နင်းလို့သေပြီးနောက် အဲဒီဦးခေါင်းခွံက ဘာများ မင်းကို အကျိုးပြုခဲ့သတုံး။ ထူးခြားမှုပြုခဲ့သတုံး”

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်က အိမ်မှာ ဆင်နင်းလို့သေတဲ့ မိန်းမရဲ့ဦးခေါင်းခွံကို ဝှက်၍ နေ့စဉ် စောင့်ကြည့်လေ့လာနေပုံမှသည် ဇနီးသည် တွေ့သွားပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက် ပယောဂဆရာဦးကျောက်ရွဲထံ ဇနီးသည်က ဦးခေါင်းခွံယူသွားပြီး မေးမြန်းရာမှ နောက်ဆက်တွဲ ဦးကျောက်ရွဲရွှန်လိုက်၍ သနပ်နှစ်ဆယ်ပေါင်းသင်းလာသည့် မယားနှင့်စကားများ နောင်ရှိရန်ချမှတ်ကာ ပြောပြလိုက်သောအခါ ဘာတိုက်ပုံကြီးက တဟားဟား အော်၍လှုပ်တော့သည်။

၂၄ ● မောင်ညိုဝင်း (သန်လှိုင်)

“မင်း ... သိပြီလား ... သိပြီလား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဘာ ... ဘာကိုလဲ ... အဘရဲ့”

“ဆင်နင်းလို့သေပြီးတဲ့ မိန်းမဦးခေါင်းခွံရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ကောင်းကျိုးလေကွာ”

“အဲ ... အဲ ... ဪ ... ဒါ ... ဒါလား ခင်ဗျ”

“မင်းကို အစကတည်းက ငါပြောသားပဲ။ ကောင်းကျိုးဆိုကျိုး၊ သိချင်ရင် ယူရဲ့ယူသွားလို့ ပြောသား။ အိမ်မှာမထားအပ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဆင်နင်းလို့သေတဲ့ အစိမ်းသေမသာမိန်းမရဲ့ ဦးခေါင်းကို အိမ်မှာယူထားတော့ဟော ... အခု လက်တွေ့ အမှောင်ပယောဂ အနှောင့်အယှက်က ဝင်ခဲ့ပြီ။ ကံကောင်းလို့ လင်မယား မကွဲတာပေါ့ကွာ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ နားလည်ကြတော့။

ဒီမှာ ... လူလေး။ မင်းလည်း ဝိနောဆေးဆရာပဲ။ ကိုင်းပါ ... လူလေးရာ၊ မကြကောင်း မစည်ရာတွေကို လျှောက်မစမ်းပါနဲ့။ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီမှာကွယ် ... သေသူရဲ့ပစ္စည်းဟာ သင်္ချိုင်းသုသာန်တစ်ပြင်မှာပဲ ရှိနေသင့်တယ်။ ရတနာသုံးပါးနဲ့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များရှိတဲ့ လူနေအိမ်မှာ လုံးဝ မရှိရမထားရဘူး။ အဲဒါ တစ်သက်လုံးမှတ်။ မရှိသင့် မထားသင့်တာကို အိမ်မှာထားရင် သေပြီးသူက ခုလို ပယောဂဒုက္ခများပေးမှာ ကေနိမလွဲပဲ ... ငါ့သားရေ။ အခု မင်းကိုယ်တွေ့ပဲ ... လူကလေးရ”

မောင်ညိုဝင်း (သန်လှိုင်)

ဝန်ခံချက် ။ ။ ဓမ္မပါလကျောင်းမှ ဦးစင်းတင်ရွှေပြောပြသည့် ဗေဒင်ကျမ်းတစ်ခုမှ ရှေးဟောင်းပုံပြင် ဥပမာလေးကို အကျယ်ချဲ့၍ ပြန်လည်ခံစား ဇာတ်ဆင်ဖြည့်စွက် ရေးဖွဲ့ပါသည်။ ဆရာသမားအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

မောင်ညိုဝင်း
သန်လှိုင်
ပုဒ်မူကိုင်
ဝန်ခံချက်

တောနက်ကြီးအစား တောင်ကတုံးများ ရေးရေးကျန်ခဲ့သည်ကိုတော့ မှန်
ပါးပါး မြင်နေရသည်။

သမက်နှင့် ယောက္ခမီးဆိုတော့လည်း သူငယ်ချင်း၊ ခွယ်တူများ
မဟုတ်ကြ၍စကားကို သိပ်မပြောဖြစ်၊ လမ်းမကြီးက ကောင်းလွန်းသဖြင့်
ကားမောင်းသူ အိပ်မငိုက်စေရန် စကားပြောဖော်ကတော့ လိုသည်အမှန်ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် အဖော်ရစေရန် သီချင်းခပ်ဖြူးဖြူးလေး ဖွင့်ခိုင်းရသည်။
သူက လိုက်ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က စည်းလိုက်သည်။ ဤလိုဆိုတော့
မပျင်းတော့၊ အိပ်မငိုက်တော့။

[၁]

အချိန်နှုန်းမြန်လွန်းလျှင် အသက်အန္တရာယ်ရှိသဖြင့် ကီလို (၁၀၀)
ထက် ကျော်မမောင်းရန် သတိပေးဆိုင်းဘုတ်များအား တစ်လမ်းလုံး ချိတ်
ထားသည်။ ဒါတောင် သမက်က သီချင်းဆိုရင်း ကီလို(၁၂၀)အထိ ရောက်
ရောက်သွား၍ အချိန်လျော့ရန် သတိပေးရသေးသည်။ မသိမသာ မြန်လွန်း
သဖြင့် နောက်ကလိုက်လာသော ကိုစည်သူတို့ ကားဘယ်ကျန်ခဲ့သည်မသိ၊
လမ်းမကြီးမှာ အသွားလမ်း၊ အပြန်လမ်းဖြစ်ပြီး အလယ်တွင် ကျွန်းခံ၍
သစ်ပင်နှင့် အကာအရံများရှိသောကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားမီးထိုးခြင်း
မှ သက်သာသလို ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ရန် အန္တရာယ်လည်းမရှိ၊ တစ်စီးနှင့်
တစ်စီး ကျော်တက်ရန်လည်း အဆင်ပြေသည်။ ညအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကား
အသွားအလာက နည်းသည်လေ။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလလယ်ခန့်က ကျွန်တော့်သမက်ကားလေးဖြင့်
နေပြည်တော်သို့ ရောက်ဖြစ်သည်။ သမက်အိပ်ပြီးလေ၊ ကိုစည်သူလည်းပါ
သည်။ သူက သူ့မိသားစုနှင့် ကားတစ်စီးသပ်သပ်၊ ကျွန်တော်နှင့် သမက်က
နှစ်ယောက်တည်း။ ညအချိန်ထွက်ဖြစ်ကြ၍ မှောင်စပြုချေပြီ။ အချိန်က
ညနေ (၆) နာရီကျော်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး အပြန်လမ်းမကြီးစဝင်တော့ မှောင်ချေပြီ။ ငါး
ဆူတောင်၊ လှေလှော်အင်း၊ မင်းတုန်း၊ ရေနက်ကြီး စသော စခန်းများအထိ
တော့ လမ်းပန်းခရီးကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ (၂)နစ်ကျော်ခန့်၊ ၁၉၇၈
ခုနှစ်မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ဖူး
သော နယ်မြေဒေသဖြစ်သဖြင့် မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

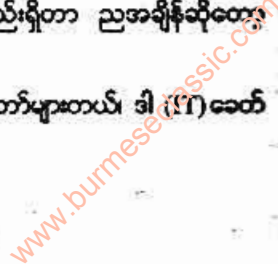
လမ်းမကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလနှင့် နှိုင်း
ယှဉ်လျှင်တော့ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားချေပြီ။ ပဲခူးဘက်ရောက်တော့ မမှတ်
မိနိုင်တော့။ ညအချိန်ကလည်းဖြစ်၊ မြန်လွန်းသော ယာဉ်အရှိန်ကြောင့်
လည်းကောင်း၊ မှန်တံခါးပိတ်ပြီး Air Con ဖွင့်ထားသဖြင့် ဘေးဝဲယာပတ်ဝန်း
ကျင်ကို သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က

၁၁၅ မိုင် ကားရပ်နားစခန်းသို့ ည(၈)နာရီခန့် ရောက်သည်။ နောက်
က ကားရောက်မလာသေး၍ အဝင်တွင် စောင့်ရသည်။ (၁၅)မိနစ်ခန့်
ကြာမှ ကိုစည်သူတို့မိသားစု ကားရောက်လာသည်။

“ဖိုးထူး ... သုတ်လှချည်လား၊ ကီလို (၁၀၀) မကျော်ရဘူး
လေကွာ”

“မှတ်တမ်းကင်မရာက တစ်လုံးတည်းရှိတာ ညအချိန်ဆိုတော့
Camera man အိပ်နေရာပေါ့”

“မင်းတို့လူငယ်တွေ ... ဆင်ခြေအတော်များတယ်၊ ဒါ (IT) ခေတ်
ဓန”

၁၈ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဦးလေးကလည်း ထမင်းအားပြီဗျ။ အခု ည(၈) နာရီတောင် ကျော်ပြီ”

ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်ရပ်နားစခန်းမှ Feels ဆိုသော စားသောက် ဆိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။ ညအချိန် စားသောက်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ယာဉ်ရပ်နားစခန်းအတွင်း၌ ခရီးသွားလာသူများ၊ ကားများ ပျားပန်းခပ်မျှ ညည်းတားလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပေါ့အပါးသွားပြီး ဝိတ်လျှော့ကြသည်။ စားပွဲတစ် နေရာရရန် မနည်းရှာရသည်။ ရပြန်တော့လည်း စားစရာမှာထားသည်ကို အတော်ကြာကြာ စောင့်ရသည်။ စားသုံးသူက များသလို၊ စားပွဲထိုးကလေး မတလေးများကလည်း လက်မလည်အောင် ချပေးနေရသည်။ စားသူကစား ပြန်သူကပြန်၊ အသစ်ရောက်လာသူများနှင့် ဆရာဦးသူခေါ် ‘ဘဝသံသရာ’ သီချင်းကိုပြော၍ သတိရလိုက်မိသေးသည်။ လူ့ဘဝသံသရာဆိုသည်မှာ ရှည် လျား ထွေပြားပြီး မနေမနားတစ်သွားတည်း သွားနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စားသောက်နေရင်း ကိုစည်သူက ...

“ဒီဆိုင်ရဲ့ တစ်နေ့တစ်ည ရောင်းရငွေက သိန်းတစ်ရာကျော်ရှိ တယ်။ လုပ်သားကလေးတွေ သိန်းတစ်ရာကျော်တာနဲ့ (Binus) ကြေတယ်။ အကြော်ဆရာတွေဆိုရင် မရပ်မနားကြော်ရလွန်းလို့ လက်ကြီးတွေ ကားနေ တယ်လို့တောင် အဆိုရှိတယ်”

“အေးဗျာ ... ရောင်းရချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ။ လက်ရာလည်း တောင်းပါတယ်။ ဈေးကတော့ ကြီးတယ်နော်”

“ရပ်နားစရာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ စားချင်ရာ၊ သောက်ချင်ရာ အစုံရှိတာ၊ ဒီတစ်နေရာတည်းကိုး ... ဆရာရဲ့”

ကျွန်တော်တို့စားသောက်ပြီး ငွေရှင်းနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ အား ထိုင်စားမည့်ခရီးသည်များက အရန်သင့်စောင့်နေပြီး စားလိုရာကို ကြို တင်မှာကြားနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ဖြစ်၍ ပြဿနာ မရှိသော်လည်း ခရီးသည်တင် အဝေးပြေးကားစီးသူများကတော့ နောက်ကျ ကျန်ရစ်ပနေစေရန် သုတ်သုတ်စား၊ သုတ်သုတ်သွားရပေလိမ့်မည်။ ဤသည်

ပုဗ္ဗသီရိ (သပြေကုန်း) ဝံဒီမိကြီး ● ၁၉

မှာလည်း ဘဝသံသရာဘဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်က လှုပ်ရှားသွား လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်လာတော့ မိုးက စိမ့်စိမ့်ရွာနေသည်။ ကား သစ်များဖြစ်သော်လည်း နောက်ခုံးနှင့် တံခါး Lock များကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြရသည်။ ၁၁၅ မိုင်စခန်း၌ ကားတံခါးများ Lock ဖွင့်၍ ဖောက်ထွင်း သူခိုးများ၊ သောင်းကျန်းနေကြောင်း သတင်းရထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားများ အမြန်လမ်းမပေါ်သို့ ပတ်၍ တက်လာကြသည်။ ည (၁၀)နာရီ ကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီးအပေါ်၌ အသွားအလာရှင်းနေသည်။ နေပြည် တော်လမ်းခွဲ၊ စစ်ဆေးရေး ဂိတ်တွင် အစစ်အဆေး ခံကြရသေးသည်။ ကျွန် တော်သမက်ပြောသလို ညအချိန်ဖြစ်၍ အမြန်နှုန်းတိုင်းကင်မရာများ အလုပ် လုပ်ဟန်မတူပါ။ ကီလို (၁၂၀)ခန့် မောင်းခဲ့သော်လည်း ကီလို (၁၀၀)ကျော် ၌ အဖမ်းအသီးမခံရသဖြင့် ဒဏ်ငွေ မဆောင်ခဲ့ရပါ။

အမြန်လမ်းမကြီးမှ နေပြည်တော်မြို့တွင်းလမ်းသို့ ဝင်လာတော့ ကွန်ကရစ်လမ်းမကြီး မြို့တွင်းရောက်တော့ နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမကြီးနှင့် အပြိုင် ကွန်ကရစ်လမ်း တစ်လမ်းက ကားများသွားရန်၊ တစ်လမ်းက အလယ် အရန်အတားခံ၍ ကွန်ကရစ်လမ်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အနှေးယာဉ်များ သွားရန်ဖြစ်သည်။

အလယ်တွင် ကျွန်းခံ၍ အပြန်လမ်းကလည်း အမြန်ယာဉ်နှင့် အနှေး ယာဉ်များသွားရန် စနစ်တကျ ခွဲခြားထားသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်၌ လျှပ်စစ် ဝါယာများက ထိန်ထိန်လင်းနေပြီး လမ်းဘေးဝဲယာဉ်လည်း အဆောက်အဦများ တ ဖီးတထိန်ထိန်၊ ကားအသွားအလာကလည်း ရှင်းလင်းနေသည်။ ရန်ကုန် မြို့တော်ကြီးနှင့်တော့ တခြားစီ၊ မြို့သစ်မြို့တော်ကြီးဖြစ်၍ အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ်၊ ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်ပြီး ခမ်းနားနေပါသည်။

ကိုစည်သူအိမ်က ပုဗ္ဗသီရိရပ်ကွက်တွင်ရှိသဖြင့် အစွန်ကုန်သည်။ ပုဗ္ဗသီရိ၊ ဝဗ္ဗသီရိ၊ ဥတ္တရသီရိ၊ ဒက္ခိဏသီရိ၊ ဝဏ္ဏသီရိဟူ၍ ဝမ်းမရပ်ကွက် ခြား (၅) ခုရှိသည်။ နယ်မြေကျယ်ဝန်းပြီး အိမ်သစ်များဖြစ်ကြ၍ လွန်စွာ

၂၂ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက်ကျပြီး သင်္ဘောသေနဲ့ရှင်းသည်။ မြို့သစ်၊ မြို့တော်အင်္ဂါရပ်ဖြင့် လွန်စွာ ကိုက်ညီလှပပါသည်။

မြို့တွင်း အဝေးပြေးလမ်းဆုံမှ ကိုစည်သူတို့အိမ်သို့ မိုင် (၂၀)ခန့် ဝင်ရသည်ဟုထင်သည်။ ယခင် ပျဉ်းမနားမြို့နယ်၊ တောင်ငူဘက်အခြမ်း ဖြစ်သည်ထင်သည်။ သစ်တောကြီးက မရှိတော့။ ယခင်က လှည်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ကုန်းကြောင်းသော်လည်းကောင်း သွားရသောနေရာများဖြစ်သည်။ အတွင်းလမ်းထဲဝင်တော့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများ ခတ်ထားသော်လည်း အိမ်များက ကျဲကျဲဆောက်လုပ်ထားသည်။ သို့သော် ဝင်းတံခါးကြီးများဖြင့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးများက လွန်စွာ ခေတ်မီလှပသည်။

မီးများထိန်လင်းနေပြီး အနက်ရောင်သံတိုင်များအပေါ်၌ ရွှေရောင်ကနုတ်ပန်းများ ကွပ်ထားသော ခြံကျယ်ကြီးရှေ့ရောက်တော့ ကား ညာဘက်ချိုးကွေ့၍ ရပ်သည်။ ပထမဆုံးနှုတ်ဆက်သည်က အယ်စေးရှင်းခွေးညိုကြီး။ အရပ်က ခါးစောင်းခန့်ရှိသည်။ တဂုန်းဂုန်းဟောင်၍ ပြေးလာရာ ကြောက်ခမ်းလိလိ ခွေးဟောင်သံကြောင့် အိမ်အစောင့်ကောင်လေးက အလျင်အမြန် ပြေးလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ တံခါးဖွင့်၍ ကားဝင်သည်နှင့် ခွေးကြီးက အပြေးလိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားနှစ်စီး ကားရုံအတွင်း ယှဉ်ရပ်ပြီး အောက်ဆင်းကြတော့ ခွေးကြီးက ပြေးလာပြီး သူ့သခင်များအား နှုတ်ဆက်သည်။ ပတတ်ရပ်၍ ပါးကို လျှာဖြင့် လျှက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုစည်သူက ကျွန်တော်အား ခွေးကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ရော်နီ... ဒီကပုဂ္ဂိုလ်က စာရေးဆရာ၊ ငါတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်၊ အန္တရာယ်မပေးရဘူး။ ခင်ခင်မင်မင်နေရမယ်။ ကြားလား...”

ခွေးကြီးက ကျွန်တော် အနားလာ၍ ကျွန်တော်ကို နမ်းသည်။ ပြီးနောက် ခြေထောက်ကို လက်ဖြင့်ဖက်၍ ပတတ်ရပ်သည်။ ကျွန်တော်က အရပ်ရှည်တော့ မျက်နှာကိုမမီ၊ ပခုံးကိုလျှာဖြင့် လျှက်သည်။ ခွေးချစ်တတ်သူဖြစ်၍သာ တော်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဦးခေါင်းကို ပုတ်၍ မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ကိုစည်သူက ...

ပုဂ္ဂိုလ် (သပြေကုန်း) ခံဒိမ်းကြီး * ၂၃

“ဒီကောင်ကြီးက အကောင်ကြီးတော့ ဟိတ်ဟန်ကောင်းပြီး ကြောက်စရာအသွင်ရှိပေမဲ့ အလွန်သဘောကောင်းတယ်... ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကြီးကို တစ်လသားကျော်ကျော်ကတည်းက နို့ဘူးတိုက်ပြီး မွေးလာတာ။ ဒါကြောင့် အရမ်းယဉ်တယ်။ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းလည်း မစားဘူး။ ကျက်မှစားတယ်။ ဂေါ်ဒီထုပ်အိမ်၊ ကြက်ဥအိမ်ကြီးကြိုက်တယ်။ အရက်လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ တိုက်ရတယ်။ ကာကွယ်ဆေးတွေလည်း ပုံမှန်တိုက်တယ်။

မနက်တိုင်း၊ ညနေတိုင်း သွားတိုက်ပေးတယ်။ နေ့စဉ် ရေချိုးတဲ့အပြင် ခြေသည်။ လက်သည်းလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပိုးသတ်ဆေး ပျန်းပေးတယ်။ ရေချိုးတော့လည်း ပြင်သစ်ကလာတဲ့ ခွေးရေချိုးဆပ်ပြာဆီနဲ့ ချိုးပေးပြီး (Dryer) နဲ့ အမွှေးတွေ အခြောက်ခံပြီးတာနဲ့ နိုင်ငံခြားခွေးသုံး ရေမွှေးသုံးရတယ်။

ပြီးတာနဲ့ သံလွင်ဆီနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းပြီး ပြီးသင်ပေးရတာ။ ရော်နီက ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကင်းပျားပေါ့။ သူ့ဆရာက မောင်ပြုံးချို၊ ဟော့ဒီကလေးပဲ။ အသက် (၁၈)နှစ်ရှိပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်က လေးစေကျော်၊ ပေါင်ချိန် (၈၀) ထက် မပိုဘူး။ တက်ကိုမလာတာ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ မန်နေဂျာ၊ ဘက်စုံ အကုန်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့နေလာတာ (၁၀)နှစ်ကျော်ပြီ။ အလွန်စိတ်ချ ယုံကြည်ရတယ်”

“ဘာလူမျိုးလဲဗျာ ... ကိုစည်သူ”

“နာဂလူမျိုးလေးဗျာ ... သူ့မိဘတွေမရှိတော့လို့ ကျွန်တော် သစ်ကိုစွ နယ်ထွက်ရင်း ခေါ်လာပြီးမွေးစားထားတာ။ မြန်မာစကားတောင် အတော်သင်ယူရတယ်။ အခုတော့ အိမ်တွင်းကိစ္စတွေသာမက နေပြည်တော်တစ်ခွင်လုံး မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ခိုင်းချင်ရာခိုင်း၊ အကုန်လုပ်တတ်နေပြီ။ မျက်နှာလွှဲပြီး စိတ်ချရတဲ့ လူယုံပေါ့ဗျာ။ အိမ်ဖော်မလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ အချက်အပြုတ် အလွန်တော်တာ။ မနက်စာ (Break Fast) မထင်စေမှအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ကျွေးတယ်။ ဆရာ စားချင်တာသာပြော၊ အားလုံး လုပ်တတ်တယ်။ ဒီက မီးအားကောင်းပြီး မှန်တော့ မြန်ပါတယ်ဆရာ”

၂၂ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးအတွင်း ဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းတွင် နေရာ
ယေဘုယျသို့ ဝင်ရသည်။ မကြာပါ။ အိမ်ဖော်မကလေးများက ပန်းသီးဖျော်ရည်
ထစ်ခွက်စီ တိုက်သည်။ အသင့်ဖျော်ပြီးသား အရည်မဟုတ်။ သကြားမပါ။
နို့ထိမ်းပေါ့ ပန်းသီးလတ်လတ်အား စက်ဖြင့် ခြေ၍ဖျော်ထားသော သဘာဝ
ဖျော်ရည်ဖြစ်သည်။ အချို၊ အငန် မပါ၍ လူတိုင်းနှင့် တည့်ပါသည်။ လန်း
ဆန်းပြီး အားဖြစ်စေ၍ ဝမ်းပျော့ပျော့သွားစေသည်ဟု အိမ်ရှင် ကိုစည်သူ
က ပြောသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထားသော်လည်း ခွေးကြီးရော်နီက အိမ်ထဲ
ဝင်။ အပြင်တံခါးဝတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ဧည့်ခန်းအဆင်သင့်ဖြစ်တော့ အိမ်ဖော်မ
ကလေးက လာသတင်းပို့သည်။

“ဧည့်သည်ဆရာအတွက် အခန်းအဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီရှင်”

မောင်ပြုံးချိုက ကျွန်တော့်ခရီးဆောင်အိတ်အား ဆွဲ၍ လိုက်ပို့
သည်။ ခွေးကြီးရော်နီကလည်း လိုက်လာသည်။ အိမ်မကြီးဘေး သီးခြား
ဧည့်ခန်းတွင် နေရာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ Air Con အား ဖွင့်ထားပြီး မီးထိန်ထိန်
လင်းနေသည်။ ဧည့်ခန်းပွေ့ရာကြီးက အဆင်သင့်။ ခြေရင်းမှန်တင်ခုံ စားပွဲ
ပေါ်တွင် သောက်ရေချိုနှင့် ဖန်ခွက်များက အဆင်သင့်။ ခြေရင်း လက်ျာ
ဘက်၌ သန့်စင်ခန်းက အဆင်သင့်။ ကျွန်တော် ခြေလက်မျက်နှာဆေးကြော
ပြီး ညဝတ်စုံလဲ၍ ဘုရားဝတ်ပြုကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။

‘အဟောသုခံ၊ ချမ်းသာပေစွ’။ ကိုစည်သူတို့မိသားစုနှင့် အိမ်စောင့်
ခြံစောင့်နတ်များ၊ ခွေးကြီးရော်နီပါမကျန် ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေဟု မေတ္တာ
ပို့ရင်း ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အကျင့်က နေရာစိမ်း
အိပ်ရာသစ်တွင် အတော်နှင့် အိပ်ပျော်တတ်။ ယခုတော့ ခရီးပန်းလို့လား။
ညနက်ပြီဖြစ်၍လား။ ပန်းသီးဖျော်ရည်ကြောင့်လားမသိ။ တစ်မဟုတ်ချင်း
နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

အိပ်ပျော်သည်နှင့် အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျယ်ဝန်း
သော အိမ်ကြီးတစ်လုံးရွှေသို့ ရောက်နေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ တစ်ထပ်တိုက်
ဖြစ်သော်လည်း ထောင့်ကွက်ဖြစ်၍ အိမ်ထဲသို့ ကားဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်
ဖောက်ထားသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိတ်
ခေါ်သော်လည်း ကျွန်တော် မဝင်ဖြစ်။ တောင်ပေါ်အဝေးမှ စိမ်းလန်းနေ
သော သစ်တောကြီးကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်
အနောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“ဆရာ ... ဆရာ ...”

“ဟေ ...”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ အပြာရောင် ရဲဘက်ကြီးဝတ်စုံဖြင့် လူ
တစ်ယောက် ...

“ဟေ ... မင်းဘယ်သူတုံး”

“ဆရာ ... မမှတ်မိဘူးလား။ ကျွန်တော် တိုက်မောင်းပါ”

“ဪ ... အေး ... အေး ... မင်း ဆွမ်ပရာဘုံခန်းတုန်း

— ရှမ်းမုဆိုးကျော်ထွားရဲ့တပည့် တိုက်မောင်းမဟုတ်လား။ ပါ မှတ်မိပြီ”

“ဟုတ်ပါ... ဆရာရယ်၊ ဆရာ မှတ်မိသားပဲ”

“မင်းက ဘယ်လို ဒီရောက်နေတာလဲ”

“ပြောရမှာတော့ အရှည်ကြီးပေါ့... ဆရာရယ်၊ တိုရှင်းလိုရင်း ပြောရရင်တော့ ဆရာအလုပ်က ထွက်၊ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် တို့ နေရခိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူး ဆရာ။ တစ်ရင်းမှူးကလည်း ရာထူး ထက်ပြီး ပြောင်းသွားတော့ လူရင်။ လူဟောင်း မကျန်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် နဲ့ ကိုကျော်ထွားက နေ့စဉ် သားငါးရှာဖွေပေးပေမဲ့ မျက်နှာကောင်းမရဘူး။ နောက်ထောင်ပိုင်က အတော်ဆိုးတယ် ဆရာ။

အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့ကိုကျော်ထွား ကိုင်းထောင်ရင်း ဂျပန် ရတနာသိုက်တစ်ခုကို တွေ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ တစ်ဝက်စီခွဲဝေယူကြရင်း ရဲဘက် စခန်းက ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။ ကိုကျော်ထွားက ခန္တီးဘက်ပြေးတယ်။ ကျွန် တော်က ပြည်မဘက် ထွက်ပြေးခဲ့တာနဲ့ ဒီပျဉ်းမနား သစ်တောကြီးပိုင်းဘက် ရောက်လာတာ။ ခရီးကတော့ အဝေးကြီးပေါ့... ဆရာရယ်။ ရဲဘက်ပြေး ဘဝဆိုတော့ မြို့ပေါ်မှာလည်း မနေရဲတာနဲ့ ဒီတောထဲမှာ ပုန်းအောင်းအိတ် မြှုပ်ပြီး ထောင်သူဟန်ဆောင်နေတုန်း ကျွန်တော် ငှက်ဖျားမိပြီး ဆုံးတာ။ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ မစားထိုက်တော့လည်း မစားရဘူးပေါ့... ဆရာရယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီခြံထဲမှာ ဥစ္စာတွေမြှုပ်ထားရင်း အစောင့် ဖြစ်နေတာ။ အခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာရောက်လာတော့ ကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်ရတာပေါ့... ဆရာရယ်။ ရတနာတွေရရင် သုံးပုံ ပုံပါ။ နှစ်ပုံ ကို ဆရာယူပြီး ကျန်တစ်ပုံကို အခုလက်ရှိ အိမ်ရှင်ဖထီးကို တစ်ပုံပေးပါ။ ဆရာဝေစုထဲက ကျွန်တော့်ကို ရည်မှန်းပြီး ဘုန်းကြီး(၅)ပါးနဲ့ ဆွမ်းသွတ် ပြီး အမှုအတမ်းဝေပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျွတ်ချိန်တန်ပါပြီ ဆရာ”

“ရတနာပစ္စည်းတွေဆိုတာ ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

“အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ရတနာပစ္စည်းတွေပါ... ဆရာ။ ကျွန်တော် ဝေစုထဲက ထွက်ပြေးလာစဉ်နဲ့ ဒီမှာအထိုင်ချပြီး သုံးလို့ အချို့ ကုန်သွားပြီး အများကြီး ကျန်သေးတယ်။ ဆရာ နှစ်ပုံယူ ကျန်တစ်ပုံကို အိမ်ရှင်ဖထီး ကြီးကို ပေးပေါ့။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ်တာပါ”

“အိမ်ရှင်ဖထီးကြီးက သဘောတူပါ့မလား”

“ကျွန်တော် အိမ်မက်ပေးပြီး ပြောမယ်။ သူသဘောတူအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်။ နောက်ပြီး ဒီခြံထဲမှာ တခြားရတနာသိုက်တွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် ဆရာ့အတွက် ကြိုးစားပေးဦးမယ်”

“ဒါနဲ့ မြှုပ်ထားတာက ဘယ်နေရာလဲ... တိုက်မောင်း”

“ဆရာ... ဟိုးအရှေ့ ခြံထောင့်နားက သစ်ငုတ်ကြီးတွေ့သလား။ အဲဒါ အရင်က ကျွဲတည်းပင်ကြီးဆရာ။ အဲဒီအပင်ကြီးခြေရင်း အရှေ့ဘက် တစ်တောင်ကွာမှာပါ။ ဆရာတည်းအိမ်မှာပဲ နားနေပါ။ အိမ်ရှင်ဖထီး။ ဆရာ ကို လာခေါ်အောင် ကျွန်တော် အိမ်မက်ပေးလိုက်မယ်။ ဆရာ ကျွန်တော် မှာတာတွေ၊ မပေ့နဲ့နော်”

“အေးပါ... စိတ်ချပါ။ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ မင်းအတွက် လုပ် ပေးရုံတင်မက တန်ခိုးကြီးဘုရားမှာလည်း လှူပေးပါ့မယ်”

“နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာကတော့ မင်းရတနာတွေ ငါ့ကို မပေး ရင်လည်းဘဲ မင်းဆုံးပါးသွားကြောင်း သိရလို့ အလှူလုပ်ပေးရမှာက ငါ့တာ ဝန်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာ။ ဆရာ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်သိပါ ထယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုကျော်ထွားက ဆရာ့ကို မရမကရှာပြီး ဆက် ဆွယ်ပါလိမ့်မယ်။ သူကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ ဆရာ့ကို တန်တော့ပြီး ကျေးဇူးဆပ်မှာပါ”

“မင်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲကြားက ရတနာကို ငါ မသုံးချင်ပါဘူး ဟွာ”

“ဒါက ကံနဲ့ဆိုင်တယ် ဆရာ။ အခုပဲ ကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော် အထက်စွန့်ပြီး ရှာဖွေထားပေမဲ့ ကံမထိုက်တော့ မစားရ မသုံးရဘဲ ဥစ္စာ စောင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကံထိုက်တဲ့ဆရာရောက်လာတော့ အဆင်ပြေ သွားတာပေါ့နော်”

၂၆ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“အေးပါကွာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်တာကိုတော့ ငါ အံ့ဩမိတယ်”

ကျွန်တော် မနက်အိပ်ရာကနိုးတော့ မနက် (၆) နာရီတိတိ မျက်နှာ သစ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတော့ မနက် (၇) နာရီ။ တံခါးခေါက်သံကြား၍ ဇွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ပြုချို၊ ခွေးကြီး ရော်နီလည်းပါသည်။

“အဘ ... မနက်စာစားရအောင် အိမ်မကြီးဘက်ကြွပါခင်ဗျား”
“အော် ... အေး ... အေး ... အေး ...”

ကျွန်တော် အိမ်မကြီးဘက်ရောက်တော့ အိမ်ရှင်ကိုစည်သူတို့ ဝိသားစုတို့ နီးဟန်မတူသေး။ ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ဦးတည်းထိုင်နေစဉ် အိမ်ဖော် မလေးတစ်ဦးက ပန်းသီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် လာချပေးသည်။

ကျွန်တော် သောက်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးတစ်ဦး ထွက်လာ

ပြီး ...

“အဘ ... မုန့်စားရအောင် ထမင်းစားခန်းဘက် ကြွပါရှင်”

ထမင်းစားခန်းဆုံလည်စားပွဲ၌လည်း ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း။ ရှမ်း ခေါက်ဆွဲစိစဉ်ထားသည်။ အကြော်က မျိုးစုံ။ ရှမ်းမုန့်ညင်းချဉ်၊ ကြက်သား ပြုတ်ဟင်းချည်၊ ငရုတ်သီးထောင်းကြော်၊ ရေခဲနွေးကြမ်းဖြင့် အတော်စုံသည်။ ထက်ရာကလည်း လွန်စွာ ကောင်းသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ အလုပ်မရှိ သဖြင့် အိမ်ခန်းပြန်နားပြီး တရားထိုင်သည်။ မေတ္တာပို့၍ ဝေနေယျသတ္တဝါ များနှင့် မကျွတ်မလွတ် သူများအတွက် အမျှဝေသည်။ ပြီးသည်နှင့် ရေချိုး နေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ကျွန်တော့်သမက်ဖြစ်ပါသည်။

“ဦး ... ဖထီးတို့အိမ်က Break Fast စားဖို့ ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဖိတ် တယ်။ ကျွန်တော်က အခုမှ နိုးတာ။ သွားကြရအောင်”

“ငါ စားပြီးပြီလေကွာ။ အဲဒါပေမဲ့ ဖိတ်တော့လည်း သွားကြတာ ပေါ့။ ဝေးသလား”

“မဝေးပါဘူး။ ... ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထောင့်မှာပါ။ ကားနဲ့ပဲ သွား မယ်”

ပုပ္ဖသီရိ (သပြေကုန်း) ခံဒေါ်မကြီး ● ၂၇

“အေး ... ကောင်းပြီ။ ငါ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်။ မင်း အဆင် သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ် ...”

ကျွန်တော့်အဝတ်လဲပြီး တံခါးဖွင့်တော့ ကားက အဆင်သင့် စက်နှိုးထားသည်။ ဖထီးကို ကျွန်တော် မသိပါ။ တိုက်မောင်းအိပ်မက်ပေး၍ ဖြစ်သည်။ လွန်စွာ မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ဖထီးအိမ်မှာ ကျွန်တော်တည်းဆို သော ရပ်ကွက်ကြီး အနောက်ဘက်အစွန်တွင် ရှိနေသည်။ ခြံဝင်းတံခါး ကြီးကိုဖွင့်ထားပြီး အိမ်ဖော်မလေးတစ်ဦးက ကြိုနေသည်။ သမက်က ကား ကို အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးကြီးဘက်သို့ မောင်းခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမကြီးက မှန်တံခါးကို စေ့ထားသည်။ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ဦးက ကြိုဆို၍ မှန်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ကြွပါရှင် ... ဖထီး စောင့်နေပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ အထဲဝင်သွားတော့ ဧည့်ခန်းကျယ် ဆက်တိုဆိုတာ စားပွဲကြီးအနီးရှိ ပန်းကနုတ်ကျွန်းထိုင်ခုံကြီးပေါ်တွင် ကရင်အဘိုးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်၌ မုန့်မျိုးစုံနှင့် သစ်သီးမျိုးစုံချထားသည်။ ကျွန်တော် တို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်သည်နှင့် အိမ်ဖော်မကလေးများက ကော်ဖီပူပူများ ထာချပေးကြသည်။

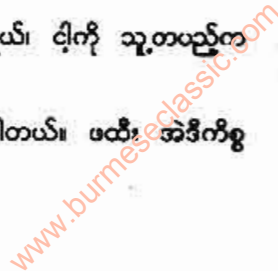
“သုံးဆောင်ကြပါရှင်”

အဘိုးကြီးက စကားမပြောသေးပါ။ ကျွန်တော့်သမက်က အရင် ထာတည်းက သိနေသဖြင့် ဖိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဖထီး ... ဒါ ... ကျွန်တော့်ယောက္ခမ၊ စာရေးဆရာ ထောင်မှူး ကြီး ဦးသိန်းဝင်းပါ”

“ဝေး ... ငါသိတာပေါ့ ... ဖိုးထူးရယ်၊ ငါ့ကို သူ့တပည့်က နီးထင်းပိုင်းမှာ အိပ်မက်ပေးတယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း အိပ်မက်ပေးပါတယ်။ ဖထီး အဲဒီကိစ္စ သဘောတူပါသလား”

၂၂ ● ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“တူသပေါ့ ... ငါ့ဆရာရယ်။ ဒီအိမ်က ဘာအိမ်မှန်းမသိဘူး။ အခြောက်အလှန့် အားကြီးတယ်။ ဖိုးချစ်တာနဲ့ ကလေးတွေ အိမ်ပြင်မထွက်ရဲတော့ဘူး။ တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ပြီး အိမ်တွင်းပုန်းနေကြရတာ။ ငါတို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေပါ။ သရဲတာတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခြင်္သေ့၊ ကြားနေရတော့ မယုံလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီအိမ်မှာ မမြင်ဖူး။ မကြားဖူးတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးကိုပဲ ရောင်းပြီး ပြောင်းချင်နေတာ။ ငါ့ဆရာ ဝယ်မလား”

“ဘယ့်လောက်လဲ ... ဖထီး”

“သိန်းတစ်ထောင်လောက်ပေါ့”

“အိမ်ကြီးနှင့် ခြံကြီးက တန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်တွင် ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံမရှိပါ။ သို့သော် ...

တပည့်ကျော် တိုက်မောင်းအိပ်မက်ပေးထားသဖြင့် ရတနာသိုက်များက ဤခြံကြီးအတွင်း၌ ရှိနေသည်။

“ဆရာတပည့်က ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ပေးမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ... ဆရာထောင်မှူးကို သုံးပုံနှစ်ပုံ ပေးရမယ်။ ငါက တစ်ပုံပဲ ရမယ်တဲ့။ ငါ သဘောတူပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒီလို ပြောပါတယ်။ ဖထီး သဘောတူရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကဲ ... ဒါဆို တူးကြရအောင်”

“အဲ ... နေပါဦး။ Break Fast စားပြီးမှ လုပ်ကြပါ။ ဒီမှာက အနှောင့်အယှက်၊ အတားအဆီး မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဖထီး”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် သမက်ဖိုးထူးတို့ ပေါက်ချွန်းတစ်လက်၊ ဂေါ်ပြားတစ်လက်စီဖြင့် အိမ်ရှေ့အနောက်မြောက် ခြံထောင့်ရှိ ကျွဲတညင်းပင်အငုတ်ကြီးအနီး၌ တူးကြသည်။ သမက်ကပေါက်ပေးသော မြေစာများကို ကျွန်တော်က ဂေါ်ပြားဖြင့်ထိုးကော်၍ လွတ်ကင်းရာတွင် စုပုံသည်။

ပုဂ္ဂသီရိ (သပြေကုန်း) စံအိမ်ကြီး ● ၂၃

တစ်တောင်ခန့်အနက်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်သမက်အား ရင်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တူးရွင်းငန်းပြားကလေးဖြင့် ချော၍တူးသည်။ သောက်ရေအိုးအလတ်တစ်လုံး ပေါ်လာသည်။ ရေအိုးအဝအား သံပန်းကန်ပြားပိတ်၍ ပလတ်စတစ်ပြားနှင့် ချည်ထားသည်။

နှစ်ပေါင်းကြာပြီဖြစ်သဖြင့် မြေအစိုဓာတ်ကြောင့် အဖုံးပလတ်စတစ်နှင့် ပလတ်စတစ်ကြီးများ ဆွေးမြည့်နေပြီး ပိတ်ပုံးထားသည့် သံပန်းကန်ပြားမှာ သံချေးတက်နေပြီ။ အဖုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှ ရတနာပစ္စည်းများအား ငြိုးငြိုးပြောင်ပြောင် မြင်ရသည်။ ရေအိုးနှုတ်ခမ်းအထိ ရှိနေသဖြင့် သုံးပြည်သားခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ တွင်းချိုင်းအား မြေကြီးနှင့် ပြန်ဖုံးပြီး ခြေရာလက်ရာမယူက် ပြေပါညှိခဲ့သည်။ ပစ္စည်းပေးသူ တိုက်မောင်းကိုလည်း မေတ္တာပို့၍ အမျှဝေခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွှေအိုးကိုထမ်း၍ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဖထီး၏ အိမ်သားများက စည်းကမ်းအတော်ရှိကြသည်။ မခေါ်ဘဲနှင့် မည်သူမျှ မလာကြပါ။ ကျွန်တော်က ...

“ကဲ ... ဖထီး။ (၃) ပြည်သားလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်။ တရားမျှတအောင် ကျွန်တော်က ခန့်မှန်းပုံပေးရင် ဖထီးက အလျင်ကြိုက်ရာ အပုံတစ်ပုံကို ယူနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ ဖထီးက ပုံပေးရင် ကျွန်တော်က ကြိုက်ရာ အပုံနှစ်ပုံကိုယူမယ် သဘောတူပါသလား”

“တူပါတယ် ... ငါ့ဆရာ၊ ဆရာပဲ ပုံပေးပါ”

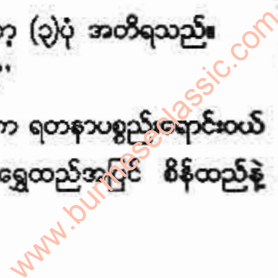
“ကဲ ... ငါ့သမက် ဖိုးထူး၊ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်သွားပြီး ပြည်တောင်း တောင်းလာခဲ့ ”

“ဟုတ် ...”

ကျွန်တော် ပြည်တောင်းဖြင့် ချင်တော့ (၃)ပုံ အတိရသည်။

“ကဲ ... ဖထီး ကြိုက်ရာအပုံ ယူပါ”

“ဒီလိုလုပ်ရအောင် ... ငါ့ဆရာ၊ ငါက ရတနာပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်တော့ တန်ဖိုးကိုသိတယ်။ ရွှေထည်အပြင် စိန်ထည်နဲ့

၃၀ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော့ကံစိမ်းတွေ့ မြတွေ့ ပါတယ်။ တစ်ပုံကို သိန်းတစ်ထောင်ကာလပေါက် ရော့နဲ့ ဖြတ်မယ်။ အဲဒီတော့ ငါနှစ်ပုံယူမယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကိုပါ။ ငါ့ဆရာတို့ ယူလိုက်ကြတော့”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်း အသာကြီးလည်းသာမိသည်။ အဆင်ကပြေချင်တော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်း ထဲကျသလို ခံစားမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သဘောတူပါတယ် ... ဖထီး”

“အေးပါ ... ငါ့ဘက်ကလည်း စေတနာထားပြီး အဖိုးတန် အတွင်း ပစ္စည်းကလွဲပြီး အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်တွေ အကုန် ထားခဲ့မယ်။ ငါ့ကို နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ အချိန်ပေး။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ကတော့ အခုပဲ ချုပ်မယ်။ ဖိုးထူး သွားဝယ်ချေကွာ”

ကျွန်တော်က တစ်ပုံယူ၍ သမက်အား ပေးလိုက်သည်။ နှစ်ပုံ အား ဖထီးက သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ဖော်များအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ကလေးမတွေ့ ငါ ဒီနေ့ ပျော်လို့ အရက်သောက်မယ်။ ပြီးရင် ဧည့်သည်တွေနဲ့ ထမင်းနေ့လယ်စာ စားကြမယ်။ အရက်ကောင်း ကောင်းနဲ့ အပြည်ကောင်းကောင်း ရေခဲ၊ ဆိုဒါ ယူလာခဲ့ကြ”

“ဟုတ် ...”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေရင်း ...

“ဖထီးက ဘယ်ပြောင်းမှာလဲ”

“မွေးရပ်ဇာတိ အင်းစိန်တောင်သူကုန်းပေါ့လကွာ။ ဟိုမှာ အိမ်ရှိ တယ်။ အမွေရထားတဲ့ တိုက်အိမ်ပဲ။ နည်းနည်းတော့ ပြင်ရမှာပေါ့။ ဒီ ပြောင်းလာတော့ သော့ပိတ်ထားခဲ့တယ်။ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ က ဒီမှာ မပျော်ဘူး။ ဇနီးသည်က ဆုံးပါးသွားတော့ ငါလည်း စိတ်မချလို့ ခေါ်ခဲ့တာ။ ဘွဲ့ရပြီးကြပြီ။ ဟိုမှာက အမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်လေ။ ငါက အရင်က တောအုပ်ကြီး။ ဒီခြံကွက်ကို အစိုးရက ငါ့နာမည်ဖောက်ချပေးတာ ဘာမှ အရှုပ်အရှင်းမရှိဘူး။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ပြီးတာနဲ့ အိမ်ဂရုန် အပြင် ဆောက်လုပ်ခွင့်ပါမစ်တွေပါ အပ်မယ်”

ပုဂ္ဂသိရှိ (သပြေကုန်း) ခံအိမ်ကြီး * ၃၁

“ကောင်းပါတယ် အဘ။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာပါ။ နားအေး ပါးအေး စာရေးချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ”

“အေးပေါ့ကွာ ... ဒီကအကောင်တွေက မင်းတပည့်တွေဆိုတော့ အတော်ပါပဲ။ ငါ့အတွက်လည်း အဆင်ပြေပါတယ်။ သမီးတွေက မနေခဲ့ကြ လို့ ကျီကျနေကြတာ။ ကျေးဇူးပဲ ... ငါ့ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ သောက်ဝိုင်းပြီးခါနီးတွင် သမက်ပြန်ရောက်လာ သည်။ ကားဖြင့် သွားလာတောင် နာရီဝက်ကျော်သည်။ နေပြည်တော်မြို့ ကြီးက အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။ သူလည်း တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ချပြီး နေ့လယ် စာ ထမင်းစားကြသည်။ လွန်စွာ ပျော်စရာကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါ သည်။

သမက်၏မိဘများက ပျဉ်းမနား မြို့ဟောင်းရပ်ကွက်တွင် နေကြ သဖြင့် ဝင်ပိတ်ပြီး မြို့တွင်းမှ ကုန်တိုက်ကြီးတွင် လိုအပ်သည်များဝယ်၍ ပြန် ခဲ့ကြပါသည်။ အဓိက Chief Cook ကတော့ ကိုစည်သူ၏နီး မနွယ်နီဖြစ် သည်။ သူက အချက်အပြုတ် အလွန်ကောင်းသည်။ အမြည်းမျိုးစုံ အဓိက လုပ်ပေးသည်။

ရာသီဥတုသာယာသဖြင့် အိမ်ရှေ့ခြံတွင်း ကားဂိုထောင်ရှေ့၌ စားပွဲ ခင်း၍ ညစာစားပွဲလုပ်ကြရာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်တော်က တပည့်တိုက်မောင်းအတွက် ဆိတ်ကွယ်၍ မှောင်ရိပ်ကျသော ခြံထောင့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ စားပွဲပွဲကလေးခင်း၍ ခင်းကျင်ပြင်ဆင်ပြီးခေါ်၍ အရက် နှင့် ကြက်ကြော်ကို ကျွေးမွေးထားသည်။

ထူးဆန်းသည်ကတော့ ခွေးကြီးရော်နီက ထိုတက်သို့မသွား၊ မကြာ ခဏ ကြည့်၍ ထိုးထိုးဟောင်နေသည်။ ဖထီးနှင့်ကိုစည်သူ သမက်၏ဖခင် ဦးချောတို့မှာ မိတ်ဆွေရင်းများဖြစ်ကြသဖြင့် မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ လွန်စွာ ပျော် စရာကောင်းသည်။ အမျိုးသမီးများက ဝိုင်သောက်ကြ၍ အမျိုးသားများက ပီစကီသောက်ကြသည်။ အမြည်းကလည်း စုံပါသည်။

ထိုနေ့ညစာ စားပွဲကို ညနေ (၆) နာရီက ၈.ရာ ည (၁၀)နာရီမှ ပြီး နီးသည်။ သမက်၏မိဘများက ကားပါသဖြင့် သူတို့ အစီအစဉ်ဖြင့် ပြန်ကြ သော်လည်း ဖထီးတို့မိသားစုအား သမက်က ပြန်လိုက်ပို့ရသည်။ ကျွန်တော် ထည်း နေပြည်တော်အနွဲ့ လျှောက်လည်ပြီး ညစာ ကောင်းကောင်းစား၍ အနားယူ အပန်းဖြေနေသည်။

(၃)ရက်ခန့်ကြာတော့ ဖထီးတို့အိမ်က ဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် သမက် နှင့်သွားကြရာ ဖထီးက အိမ်သော့များ ခြံသော့များအပ်သည်။ Town Ace စားတစ်စီးပေါ်၌ သူတို့မိသားစု၏ အဝတ်စီရို၊ အိတ်အချိုနှင့် အဝတ်အစား ဆော့ထွာ လေးငါးလုံးသာ တင်ထားသည်။ ဆက်တီစားပွဲ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ Air Com၊ အိုးခွက်ပန်းကန်၊ ခုတင်၊ အိပ်ရာ၊ စောင်များကအစ အတုနီထား ခဲ့သည်။

[၃]

စားသောက်ပြီးတော့ ဖထီးက သမီးများအား ခေါ်၍ အကျိုး အကြောင်းပြောပြီး စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြသည်။ သမီးများကလည်း ပျော်နေကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးမလို၊ ရှေ့နေ နှင့် တရားသူကြီးလည်း မလိုပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကတိကဝတ်ကိုသာ အလေး ထားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တည်းခိုသော ကိုစည်သူတို့ အိမ်ပြန်လာပြီး အကျိုး အကြောင်းပြောတော့ အားလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။ ကိုစည်သူခွေးကြီး ရော်နီကလည်း ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေပြီး ကျွန်တော် အား သူ့သခင်များလို ဖက်တက်ပြီး မေးစေ့ကို လျှာဖြင့် လျှက်သည်။

ယနေ့ ထူးထူးခြားခြား မိုးလေကင်းစင်သဖြင့် ညနေတွင် စား သောက်ပွဲလေးလုပ်၍ ဖထီးတို့ မိသားစုကိုပါ ဖိတ်ကျွေးရန် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ကြသည်။ ထို့အပြင် မိတ်ဆုံစားပွဲဖြစ်၍ သမက်၏မိသားစုကိုပါ ဖိတ် ရန်နှင့် ကျွန်တော်တို့လိုအပ်သော ပစ္စည်းများဝယ်ရန် ကားဖြင့် မြို့ထဲထွက် ခဲ့ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၄ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကဲ ... ငါ့ဆရာ၊ ကတိအတိုင်း ငါတို့ ဒီနေ့ပဲ အင်းစိန်ပြောင်း
ထော့မယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် လာလည်ဦး။ ဒီမှာ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်။ ငါ
ညတ အလွန်ပျော်တယ်။ ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်သုံးနိုင်အောင် အကုန်ထား
ခဲ့တယ်”

“ဖထီး ... တီဗီကြီးတွေ သယ်သွားဦးလေ။ ကားက ချောင်သား

၆”

“မလို ... ငါ့ဆရာ ပျင်းနေမှာစိုးလို့ ထားခဲ့တာ။ ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှာလည်း အရက်ပုလင်းတွေ ရှိသေးတယ်။ ကြက်ဥကအစ ဝက်အူချောင်း၊
ဒိန်ခဲ၊ နွားနို့ဘူး၊ အချိုရည်ဘူး၊ ဘီယာဘူး၊ အကုန်ရှိတယ်။ ကဲ ... ပြော
နေကြပါတယ်။ နှုတ်ဆက်ပွဲကလေး လုပ်ရအောင် ပြင်ဆင်ထားတယ်။
ကဲ ... စလိုက်ကြရအောင်”

“ချီးယား ... ချီးယား ...”

ကျွန်တော်တို့ မနက်စောစော သောက်ဖြစ်ကြသည်။ စားသောက်
ပြီးတော့ အဘတို့ ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။
ကရင်လူမျိုး၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တောအုပ်ကြီးဖြစ်၍လည်း အလွန်တိကျ
ပြီး ကတိတည်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ ...

“ကဲ ... ကိုဖိုးထူးရေ ... မနက်ဖြန်မနက် အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေး
လုပ်ပြီး အမျှအတန်းဝေရအောင် စီစဉ်တော့ကွာ ”

ထိုညက ကျွန်တော်နှင့်သမက်၊ ဖထီးတို့အိမ်တွင် ညအိပ်ကြသည်။
ညစာကိုလည်း တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်
ကြော်လှော်ကြသည်။ ကိုစည်သူကို ဖိတ်တော့ ကိုစည်သူက သူ့ဖုန်းအပြင်
အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ အိုး
ခွက်၊ ပန်းကန်များ သိမ်းဆည်းပြီးနောက် အိမ်ဖော်မလေးက မနေရဲဟုဆို
တာ ကိုစည်သူတို့နှင့် ပြန်လိုက်သွားသည်။ သရဲတစ္ဆေကြောက်သည်လား
ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်သည်လားတော့ မသိပါ။

ညဘက် အိပ်ရာဝင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ဖထီးခုတင်ပေါ်တွင်
နှစ်ယောက်အိပ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း သမက် ကိုဖိုးထူးက ကျွန်တော်အား
အားနာသဖြင့် ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် အိပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် အိမ်ခေါင်ပေါ်မှ ကုတ်ခြစ်သံ၊ တဂျစ်ဂျစ် ကြားရသည်။ ကြောင်များ
နို့ဖျား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သောက်စားထားသော်လည်း ကျွန်တော်က ဘုရား
ထပ်ပြုခြင်း မပျက်ပါ။ ပုတီးတော့ မစိပ်နိုင်တော့။ မေတ္တာပို့ အမျှအတန်း
ဝေပြီး အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိမ်ခေါင်ပေါ်မှ တဝင်းပုန်း လမ်း
လျှောက်သံနှင့် တောက်ခေါက်သံကို ကြားရသည်။ သမက်၊ ဖထီး ဧည့်ခန်းပ

နတ် နတ်ထူးကြီးသိန်းဝင်း

ဆိုတာထက်၌ အိပ်ချေတော့ဟန်မတူ။ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဦး... အိပ်ပြီလား။ ခေါင်မိုးပေါ်က ဘာသံတွေလည်း မသိဘူးနော်”

“ကြောင်တွေ မိတ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး... ဦးရဲ့ မကျေမနပ်နဲ့ တောက်ခေါက်သံလည်း ကြားရတယ်”

“လာပါ... မင်းလည်း ဒီမှာအိပ်။ ငါ မေတ္တာပို့အမျှဝေပါ့မယ်”

“ဟုတ်”

ကျွန်တော် မကျွတ်မလွတ်သူ၊ အိမ်အစောင့်၊ ခြံအစောင့်များအား မေတ္တာပို့၍ အမျှဝေပါသည်။

မနက်ဖြန်မနက် ဆွမ်းကပ်မည့်အစီအစဉ်နှင့် မေတ္တာပို့ အမျှဝေမည့် အစီအစဉ်များအားလည်း ပြောကြားပြီး မကျွတ်မလွတ်သူများအား ထရားတော်အတူနာပြီး သာသနာကြောင့် ကြိုတင်ဖိတ်ကြားလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လားမသိ။ အသံများ တဖြည်းဖြည်း တိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တို့လည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်ကြပါသည်။

ဆွမ်းကျွေးပွဲက အရုဏ်ဆွမ်းမဟုတ်၊ နေဆွမ်းဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် အလှမ်းဝေးသောကြောင့် ပင့်ဖိတ်ရသည်မှာ အဆင်မပြေ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အချိန်ရပါသည်။ ဒေသခံ ကိုစည်သူတို့ တာဝန်ပေးထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့က အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားရုံသာဖြစ်သည်။ မနက် (၇) နာရီကျော်ခန့် ကိုစည်သူ၊ သူ့ဇနီးနှင့် အိပ်ဖော်မလေးနှစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ အခြားသူစိမ်းလည်း စိတ်မထားသဖြင့် လူကနည်းတော့ တာဝန်ပေါ့သည်။

မနက် (၁၀) နာရီခန့်တွင် သမက်၏ မိဘ၊ မိသားစု ရောက်လာကြသည်။ သမက်နှင့် ကိုစည်သူက ကား(၂) စီးဖြင့် ဘုန်းကြီး (၅)ပါး သွားပင့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က အသင့်ပြင်ထားသည်။ ဆွမ်းဟင်းများလည်း တွက်ပေပြီ။ (၁၀:၃၀)နာရီတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ကြွလာသဖြင့် နေရာ

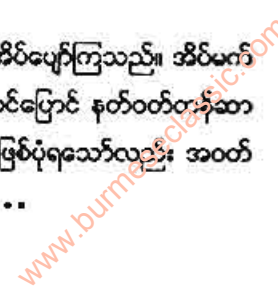
ထိုင်ခင်းပေးပြီး ကျွန်တော့်တပည့် တိုက်မောင်းအပါအဝင် မကျွတ်မလွတ်သူများအား မေတ္တာပို့၍ အမျှအတန်းဝေရန်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား၍ (၅) ပါးသီလခံယူ တရားနာကြပြီး ဆရာတော်များက မေတ္တာသုတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်သည်။ ကမ္မဝါမဖတ်ရန် ကျွန်တော်က အဆိုပြုထားသည်။

ရေဝက်ချအပြီး အမျှဝေတော့ ကျွန်တော်က တပည့်ရဲဘက် တိုက်မောင်းနှင့် မကျွတ်မလွတ်သူများနှင့် ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းအား သာသနာခေါ်နိုင်ကြရန် အမျှဝေသည်။ ဤခြံအတွင်းမှ ဖယ်ခွာပေးရန် နှင်ထုတ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ စောင့်ရှောက်ရန်သာ မေတ္တာရပ်ခံရင်း အမျှအတန်းဝေပါသည်။

အိမ်မှာ လုံ့လဖြင့်လားတော့မသိ၊ သာသနာခေါ်သံမှာ ဆရာတော်များ အပါအဝင် လူ(၂၀)ခန့်သာရှိသော်လည်း လိုဏ်သံပေါက်ပြီး အလွန်ကျယ်သည်။ ဆရာတော်များအား သင်္ကန်းနှင့်ဝတ္ထုငွေကပ်ပြီး နေဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။ ပြီးနောက် ကိုစည်သူနှင့် သမက်တို့က ဆရာတော်များအား ကျောင်းအသီးသီးတို့ ပြန်လိုက်ပို့စဉ် ကျွန်တော် ခြံလေးထောင့်တွင် ထမင်းဟင်းစုံစားဖြင့် အစောင့်များအား ဖိတ်ခေါ်၍ အမျှဝေရင်း ကျွေးမွေးပါသည်။

နေ့လယ် (၁၂)နာရီခန့်တွင် လူစုံသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာစားကြသည်။ အနှောင့်အယှက်မရှိ လွတ်လပ်သွားသလို ဖြစ်၍လည်း ထမင်းစား၍ မြိန်ကြသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ် အိပ်စက်အနားယူပြီး ညဘက်တွင် မိတ်ဆုံစားပွဲ လုပ်ကြပြန်သည်။ ဧည့်သည်များပြန်သွားပြီး ထိုညက ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်တော့ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ ကျွတ်လွတ်သွားကြတန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ကြသည်။ အိပ်မက်မတ်ရာ တပည့်ကျော်တိုက်မောင်းက ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် နတ်ဝတ်တန်ဆာနှင့် အခြားသူ (၄) ဦးကတော့ တောသားများ ဖြစ်ပုံရသော်လည်း အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်ဖြင့်၊ တိုက်မောင်းက ...

၃၈ * ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဆရာ ... ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် ဥစ္စာစောင့်ဘဝက တွက်လွတ်ပြီး ရုက္ခစိုး ဖြစ်သွားပါပြီ။ အရှေ့ဘက် တောင်စောင်းတောစပ်က ကျွန်းပင်ကြီးမှာ ရုက္ခစိုးဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီကျွန်းပင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ရုက္ခစိုးနတ်စင်ကလေးဆောက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ဆရာကူညီပါ။ ဒီက အစောင့်တွေကလည်း ကျွန်တော့်လိုဖြစ်ချင်လို့ တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။ သူတို့စောင့်ရှောက်ရတဲ့ ဥစ္စာတွေနေရာ အတိအကျပြောပြီး ဆရာ့ကို ပေးပါမယ်တဲ့။ ဆရာ ကူညီပါ။ နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ကျွန်တော့် ဣတ္ထိပါတတ်နိဒ္ဒါနဲ့ မြင်ရတာ၊ ဆရာ့တပည့် မုဆိုးကိုကျော်ထွား။ ဆရာ့စာအုပ်တိုက်က လိပ်စာနဲ့ လာနေပါပြီ။ သူက လူလွတ်ဆိုတော့ ဆရာစောင့်ရှောက်ထားပေးပါ”

“အေးပါ ... ငါ့တာဝန်ထားပါ။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် သူလည်း လွတ်လပ်သူ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒီအိမ်မှာပဲ ထားပါမယ်။ မင်းလည်း မင်းဆရာ မုဆိုးဆိုတော့ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကူညီပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ”

“ကဲ ... မင်းအဖွဲ့တွေ တစ်ဦးချင်းနေရာ ပြောခိုင်း။ ငါ ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးတယ်”

တစ်ဦးချင်း နေရာပြောကြသည်။ ကျွန်တော်ဝယ်ထားသော ခြံကြီးအတွင်း၌ပင် ရတနာပစ္စည်း မြှုပ်နှံထားသော နေရာများက ရှိကြသည်။ ကျွန်တော် အသေအချာမှတ်သည်။ တစ်နေရာက အိမ်နှင့်မလွတ်၊ ပီးဖိုချောင်အောက်တွင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာက ညှော်ခန်းအောက်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နေရာမလွတ်လပ်၍ ခြောက်လှန့်ကြခြင်းဖြစ်ပါသတဲ့။ ကျန်နှစ်နေရာက ခြံအတွင်း လွတ်လပ်သောနေရာများ၌ ရှိကြသည်။ ကိုယ့်ခြံအတွင်းဖြစ်၍ အချိန်မရွေး တူးရှာရပါသည်။ သို့သော် သူတို့က လွတ်လပ်၊ ကျွတ်လွတ် ချင်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် အမြန်တူးဖော်ပြီး အလှူလုပ် အမျှဝေရန် တောင်းဆိုနေကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်၌ သမက်မောင်ဖိုးထူးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်၊ နှစ်နေရာတူးကြရာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ဂျောခေါင်းတုံး ရွှေဒင်္ဂါးပြား

ပုပ္ဖသီရိ (သပြေကုန်း) ဝံဒီမ်ကြီး * ၃၉

များ နှစ်ပြည်သားခန့်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုန်းကြီးများအား ပင့်ဖိတ်၍ ပိုင်ရှင်များအမည်တစ်ခါ အမျှဝေ၍ အလှူလုပ်ပေးလိုက်သည်။ တိုက်မောင်းအတွက်တော့ Ready Made နတ်စင်ဝယ်၍ တစ်ဖက်တောင်စောင်းတောစပ်က ကျွန်းပင်ကြီးတွင် ရုက္ခစိုးနတ်စင်ဆောက်ပြီး နေရာပေးလိုက်သည်။ အိမ်တွင်းရတနာပစ္စည်း မြှုပ်နှံရာနေရာများကိုတော့ မဖော်နိုင်သေး။ ထိုည၌ပင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းကြသည်။

ရန်ကုန်အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်(၁၀)နာရီခန့်တွင် ခန္တီးမှ မုဆိုးကျော်ထွား စာအုပ်တိုက်ရောက်နေကြောင်း အကြောင်းကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြိုကြရသည်။ ရန်ကုန်အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် နေပြည်တော်အိမ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အလှူအတန်း
လက်ပံတောရွာ
လက်ပံ

လကွယ်ညရောက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် လက်ပံတောရွာများဆီမှ ခွေး
ဟောင်သံ၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် ခွေးအူသံများကို ကြားရစမြဲဖြစ်သည်။ တခြား
ရက်တွေဆိုလျှင် တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စ ခွေးဟောင်သံ တိုတိုပြတ်
ပြတ်သာ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ကြားရတတ်ချေသည်။

“ခွေးတွေက ... ရွာဖျားမှာရှိတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးကိုပဲ စူးစူးဝါးဝါး
ထိုးဟောင်ရင်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူတာကလား ... အဘချစ်ရဲ့။ ကျွန်တော်
လည်း ကြွက်လိုက်ရာက အမှတ်မထင် ဓာတ်မီးထိုးကြည့်တာ မည်းမည်း
အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ကုက္ကိုပင်အကွယ်မှာ ဝိုင်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ကျွန်တော်မလည်း ကြက်သီးမွေးညင်းတွေကို ထသွားတော့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့
ရွှေဆက်မသွားရဲတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ် ... အဘချစ်ရယ်။

ခါတိုင်းရက်တွေ သည်လိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လကွယ်ညရောက်ပြီ
ဆိုတာနဲ့ ခုလိုမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတာမျိုးဆိုတော့ အတော်ကလေး ထူးဆန်း
နေတယ်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

၄၂ * နန္ဒာမိုးကြယ်

ကြွက်လိုက်၊ ကြွက်ထိုးသမား ငလုံးက သူပြောချင်ရာကို ပြောဆိုပြီးသည့်သကာလ မောဟိုက်သွားဟန်နှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ရှိ ရေခွေးကြမ်းအိုးကို ငှဲလိုက်သည်။ သည်ကနေ အဘချစ်၏ အိမ်ဂေဟာလေးဝယ် ကာလသားတွေ စုံစုံလင်လင် ရှိနေကြသည်။ ကာလသားအားလုံးသည် အသက်အရွယ် (၈၀)ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိသော ရှေးမှီနောက်မှီဖြစ်သော ဗဟုသုတနွဲ့စပ်သော အဘချစ်အား လေးလေးစားစားရှိကြသည်။ ရပ်ရွာရှိ လူကြီးမိဘတွေကလည်း သူတို့၏တူသား နောင်မယ်တို့အား ဆိုဆုံးမပေးပါရန် အဘချစ်ကို ပြောဆိုအပ်နှံထားကြသည်။

ကာလသားအပေါင်းတို့သည် အဘချစ်တံလာကြလျှင် လက်ချည်းထော မလာခဲ့ကြ။ မိမိတို့တတ်နိုင်သမျှသော ထန်းလျှက်ခဲကလေး၊ ကြံသကာလေး၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကလေး၊ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးအစ လက်ဖက်ခြောက်အဆုံး ယူလာကြသည်။ ကိုယ်စီပါလာသော အမြည်းများနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းဖွဲ့ကာ အဘချစ်ပြောဆိုသမျှသော ရှေးဟောင်းနောင်းခြစ်တို့ကို တမေ့တမော နားထောင်တတ်ကြသည်။

“ဪ... ထွန်းမောင် ... ထွန်းမောင် ... အခုထက်ထိ မကျွတ်လွတ်သေးဘဲကိုး”

အဘချစ်၏နှုတ်မှ ညည်းညည်းညာညာ ထွက်ကျလာသောစကားက ကာလသားလူငယ်အပေါင်း၏ စိတ်အာရုံအား နှိုးပင့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘယ်က ထွန်းမောင်လဲ ... အဘချစ်ချဲ့ သူက ဘာဖြစ်လို့ မကျွတ်သေးတာလဲ ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... အဘချစ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း ပြောပြပါလားဟင်။ ကျွန်တော်တို့ သိချင်လို့ပါ”

လက်ပံတောရဲ့ လက္ခယံည * ၄၃

“အင်း ... ငါ့မြေးတို့ သိချင်နေကြတယ်ဆိုတော့လည်း ပြောပြရသေးတာပေါ့ကွယ်။ ထွန်းမောင်ဆိုတာ အဘချစ်နဲ့ တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ကွယ်။ သူသာ ကိုယ်ကျွန်းမနည်းခဲ့ဘူးဆိုရင် အသက်(၈၀)တန်းရောက်မယ့် အဘထွန်းမောင်ပဲပေါ့”

သည်သို့ စကားစပြီးနောက် အဘချစ်၏မျက်ဝန်းအစုံသည် မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။ လူရွယ်ကာလသားအားလုံးတို့မှာလည်း အဘချစ်၏နှုတ်တံခါးမှ ဖွင့်ကျလာမည့် စကားရေစီးတို့အား တင့်တင့်တလင့်လင့်

“နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ အသောက်အစား လျှော့ပါလား ထွန်းမောင်ရာ။ မင်းအဖေ မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ခင်တင့်ခမျာ သနားစရာပါ။ သား တစ်ယောက်မို့ လောက်လောက်လားလား အားကိုးချင်ရှာမှာပဲ”

“တော်ပါတော့ ... မောင်ချစ်ရာ၊ မင်းပြောတာ နားထောင်နေရ တာနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကလေး ပျက်တော့မယ်။ ကိုင်း ... မင်းရဲ့လှည်းပေါ် တက်တော့မယ်ဟေ့”

“တက်ပါကွာ ... တက်ပါ”

ထွန်းမောင် လှည်းပေါ်တက်ပြီးသည်နှင့် မောင်ချစ်သည် နှင်တံကို ဆလျှက် ရွာရှိရာသို့ မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ မောင်ချစ်၏လယ်က ရွာနှင့် အတန်ငယ်အဝေးမှာ ရှိလေတော့ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို လှည်းနှင့်နွား တို့ ယူလာတတ်သည်။ ထွန်းမောင်တို့မှာမူ လယ်မရှိ၊ ယာမရှိ၊ လှည်းမရှိ၊ နွားမရှိ၊ ပြီးတော့ အဖေတစ်ဦး၊ သားတစ်ဦး။

ထွန်းမောင် အသက်(၆)နှစ်သားလောက်မှာ သူ့အဖေ ဆုံးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်တင့်က တစ်ဦးတည်းသောသားကလေး လိမ္မာရေးခြား မှီဖို့ အတန်းပညာတတ်ဖို့ဆိုကာ အတန်းကျောင်းမှာထားသည်။ သားကို တျောင်းထားနိုင်ဖို့အရေး ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ကာ ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ သား တကလေး မျက်နှာငယ်မည်စိုး၍ အရွယ်ရှိနေသေးသည့်တိုင် တစ်ပင်လဲမူ ဆစ်ပင်မထူခဲ့။ သို့တိုင် ထွန်းမောင်ကတော့ မိခင်ဖြစ်စေချင်သည့် ရည် ချယ်ချက်အား ဖီလာပြုခဲ့သည်။

ကျောင်းမှာ မပျော်။ မိခင်ကတော့ ကျောင်းတက်သည်ဟု ထင် သည်။ တကယ်စင်စစ်က ဝါသနာတူရာတွေနှင့် စုဝေးလျှက် ကျောင်းပြေး သည်။ ငါးပျားသည်။ ငှက်ပစ်သည်။ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်သည်။ နောက် နှိုင်း ထန်းတောသို့ရောက်ကာ ပင်ကျရည်နှင့်ပင် မိတ်ဖွဲ့တတ်လာသည်။

သည်လို ကျောင်းစည်းကမ်း ပျက်ပြားသောသူအား ကျောင်းက ဆယ်မှာလျှင် လက်ခံချင်ပါမည်နည်း။ နောက်ပိုင်း ထွန်းမောင်၏ အမှု

[၂]

“သောက်လိုက်ရင် ချိုသလေ့လေ့ ... အေ့ ... အေ့ ... မျို လိုက်ရင်တော့ ခါး ... အား ... အား ... ပင်ကျရည်ဆယ်ဖြူမက မော့ချ နိုင်သား ... အား ... အား ... အေ့ ... အက် ... ဝေါ့ ... ထို့ ...”

ထွန်းမောင်ကား ထန်းပင်ကျရည်တန်ခိုးဖြင့် လမ်းလျှောက်ရာတွင် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ခြေလှမ်းတို့မှာလည်း ယိုင်ယိုင်ရွဲ့ရွဲ့။ ထွေးလွန်းမက ထွေးရင်း လေချဉ်တက်လိုက်၊ တေးချင်းဟစ်လိုက်နှင့် လောကကြီးကိုပင် မေ့နေသည့်အသွင်။

“ဟေ့ကောင် ... ထွန်းမောင်၊ ပြန်လာပြီလားကွ”

“ဟ ... ချစ်မောင်၊ အေး ... ပြန်လာပြီကွ။ မင်းကော အလုပ် မသိမ်းသေးဘူးလား”

“သိမ်းပါပြီကွာ ...။ ခုပဲ ပြန်တော့မလို့။ ဒါထက် လှည်းအငှား တိုက်သွားတာ ဘယ့်ကလောက် စီခဲ့သလဲ”

“ပင်ကျရည်ဖိုးလောက်ပဲ ရပါတယ်ကွာ”

www.burmeseclassic.com

၄၆ ● နန္ဒာမိကြယ်

အကျင့်များ အခြားအခြားသော ကျောင်းသားတွေထံ ကူးစက်မည်စိုး၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဒေါ်ခင်တင့်ကို ခေါ်ယူကာ ပြန်အပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်သော မိခင်ကြီးမှာတော့ ရင်ထုမနာဖြစ်ရသလောက် ထွန်းမောင်ကတော့ မည်သို့မှ ထူးခြားမှုမရှိသည်ပုံမျိုး။ တကယ်တော့ အေးတီအေးစက်။

“အမေကလည်းဗျာ ... လောကကြီးမှာ အတန်းပညာတတ်မှ ကြီးပွားချင်သာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိသိယရှိရင် တိုးထက်ကြီးပွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ်တဲ့တစ်နေ့ အမေ ကြည့်သာထား။ အတန်းပညာ တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့သူတွေကို အသာကလေး ကျောပြမယ်”

သည်လိုပြောတော့လည်း မိခင်ဖြစ်သူမှာ နှုတ်ဆိတ်သွားရပြန်သည်။ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့အနေအထားနှင့်သူ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားလိုက်တော့သည်သာ။ သို့သော် ... ခွေးပြီးကောက်တို့ နေသည် ကျည်တောက်စွပ်ထားစဉ်သာ ဖြောင့်၍ ကျည်တောက်ကင်းကွာသွားတော့လည်း ခွေးပြီးကောက်က ခွေးပြီးကောက်သာတည်း။

မိခင်မှာတော့ ကျောင်းပညာမသင်ဘဲ အလုပ်လုပ်တော့မည်အထင်နှင့် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားနေမိခဲ့သည်။ သို့သော် အထင်နှင့် လက်တွေ့ကား တခြားစီသာဖြစ်လေသည်။ သည်အတွက် ခေါင်းနှင့်ဈေးတောင်းသည် သံယောဇဉ် ဖြတ်၍မရခဲ့။

မိခင် ရှာဖွေကျွေးမွေးသူမျှကို အရံသင့်၊ အခန့်သင့်ပင် ထိုင်စားနေခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အဖော်တွေက ဆွယ်၍ တောက်တိုမည်ရ အလုပ်လေးတွေကို လုပ်၏။ လုပ်သူမျှရလာသော အခကြေးငွေဆိုသည်မှာ မိခင်ထံသို့ ဘယ်သောအခါမျှ မရောက်၊ သောက်သောက်စားစား၊ လူမင်းသားအတွက်သာ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အရွယ်တဖြည့်ဖြည့်၊ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ အခြေအနေတွေကမူ ခုံရင်းမှ ခုံရင်း။

“ဟေ့ကောင် ... မောင်ချစ်၊ ရှေ့နားရောက်ရင်း လှည်းခထာရပ်ကွာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ... ထွန်းမောင်”

“ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အပေါ့သွားချင်လို့”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ အဲဒီအပင်က နတ်ကြီးတယ် ... ထွန်းမောင်”

“မရည်နဲ့ကွာ။ သူ့ဘာသူ နတ်ကြီးရုံတင်မက ဗြဟ္မာပဲကြီးကြီး ငါက လုံးဝဂရုစိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“မင်းတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ... ထွန်းမောင်”

“တော်စမ်းကွာ ... မောင်ချစ်၊ ငါ့ဘာသာ ဒုက္ခရောက်တာ ရောက်ပလေစေ၊ မင်း ဒုက္ခမရောက်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား။ ရပ်မှာသာ ရပ်စမ်းပါ”

ပြောဆို၍ မရတော့လည်း လှည်းကို အသာပင် ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။ လှည်းရပ်သည်ဆိုသည်နှင့် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာဟန်ရှိသော ထွန်းမောင်လည်း လှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ကုက္ကိုပင်ခြေဆီသို့ အပြေးကလေးထွက်သွားပြီး မည်သည့်တောင်းပန်စကားမျှမဆိုဘဲ ပုဆိုးကိုလှန်၍ မတ်တတ်ရပ်အနေအထားမှာပင် ကျင်ငယ်စွန့်တော့သည်။

မောင်ချစ်မှာတော့ မည်သည့်ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးနှင့်မျှ မကြုံရပါစေနှင့်ဟုသာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းနေလေတော့သည်။

“တောက် ... ဆီးပဲ အောင်လို့ကွာ၊ ဇိုက်သာနာလို့ကတော့ အစာအိမ်ထဲကဟာတွေ အကုန်လုံး စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ထွန်းမောင်ရယ် ... မင်းတော့ စကားနေောက် တရားပါဆိုသလို မျိုး ဖြစ်ရောမယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်ကွာ ...။ မင်းတို့ကလည်း ခေတ်ပညာ အတန်အသင့် ချီပါလျှက်နဲ့ ခေတ်ကို နောက်ပြန်ဆွဲနေကြတယ်။ အလကား ... ယုတ္တိယုတ္တာမရှိတာတွေ၊ ဘာမျှပြင်ရတွေ့ရတာမဟုတ်တဲ့ နာနာဘာဝ ရုပ်လောကကို ကြောက်နေကြတယ်။ ငါကတော့ ဘာဆိုဘာမှ မကြောက်နေတဲ့

၄၈ * နန္ဒာရီကြယ်

တောင်မဟုတ်ဘူး... မောင်ချစ်။ နတ်ဆိုတာ လူမစွမ်းရင် မ,ဖို့သက်သက်
ကွ။ ဘယ်နတ်မှလည်း မကြောက်ဘူး။ ဘယ်ရုက္ခစိုးမှလည်း ဂရုမစိုက်
ဘူး။ လောကမှာ ကြောက်တဲ့သူတွေသာ ဖြစ်ခြောက်ခံရရိုးရှိတယ်။ ကြောက်
ရင်လွဲ ရဲရင် မင်းဖြစ်တဲ့ကွ”

ထွန်းမောင်ကား တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေဖြင့် စော်စော်
ထားထား ပြောနေခဲ့ချေပြီ။ တံ့ပြန်ပြောဆိုလျှင်လည်း စကားသာ အဖတ်
တင်ညှပ်ဖို့ ဘာမျှ ခွန်းတံ့ပြန်မနေတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့်
ပင် လှည်းကို မောင်းနေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ရွာများရှိ ကုက္ကိုပင်၌ နတ်ကွန်း
ကလေးတစ်ခု ဖြစ်တည်လာခဲ့တော့သည်။ ထိုနတ်ကွန်းကလေးကို တည်
ဆောက်ခဲ့သူကား လက်ပံတောရွာသူကြီးဟောင်း ဦးလူအေးဖြစ်သည်။ တရား
ဓမ္မနှင့် ဓမ္မလျော်ကာ အေးအေးလူလူနေတတ်ပြီး ရုပ်နာမ်လောကကို ယုံ
ကြည်သူဖြစ်သည်။ ရွာမှလူများ သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲတော့မည်ဆို
လျှင် သူ့ကိုတိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။

“တစ်ပင်လုံးကို မလှဲဘူးဆိုရင် အပင်ကို ပြောင်တလင်းနေအောင်
ခုတ်မပစ်ရဘူးကွယ်။ နတ်နေကိုင်းဆိုတာ ထားပေးရတယ်။ ဒါမှလည်း အပင်
တို့ ဖိုခိုပြီး နေကြရသူတွေအတွက် နေထိုင်စရာရှိတော့မပေါ့။ တစ်ပင်လုံး
လှဲတော့မယ်ဆိုရင်လည်း အပင်ကို ဖိုခိုနေထိုင်တဲ့သူတွေ၊ စောင့်ရှောက်
နေသူတွေကို တောင်းပန်ပြီး သူတို့ကျေနပ်မှ ခုတ်လှဲသင့်တယ်။ ဒါဆိုရင်
ဘယ်လိုမှ ဘေးအန္တရာယ် မကြုံရတော့ဘူး။”

အေးလုံးကလည်း ဦးလူအေး ပြောဆိုသမျှကို နားထောင်လိုက်
နာကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သစ်ပင်ခုတ်လှဲပြီးသကာလ ခုတ်လှဲသူတို့မည့်
ဆည့်ဘေး။ မည်သည့်အန္တရာယ်မှ ကြုံတွေ့ကြရသည်ကို မကြားရချေ။

“ပြီးတော့ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား ရှိလာရင် ရုက္ခစိုးဆိုတာ ရှိ
ဆတ်တယ်။ အဲသည်အတွက် ရုက္ခစိုးကို ရိုရိုသေသေ လေးမလေးမြတ်မြတ်

၅၁ * နန္ဒာပိုးကြယ်

နဲ့ ပူဇော်ပသပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေပြုပါ။ အမှုအတန်းဝေပေးပါ။ ကောင်း ကျွမ်းလို့ရာတွေ ရရှိတတ်ပါတယ်”

သည်လိုမျိုး ယုံကြည်မှုအစွဲဖြင့်ပင် ဦးလူအေးအနေနှင့် ရွာဖျား ကုက္ကိုပင်ကြီးအား နတ်ကွန်းဆောက်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ တင်လှူ လေသည်လားမသိ။

သည်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်မိခဲ့လေသည် ထွန်းမောင်အဖို့ အတော် တာလေးကိုပင် ဖျက်မှန်းကျွမ်းမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ချစ်နှင့် ဆုံမိ သည်ခဏ ...

“ဟေ့ ... တို့ရွာက လူတွေကလည်းကွာ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့ အရူးတွေ ကျနေတာပဲ။ အပင်ကြီးကြီးမားမားတွေရင်ပဲ ကန်တော့ရတာနဲ့၊ နတ်ကွန်းဆောက်ရတာနဲ့၊ ပူဇော်ပသရတာနဲ့။ ထို့ ... ငါတော့ လုံးဝဆို လုံးဝ ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

“ထွန်းမောင်ရေ ... ကိုယ်မယုံကြည်ရင် မယုံကြည်တာက တစ် ပိုင်းပေါ့ကွယ်။ အနှောင့်အယှက်တော့ မပေးပါနဲ့။ နို့မဟုတ်ရင် မင်း ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒီလိုများကတော့ ထွန်းမောင် တို့က မကြောက်ပေါင်း မင်း မယုံရင် ကြည့်ထား။ သည်ကနေ့ လကွယ် ည ... ဟုတ်လား။ အေး ... အဲသည် လကွယ်ညမှာ ဦးလူအေးကြီး တည် ထားတဲ့ နတ်ကွန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ အပေါ့အပါးတောင် စွန့်ပစ်မယ် .. သိပလား ... မောင်ချစ်”

“ဟာ ... အဲသလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ... ထွန်းမောင်”

“လုပ်မယ်ကွာ ... လုပ်မယ်”

ထိုနေ့ကား လကွယ်နေ့ညဖြစ်သည်။ ထွန်းမောင်တစ်ယောက် သူ ပြောချင်ရာပြော၊ သူဆိုချင်ရာဆို အပြီးမှာတော့ ရွာအရှေ့ပိုင်းရှိ ချက်အရက် တဲကလေးသို့ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ဘယ်လိုမှ တား၍ဆီး၍လည်း မရ တော့။

နောက်တစ်ရက် ဝေလီဝေလင်းမှာတော့ လက်ပံတောတစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားရှာလေပြီ။

“ထွန်းမောင်တစ်ယောက် ရွာဖျားက ကုက္ကိုပင်ခြေရင်းမှာ ပိုးစိုး ဆတ်စက် သေနေပြီဟေ့”

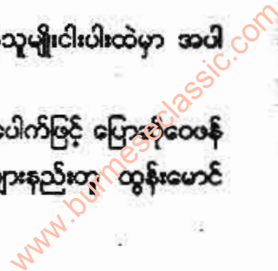
“နတ်စင်တစ်ခုလုံးလည်း ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးထားတာ မှတကြာနေ ထား”

“မလုပ်သင့်တာတွေကို မူးမူးရွေးရွေးနဲ့လုပ်လို့ သက်ဆိုင်ရာ အစောင့် ဆော့တာ မှတ်သားလောက်အောင် ဒဏ်ခတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

“ဟော ... ဒေါ်ခင်တင့်ကြီး၊ သူ့သားထွန်းမောင်သတင်း ကြား နေလို့ ပဋိပညာမြေလူး ဖြစ်နေပြီဟေ့။ မအေးကြီးခမျာ သနားစရာ ကောင်းလိုက် ထော့ကွယ်”

“အင်း ... သားဆိုးသားဖိုက်ဆိုတာ ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲမှာ အပါ အဝင် မဟုတ်ပါလား”

ရွာသူရွာသားတွေကား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ပြောဆိုဝေဖန် ကြလေသည်။ မောင်ချစ်လည်း ရွာသူရွာသားများနည်းတူ ထွန်းမောင်

၅၂ * နန္ဒာမိုးကြွယ်

လဲကျသောဆုံးနေသည်ဆိုသော ရွာများကုက္ကိုပင်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သွားပါ၏။

တကယ်လည်း မြင်ကွင်းက မလှပ။

မကြည့်ချင် မြင်လျက်သားဆိုသလို မလှပသောမြင်ကွင်းကို မြင်နေရသည်က စိတ်မချမ်းသာစရာပင်။ သူ့ အတန်တန် တားနေသည့်ကြားက မကောင်းစိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် မလှပသင့် မလှပထိုက်သည်တို့ကို ထုတ်ခဲ့သဖြင့် အများထင်မြင်ပြောဆိုကြသလို မမြင်နိုင်သော အရာတစ်ခုခုက ဒတ်ခတ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

နောက် ... ကုက္ကိုပင်၏ အလယ်ခွကြား၌ရှိသော သစ်ခေါင်းအတွင်း၌ အသက်အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော တွင်းအောင်းသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်၏ လက်ချက်ကြောင့်ဟူ၍လည်း ထင်ကောင်းထင်စရာ ရှိနိုင်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... လူကောင်းသူကောင်းတို့ လက်မခံနိုင်သော အပြုအမူကို လုပ်ခဲ့သဖြင့် ထွန်းမောင်အဖို့ ဘဝတစ်ပါးသို့ မလှပပ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ပြီပဲဖြစ်သည်။

“အင်း ... ဘချစ်ရဲ့သူငယ်ချင်း ထွန်းမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်ခန်းစာ ယူကြပေါ့ကွယ်။ လောကမှာ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်တဲ့ သတ္တဝါတွေဆိုတာ ရှိနေကြတယ်။ ကိုယ် မယုံကြည်ရင်နေပါ။ တစ်ပါးသူရဲ့ ယုံကြည်မှုကိုတော့ မဖျက်ဆီးကြလေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘချစ်”

“အေး ... နောက်ပြီး အဘချစ်ပြောချင်တာက မင်းတို့ ကာလသားတွေ ပေါင်းစုပြီး တို့လူကြီးသူမတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လို့ လာမယ့်လကွယ် နေ့ရောက်ရင်ဖြင့် အဲသည့်ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ အကျွတ်အလွတ်ပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ကွယ်။ တချို့ဟာ အမျှမရကြလို့ မကျွတ်လွတ်ကြဘူးမဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ... အဘချစ်၊ အဘချစ်ပြောသလို ကျွန်တော်တို့ အကောင်အထည် ဖော်ကြပါမယ်”

“အေးကွယ် ... ကောင်းပါလေ့ ... ကောင်းပါလေ့”

မကြာခင်မှာဖြင့် လကွယ်ညရောက်လေတိုင်း ကြောက်မက်ရွယ်ရာ အသံများ၊ မြင်ကွင်းများ၊ ကွယ်ပျောက်လွင့်စင်သွားပြီး လက်ပံတောတန်ဖွဲ့လုံး ငြိမ်းချမ်းသာမောနေလိမ့်မည်တကား။

“အုန်းဖူး ... မင်း တကယ်တွေ့ခဲ့လို့လားကွာ”

“မင်းကို ငါ ညာပြောရမှာလား ... သောင်းရန်ရာ၊ ငါ မျက်မြင် တွေ့ခဲ့ရလို့ ပြောပြတာ။ ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို မယုံလို့လား”

အုန်းဖူး၏ နောက်ဆက်တွဲစကားဖြစ်သော ‘မယုံလို့လား’ ဆို သည့် အသံကြောင့် သောင်းရန် အလိုလို ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားမိသည်။ ငြိမ့် လက်ကြားတွင်ညှပ်ထားသည့် မီးသေနေသော ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို မီးညှို့ ခွာနှိုက်ပြီး ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေသော ဗျစ်ထူကို အလိုလို ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ဗျစ်ထူကတော့ သူနှင့်အုန်းဖူး အခြေအတင် ပြောဆိုနေသော စကားသံကို နားမလည်နိုင်သလို အငေးသားကြည့်ရင်း နားထောင်နေရှာ သည်။

“မင်းညာမပြောမှန်း ငါသိပါတယ် ... အုန်းဖူးရာ။ ခက်နေတာ စာ မင်းပြောတဲ့နေရာကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးလို့ပါ။ နေပါဦး ... မင်းက သယ်နယ်ကြောင့် အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားခဲ့တာလဲ ... အုန်းဖူး၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

၅၆ * ဇေယျကျော်ဦး

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ... သောင်းရန်။ ငါလည်း အဲဒီဘက်ကို တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးခဲ့တာ မရှိဘူးဆိုတာ မင်းလည်းအသိပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီညကျမှ ဖြစ်ချင်တော့ ငါးကလည်း တစ်နေ့ကုန် ဘယ်လိုရှာရှာ မရဘူးကွ။ ပြီးတော့ မိလုံးကျစ် ရောဂါအတွက် ဆေးဖိုးကလည်း ပေးရဖို့ ကျန်နေတော့ ဒီည ငါးမရမချင်း မပြန်ဘူးဆိုပြီး ငါ ထွက်လာခဲ့တာ။ ငါ ထွက်လာတဲ့အချိန်က အတော်လေး မှောင်နေပြီ တွာ။”

ဒီလိုနဲ့ ချောင်းရိုးအတိုင်း ငါ လှေလှော်ရင်း ငါးတွေ့လို့တွေ့ညှား ရွာခဲ့တာပဲ။ အဲ ... ကိုးပင်ချောင်းရောက်တော့ ရွာဘက်က တုံးမောင်း ခေါက်သံကြားမှ သန်းခေါင်ယံရှိပြီဆိုတာ သိရတာ။

အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ရွာထားတဲ့ငါးတွေကို လှေဝမ်းထဲမှာထားပြီး ချောင်းဘေးက ဝန်ပင်ဘေး လှေထိုးဆိုက်ပြီး တရားတမော အိပ်မိတယ်။ ငါကလည်း တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်းနဲ့ ကိုယ်ပင်ပန်းဆိုတော့ အိပ်ပျော်သွားမိ တယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ... ”

အုန်းဖူးက စကားဖြတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခါးခါး တစ်ခွက် ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီး မီးသေနေသော ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို မီးခဲနေအောင် ညှိပြီး ဖွာလိုက်သည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဖြစ်လဲ ... အုန်းဖူး။ ဆက်ပြောစမ်းပါဦးကွာ။ မင်းစကားကြားရတာ ဆန့်တင်ငင်ကြီးနဲ့ နားထောင်ရတာ အရသာမရှိ လိုက်တာ”

“ခုမှ ပြောမလို့ ပျိုးနေတုန်း ရှိသေးတယ်ဟာ ... သောင်းရန်ရ ဘာလဲ မင်း ငါနဲ့ မလိုက်ချင်လို့လား”

“မင်းနဲ့ မလိုက်ချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... အုန်းဖူးရော လိုက်ချင်လို့လည်း ငါ ဗျစ်ထူတောင် အဖော်ခေါ်ထားသေးတယ် မဟုတ်ဘူး လား ... ဗျစ်ထူ”

ညဗိညဗ် * ၅၇

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုအုန်းဖူးရယ်။ ကိုသောင်းရန် ပြောလို့ ကျုပ် ပင်လယ်ဘက်ကိုတောင် ဘောက်တူလိုက်ဖို့ လာခေါ်တာ မလိုက်ဖြစ်ဘူး”

“အေး ... ငါနဲ့လိုက်ချင်ရင် သတ္တိရှိမှ ဖြစ်မှာကွ။ ခုကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတာ။ အဲ ... ငါ လက်တွေ့မျက်တွေ့ တွေ့ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပဲ ... သောင်းရန်။ ဒါပေမဲ့ ကံသေကံမတော့ တွက်ဆပြီး ပြော လို့မရဘူးကွ။ တို့နဲ့ ကံထိုက်ရင်တော့ ချမ်းသာမှာတော့ ကျိန်းသေပဲ။ အေး မင်းတို့ စကားလုံမယ်လို့ ကတိပေးရင် ငါ ပြစ်ရာတစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်နှယ် ထဲ ... သောင်းရန်”

အုန်းဖူးစကားကြောင့် သောင်းရန်နှင့် ဗျစ်ထူ မျက်လုံးအလိုလို ပြူးကျယ်သွားမိသည်။ ပြီး ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားမိသည်။

“ကတိပေးပါတယ် ... အုန်းဖူးရော မင်းကလည်း ငါ့ကို မယုံသလို မင်း မယုံရင် မပြန်ကွာ”

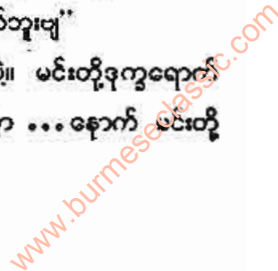
“ကဲပါကွာ ... ငါက စကားအဖြစ် ပြောပြတာပါ။ ငါပြုပါမယ်”
အုန်းဖူးက ပြောပြောဆိုဆို ပုဆိုးခါးပုံစအတွင်းမှ ထည့်ထားသော ခန္ဓာလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ လက်ကောက်လေးတစ်ကွင်းပါလား ... အုန်းဖူး မင်း ... မင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါပြောတာပေါ့ကွာ။ ငါနဲ့လိုက်ရင် မင်း တို့ ချမ်းသာမှာကွ”

“ကျုပ်တို့ ချမ်းသာမယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ... အုန်းဖူး ဟို ... ဟို ... ဒုက္ခရောက်ရင် မလွယ်ဘူးဗျ”

“တယ်လည်း နားဝေးတဲ့ ... ဗျစ်ထူပဲ။ မင်းတို့ဒုက္ခရောက် တောင် ငါလုပ်ပါ့မလားကွာ။ ခုကိစ္စက ... ဟာကွာ ... နောက် မင်းတို့ အလိုလို သိလာလိမ့်မယ်”

၅၈ ● ဇွန်ကျော်ဦး

“ဟေ့ကောင် ... ဗျစ်ထူ၊ တယ်ခက်ပါလားကွာ။ အေးအေးနေ စမ်းပါ။ ကံ ... အုန်းဖူး၊ မင်း ဆက်ပြောကွာ။ အဲဒီအချိန်မှာဆိုတဲ့ စကား က စ.ရမှာ”

“မင်းကလည်း အရေးထဲ တစ်မှောင်ပဲ ... သောင်းရန်ရာ။ ကံ ငါ ဆက်ပြောမယ် နားထောင်၊ ဒီလိုကွ ...။ ငါ လေ့ထဲမှာ အိပ်မောကျနေ တုန်း ‘ဝုန်း... ဝုန်း’ ဆိုတဲ့ ငါးပွက်သံကြီးတွေ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလို့ ငါ လန့်နိုးပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ငါနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ ချောင်းကွေ့ထဲ တနေ ဆန်ပြွဲတက်လာတဲ့ ငါးကြီးနှစ်ကောင်ကို လရောင်ကြားမှာ တွေ့လိုက် ရတာပဲ။

ဒါနဲ့ ငါလည်း ကမန်းကတန်း လှေကြီးဖြုတ်ပြီး အဲဒီငါးကြီးနှစ် ကောင်နောက်ကို လိုက်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီငါးကြီးတွေက ငါ့လှေနားမှာ ပေါ် လာလိုက် ငုပ်လိုက်နဲ့ဆိုတော့ ငါလည်း ငါးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြည့်ပြီး အသည်းကို ယားနေတာပဲ။ ငါလည်း ငါးတွေကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမန်းမသိ ဘူး။ နောက်ဆုံး ကွန်ကို သတိရပြီး အဲဒီငါးကြီးနှစ်ကောင်နောက်ကို လိုက် ခဲ့တာပဲ။

အဲ ... ငါ လိုက်ရင်း ချောင်းကွေ့နားရောက်တော့ ငါ့လှေဘေးက ပေါ်လာတဲ့ ငါးကြီးလည်းတွေ့ရော ငါ ကွန်နဲ့ပစ်လိုက်မိတယ်။ ငါ ကွန်ပစ် ပြီး ဆွဲတင်နေတုန်း ရုတ်တရက် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ငါ ရေထဲဖြုတ် ကုန်သွားတယ်”

“မင်း ရေထဲကျသွားတော့ အဲဒီငါးကြီးကို မိရောလား”

“ဟာ ... သောင်းရန်ကလည်း ငါ့စကားဆုံးအောင် နားထောင် စမ်းပါဦးဟာ။ မင်းက အလောတကြီးနဲ့မေးတော့ ... ငါ .. ငါဆက်ပြောရ မှာတောင် ... ကြောက် ... ကြောက်လာပြီ ...”

“ဟေ ...”

အုန်းဖူးက စကားပြောရင်း ဘေးဘီဆီသို့ မလုံမလဲ ကြည့်နေ သည့်အကြည့်ကြောင့် သောင်းရန် ပါးစပ်ဖျားဆီမှ ‘ဟေ’သံအလိုလို ထွက်

ညီညီညီ ● ၅၉

သွားမိပြီး အံ့ဩသွားမိသည်။ ပြီး အုန်းဖူးကြည့်သလို သောင်းရန် ဘေးဘီ သို့ကြည့်ပြီး စိတ်မလုံသလို ဖြစ်သွားမိသည်။

“အဲဒီကစပြီး ... ငါလည်း ချောင်းထဲမှာ ငါးကြီးဆွဲတဲ့နောက်ပါ ပြီး မင်းတို့ကို ခုပြောခဲ့နေရာ ရောက်ခဲ့တာပဲကွာ။ ခက်နေတာက ငါ့မှတ်မိသမျှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ ချောင်းဘေးမှာ သချိုင်းကုန်းကြီးတစ်ခုလိုပဲကွာ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့သွားရမှာ အဲဒီသချိုင်းကုန်းကြီး ... ဟုတ်လား ကိုအုန်းဖူး”

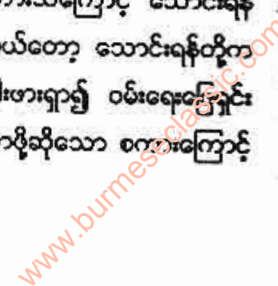
“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ... ဗျစ်ထူ၊ ငါလည်း အတိအကျမသိ ရဘူး။ အဲဒီကို တို့သွားမှ ချမ်းသာမှာမဟုတ်လား”

အုန်းဖူးက စကားအဆုံးသတ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဆေး ပေါ့လိပ်ဖွာနေသည်။ တကယ်တော့ အုန်းဖူး၊ သောင်းရန်၊ ဗျစ်ထူတို့သုံးဦး က ချောင်းဝရွာသား စစ်စစ်တွေဖြစ်သည်။ သည်ရွာမွှေး၍ သည်ရွာတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူတွေဆိုလျှင် မမှာ။ အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ကျသည့် တိုင် တံငါအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူတွေဖြစ်သည်။

ခုလည်း အုန်းဖူး၏ ထူးဆန်းဖွယ်ရာ စကားသံနှင့်အတူ လက် ကောက်တစ်ကွင်းကို တွေ့ရ၍ သောင်းရန်နှင့်ဗျစ်ထူ အံ့ဩနေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ အုန်းဖူးက သောင်းရန်နှင့် ဗျစ်ထူကိုကြည့်ရင်း မျက်စိထဲတွင် အလို လို မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ကံ ... ဘယ်လိုလဲ ... သောင်းရန်၊ မင်းတို့ ငါနဲ့လိုက်မယ် ဟေ့ဟေ့လား။ လိုက်မယ်ဆိုရင် အချိန်သိပ်ရွေးနေလို့မဖြစ်ဘူးကွာ။ တော် ကြာ ...”

အုန်းဖူး၏ ပြတ်တောက်သွားသောစကားသံကြောင့် သောင်းရန် နှင့်ဗျစ်ထူ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားမိသည်။ တကယ်တော့ သောင်းရန်တို့က လွယ်။ ချောင်းရိုးမြောင်းရိုးထဲတွင် နေ့စဉ် ငါးဖားရှာ၍ ဝမ်းရော့ဇွှန်း နေရသည့်ဘဝ။ ခုလို အုန်းဖူးပြောသလို ချမ်းသာဖို့ဆိုသော စကားကြောင့် သောင်းရန် စိတ်ဝင်စားသွားမိခြင်းဖြစ်သည်။

၆၀ ● ဇွန်ကျော်ဦး

ခက်နေသည်က အုန်းဖူး၏စကားက မရေမရာ နိုင်လွန်းလှသည်။ သို့တိုင် အုန်းဖူးကို သောင်းရန် ငြင်းဆန်လိုက်မိလျှင် ချမ်းသာနိုင်ဖို့မလွယ်။ သောင်းရန် အုန်းဖူးကိုကြည့်ရင်း ယုံရအခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေမိသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ငါနဲ့ဗျစ်ထူလိုက်မယ် ... အုန်းဖူး၊ မင်း ဘယ်နေ့ သွားမယ်ဆိုတာသာ ပြော၊ ငါတို့ ဘာတွေယူခဲ့ရမှာလဲ”

“သောင်းရန်စကားကြောင့် အုန်းဖူးမျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် မြင်ယောင်လာမိသည့် အဖြစ်များ။ ပြီး အဖော်အဖြစ် သောင်းရန် နှင့်ဗျစ်ထူပါ ပါလာ၍ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဒါဆို အချိန်မဆိုင်းတော့ဘူး ... သောင်းရန်၊ မနက်ဖြန်ည တို့ သွားကြမယ်၊ မင်းတို့ ဒီကပဲစောင့်နေ”

ညအမှောင်ထုက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပင် ဖုံးလွှမ်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သို့တိုင် လရောင်မှုန်ယုပျံ့နေ၍ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ချောင်းတွင်းရင်ခွင်သို့ ဖိတ်အန်ကျလာသော လရောင်ကိုအားပြု၍ အုန်းဖူး တို့သုံးဦးသား လှေကလေးကို လှော်ခတ်လာမိသည်။

ချောင်းကမ်းပါး ဘေးနှစ်ဖက်ဆီမှ မြင်တွေ့နေရသော လေအလာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည့် လမှပင်၊ ဓနိပင်၊ ကန့်မလာပင်များက ညအမှောင်ကြားတွင် တရဲရဲ မြည်နေသံက ကျောချမ်းစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်။

အုန်းဖူးက ချောင်းကမ်းပါးဘေးနှစ်ဖက်ဆီသို့ ကြည့်ရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ညတစ်ညကို မမေ့နိုင်ခဲ့။ အကယ်၍သာ ထိုကိစ္စ အဆင်ပြေခဲ့လျှင် အုန်းဖူးတို့ ငါး၊ ဟား ရှာစရာမလိုတော့။

“အုန်းဖူး ... မင်း ... မင်းပြောတဲ့နေရာ မရောက်သေးဘူးလား တွေ၊ အချိန်တောင် မနည်းတော့ဘူး”

“ရောက်တော့မှာပါ ... သောင်းရန်ရာ၊ စိတ်လောမးမှစမ်းပါနဲ့၊ ငါလည်း စဉ်းစားနေရလို့ပါ”

၆၂ * ရွှေကျော်ဦး

အုန်းဖူး မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်။ အုန်းဖူးမှတ်မိသည်က ချောင်းကမ်း ပါးကွေ့။ ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်။ သို့တိုင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အမှောင် ခိုဝှမ်းခြုံနေသောညဉ့် အုန်းဖူး ဘယ်လိုရှာရှာ မတွေ့ခဲ့။ ခက်နေသည် က တစ်ခိုဝှမ်းကျလာသော ချောင်းရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း အုန်းဖူး ရင်ထိတ် သွားမိသည်။ ကြည့်လေ ... အုန်းဖူးကြုံခဲ့သော ညအဖြစ်က ချောင်းကျရေ ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဝုန်း ...”

“ဗွမ်း ...”

“ဟာ ... ငါး ... ငါးကြီး ...”

ချောင်းရေပြင်အတွင်းမှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော ငါးပွက်သံကြီး နှင့်အတူ၊ လှိုင်းတွန်းများနှင့်အတူ ထသွားသည့်ဂယက်။ လှေဝမ်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း အတွေးကိုယ်စီဖြစ်နေသော သောင်းရန်နှင့် ဗျစ်ထူပါးစပ်များမှ အသံထွက်သွားမိသည်။ ပြီး ကမန်းကတန်းပင် ချောင်းရေပြင်ကို ကြည့်လိုက် မိသည်။ ချောင်းရေပြင်အတွင်းတွင် ဖွေးခနဲ တွေ့လိုက်ရသော ငါးကြီးတစ် ကောင်၏ လှုပ်ရှားကူးခတ်နေသည်က အသည်းယားစရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု လို ဖြစ်နေသည်။

“အုန်း ... အုန်းဖူး ... မင်းပြောတဲ့ ငါးကြီးနဲ့တူတယ်။ ငါတို့ လာတာများ သိလို့လားမသိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ... သောင်းရန်ရာ၊ မင်းက တွေးပြီး ကြောက် နေပြန်ပြီ။ ငါ တွေ့ခဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ငါးပွက်သံကြီးကြားပြီးမှ တွေ့ခဲ့ ရတာကွ။ ရောက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

အုန်းဖူးက ပြောပြောဆိုဆို လရောင်မှုန်ပျံ့ဖြင့် လှမ်းတွေ့လိုက် ရသော ချောင်းကွေ့ဆီသို့ လှေဦးတည်ပြီး သွက်သွက်လှော်ခတ်လိုက်သည်။ ချောင်းကမ်းပါးစပ်ဆီမှ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော သစ် ပင်ကြီးတစ်ပင်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒီနေရာပဲ ... သောင်းရန်။ တို့ ဒီနေရာကဆင်းပြီး သွားကြမယ်”

ညဉ့်ညဉ့် * ၆၃

အုန်းဖူးက ပြောပြောဆိုဆို ချောင်းကမ်းပါးဘေးသို့ လှေထိုးဆိုက် ပြီး ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွား၍ သောင်းရန်နှင့်ဗျစ်ထူ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကို တိုးဝှေ့ပြီး တဖြည်းဖြည်းလိုက်မိသည်။ အုန်းဖူးက ဟိုဒီအနံ့ ကြည့် လိုက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ လာမိသည်။ သို့တိုင် လေအလာ ယိမ်းနွဲ့၍ တရွှားရွှားတရံရံ မြည်နေသော သစ်ပင်ကြီးက ကြောက်လန့်စရာဖြစ်နေ သည်။

သောင်းရန်နှင့်ဗျစ်ထူ အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့် ရင်း ရင်ထိတ်နေမိသည်က အမှန်ပင်။ သို့တိုင် အုန်းဖူးပြောခဲ့သော ချမ်းသာ ညည်ဆိုသည့် စကားသံက ရင်ထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်နေမိသော်လည်း လက် တွေ့မြင်နေရသည်က ကြက်သီးထစရာများ ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်လေ ...။ ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့်၊ ညအမှောင်ထုက သိပ်သည်းစွာ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်အပြင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ည ရင်ခွင်၊ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော ကွင်းလေကြမ်းရှုရှုနှင့်အတူ ရှေ့တူရှု အမှောင်ထဲမှ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် သစ်ပင်ကြီး။

“သောင်းရန် ... မီးအုပ်ဆောင်း ထွန်းကွာ”

“အေး ... အေး ...”

သောင်းရန်က အသင့်ပါလာသော ရေနံဆီမီးခွက်ကိုထွန်းပြီး မီး အုပ်ဆောင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး အုန်းဖူးလက်ထဲသို့ ပေးလိုက်သည်။ မီးအုပ်ဆောင်း အလင်းရောင်က ညအမှောင်ထဲတွင် စူးရှစွာ ပေါ်လာသည်။ အုန်းဖူးသည် မီးအုပ်ဆောင်းဖြင့် သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ သွားနေ၍ သောင်းရန် နှင့်ဗျစ်ထူ နောက်ကလိုက်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေမိသည်။

“တွေ့ပြီ ... သောင်းရန်၊ တွေ့ပြီ ... ဒီမှာကြည့်စမ်း ...”

အုန်းဖူးက ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့် ပြောရင်း မီးအုပ်ဆောင်းနှင့် ချုံနွယ်လိုက်၍ သောင်းရန်နှင့် ဗျစ်ထူ ကြည့်လိုက်မိသည်။ သစ်ပင်ကြီး မနီး မဝေးတွင် တွေ့လိုက်ရသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားမှ တောင်ကုန်းမို့ပို

“ဟင် ... တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပါလား ... အုန်းဖူး ခုတ်ကျီး အသံထွက်ပေးပါလား”

၆၄ ● ဇော်ကောင်း

“အဲဒီကုန်းကို တူးရမယ် ... သောင်းရန်၊ လာ ... အချိန်ရှိတုန်း တူးကြရအောင်”

အုန်းဖူးက ပြောပြောဆိုဆို ဖျစ်ထူထဲမှ ပါလာသော ပေါက်တူးနှင့် သံတူရွင်းကိုယူပြီး တောင်ကုန်းမို့မို့လေးကို တူးနေသည့်အသံက တိတ်ဆိတ်သောညို့ တခုတ်ခုတ်အသံက ပေါ်လာသည်။ အုန်းဖူးကို သောင်းရန်နှင့် ဖျစ်ထူပါ တစ်လှည့်စီကူးတူးရင်း ခွေးပြိုင်းပြိုင်း ထွက်လာမိသည်။

မီးရောင်လဲ့လဲ့နှင့် မြင်တွေ့ရသော တောင်ကုန်းမို့မို့လေးဘေးတွင် အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲများက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။ သောင်းရန် နဖူးဆီကကျလာသော ခွေးစီးကို လက်မောင်းဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး အားစိုက်၍ သံတူရွင်းဖြင့် ဆက်တူးလိုက်မိသည်။

“ခွင် ... ခွင် ...”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မီးအုပ်ဆောင်းဖြင့် တွင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ မီးရောင်ဖြင့် လက်ခနဲတွေ့လိုက်ရသော လက်ဝတ်လက်စားများ။

“ရွှေ ... ရွှေ ... တွေပါလား ... အုန်းဖူးရာ”

“ဟုတ်တယ် ... သောင်းရန်၊ ငါတို့ ချမ်းသာပြီ ... ချမ်းသာ

ပြီကွ”

အုန်းဖူးက ပြောပြောဆိုဆို တွင်းထဲမှ လက်ဝတ်လက်စားများကို ယူပြီး ပုဆိုးခါးပုံစံထဲသို့ ကျုံးပြီး ထည့်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း သောင်းရန်နှင့် ဖျစ်ထူ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားမိသည်။

ထိုစဉ် ... ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော ကွင်းဘက်ဆီမှ ရှည်လျားစွာ အူသံပေးနေသော ခွေးအူသံကြီးနှင့်အတူ တဝေါဝေါမြည်သံပေါ်လာသော သစ်ပင်ကြီးဆီမှ အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ သောင်းရန်နှင့်ဖျစ်ထူ ပြိုင်တူ ကြည့်မိရင်း ကြက်သေသေသွားမိသည်။

သောင်းရန်နှင့်ဖျစ်ထူ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက အသည်းထိတ်စရာ၊ ကြည့်လေ ... ညအမှောင်ကြားတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသော သစ်ပင်ကြီး။ သောင်းရန် ရင်ထိတ်သွားမိပြီး မီးအုပ်ဆောင်းကို သစ်ပင်

ညမီညာဉ် ● ၆၅

ကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် မီးအလင်းရောင်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသော နီရဲနေသည့် မျက်လုံးနှစ်စုံ။

“အုန်း ... အုန်းဖူး ... ဟိုမှာ ... သရဲ ... သရဲမီးလာနေပြီ”

“မင်း ကြောက်နေပြီလား ... သောင်းရန်၊ တို့ ဆက်တူးရအောင်။ ရတနာတွေ ရှိဦးမှာကွ”

အုန်းဖူးက ဘာမှမဖြစ်သလို သောင်းရန်ကိုပြောရင်း ပုဆိုးခါးပုံစံထဲမှ ထည့်ထားသည့် ရတနာများကို ပိုက်၍ ဝီတိဖြစ်နေသည်။ အုန်းဖူးကိုကြည့်၍ သောင်းရန် မနေသာ။ မီးရောင်ကြားမှ တရွေ့ရွေ့လာနေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံး။

“ဟေ့ကောင် ... အုန်းဖူး၊ ဟိုမှာ ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘာကောင်ကြီးလဲ မသိဘူး”

သောင်းရန်က ကမန်းကတန်းတူးထားသည့် တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး ကြောက်လန့်တကြီးပြောလာသော စကားသံကြောင့် အုန်းဖူး လှမ်းကြည့်မိသည်။ အုန်းဖူး ကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

“ဟာ ... ပြေး ... ပြေး ... သောင်းရန် ... ပြေး ... ပြေး”

အုန်းဖူးထံမှ ကြောက်လန့်တကြီး ကြားလိုက်ရသော စကားသံနှင့်အတူ သောင်းရန်နှင့်ဖျစ်ထူ စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ အားသွန်ပြေးနေမိသည်က ချောင်းကမ်းပါးဆီ။ သောင်းရန်နည်းတူ ရှေ့တွင် အားသွန်ပြေးနေသည်က အုန်းဖူး။

သောင်းရန်တို့ သုံးဦးသား မည်မျှ ပြေးနေမိသည်မသိ။ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည့် နီရဲသော မီးနှစ်လုံး။ သောင်းရန် ဖျစ်ထူ ထက်ကိုခွဲပြီး ချောင်းကမ်းပါးအရောက်တွင် ချောင်းထဲမှ ‘ဝုန်း’ ဆိုသော အသံကြီးနှင့်အတူ အုန်းဖူး၏ အသံနက်ကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“အိပ်မက်မက်တယ် ... ဟုတ်လား ... သောင်းရန်။ အဘကို ပြော
စမ်းပါဦး။ ဘာအိပ်မက်တွေ တူးတူးခြားခြား မက်ခဲ့လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ ... အဘချဲ့။ နောက်နေ့ညမှာ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်
မက်ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်တောင်းတယ် ...
အဘချဲ့။ ပြန်မပေးရင် ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ချောင်း
ထဲက မိကျောင်းတွေ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်နေတာ”

“အင်း ... ခက်ပြီ ... သောင်းရန်။ ဒီအတိုင်းဆို အုန်းဖူးကို
အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးနဲ့ ထင်တယ်။ အုန်းဖူးက
ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို တွေ့ပြီး လောဘဇော မသတ်နိုင်ခဲ့တာဘဲ။ ပြီးတော့
မင်းတို့ယူလာမိတဲ့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေက ခုအထိ ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူ ရှိတုန်းပဲ။
အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ပြန်တောင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ... အဘချဲ့ရယ်။ သင့်ရာ
ဆေးဝါးလေးကိုလည်း လမ်းညွှန်ပါဦး။ ပြီးတော့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေက
ထည်း အုန်းဖူးနောက်ကို ပါသွားပြီမဟုတ်လား ... အဘချဲ့”

“အေးလေ ... ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ တကယ်
တော့ မင်းတို့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ ယူလာခဲ့တဲ့နေရာဟာ ရွာတစ်ရွာရှိခဲ့
တာတော့ အမှန်ပဲ။ နောက်တော့ ဓားပြရန်နဲ့ ချောင်းကမ်းပါးပြိုခဲ့တာ
ကြောင့် ရွာပျက်ခဲ့ပြီး အဲဒီနေရာက ရွာပျက်ကုန်းကြီး ဖြစ်နေတာ။ ပြီး
တော့ သင်္ချိုင်းကုန်းအဟောင်းကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဧကန္တ ... မင်းတို့
သင်္ချိုင်းကုန်းဟောင်းက အုတ်ဂူများ ဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး”

အဘချဲ့စကားကြောင့် သောင်းရန် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်သွားမိ
သည်။ ပြီး သောင်းရန် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကုန်းမို့မို့ဘေးက အုတ်ကျိုး
အုတ်ပဲ့ အပိုင်းအစများနှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းတွေ့ရသည် သစ်ပင်ကြီး
တစ်ပင်။

“ကျုပ်တို့ ညဘက်သွားတော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပဲ တွေ့ရတယ်
အဘချဲ့။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးဘေးက ကုန်းမို့မို့နေရာမှာ တူးခဲ့တာပဲ”

[၃]

“အဲ့ဒါပါပဲ ... အဘချဲ့ရယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ရတနာတွေရခဲ့လို့
ချွန်သာပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာနေကြတာ။ ဒါပေမဲ့ အုန်းဖူးကို ခုထိ သေသလား။
ရှင်သလားဆိုတာ မသိရတော့တာဘဲ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်လည်း အဘချဲ့
အမြင်ပဲ။ ရွာထဲတောင် မထွက်ရဲတဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီ”

“အတော်ခက်တဲ့ ... ကလေးတွေပဲ။ နေပါဦး ... အဲဒီနားမှာ
ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အုန်းဖူးက ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ။ ပြော
စမ်းပါဦး ... သောင်းရန်”

အဘချဲ့အမေးစကားကြောင့် သောင်းရန် အဖြေရခက်နေမိသည်။
ပြီး အုန်းဖူးအဖြစ်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောလိုက်မိသည်။ အဘချဲ့က နား
ထောင်ရင်၊ အတန်ကြာမှ စကားဆက်သည်။

“အုန်းဖူး ... အုန်းဖူး ... တော်တော်မိုက်မဲပါလား။ ဒါဆို
ဗျစ်ထူကရာ ... သောင်းရန်”

“ဗျစ်ထူလဲ ဘာထူးမှာလဲ ... အဘချဲ့ရယ်။ ကျုပ်လိုပဲ တစ်ကိုယ်
လုံးယားယံပြီး အဖုတွေ ထွက်နေတာ။ ပြီးတော့ အဘချဲ့ကို ပြောရဦးမယ်။
ကျုပ် ထူးဆန်းတဲ့အိပ်မက်တွေပါ ဆက်မက်နေတယ် ... အဘချဲ့”

www.burmeseclassic.com

၆၈ ● ဇွန်ကျော်ဦး

“သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ... ဟုတ်လား ... သောင်းရန်”

“ဟုတ်တယ် ... အဘချဲ့၊ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သရဲမီးလိုလို နီရဲနေတဲ့ မျက်လုံးကြီးလည်း၊ တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ... သောင်းရန်ရယ်၊ မင်းလည်း ဒီချောင်းရိုးတစ်ခွင်မှာ ငါးရှား ဟားရှားတော့ ခြေတိုနေပြီမဟုတ်လား။ ဒီလိုသစ်ပင်ကြီးမျိုး ဘယ်ချောင်းရိုးမှ မရှိဘူးဆိုတာ မင်းလည်း မျက်မြင်ပဲမဟုတ်လား။ အဘအထင်ပြောရရင် မင်းတို့ကို ဝိညာဉ်လောကသားတွေ မျက်စိလှည့်စားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်”

အဘချဲ့စကားကြောင့် သောင်းရန် အလိုလို ကျောချမ်းသွားမိသည်က အမှန်ပင်၊ ပြီး အုန်းဖူးအတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။ အုန်းဖူးတစ်ယောက် ရွာကိုမပြန်ဘဲ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေနှင့် တစ်ရပ်တစ်ရွာသို့ ပုန်းချောင်သွားပြီလား။ သောင်းရန် တွေးမိရင်း အဘချဲ့ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဘချဲ့က စဉ်းစားနေဟန်တူသည်။ ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတစ်ဆုံထည့်ပြီး မီးညှို့ကာ ဖွာရှိုက်နေဆဲဖြစ်သည်။

“အဘတို့လည်း လူစုပြီး ချောင်းရိုးအနံ့ အုန်းဖူးကို ရှာနေတာပဲ ... သောင်းရန်။ ခုအထိတော့ အုန်းဖူးရဲ့သတင်းကို အစအနတောင် မတွေ့ရသေးဘူး။ အင်း ... လောဘ ... လောဘ ... လောဘကြောင့် ဘုရားမေ့၊ တရားမေ့နဲ့ နှလုံးသားဓာတ်ခံ ပျက်ယွင်းလို့ ဒုက္ခရောက်ကြရပါလား”

“အဘချဲ့ ... အဘချဲ့ ... ဟို ... ချောင်းကွေ့မှာ ကိုအုန်းဖူးကို မိကျောင်းကိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို အဘချဲ့ လာခဲ့မယ်။ ကဲ ... သောင်းရန် အဘချဲ့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

အဘချဲ့ စကားသံပင် မဆုံးသေး။ ကြားလိုက်ရသော အုန်းဖူးသတင်းကြောင့် သောင်းရန်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွားမိသည်။ အဘချဲ့၏ နှုတ်ဆက်စကားသံကိုပင် တုံ့ပြန်၍ မဆိုနိုင်ခဲ့။

ညဗိညာဉ် ● ၆၉

ညအမှောင်ကြားမှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၊ မီးလုံးနှစ်လုံးနှင့် ရှည်လျားစွာ အူသံပေးနေသော ခွေးအူသံကြီး၊ ပြီး ချောင်းထဲမှ အုန်းဖူးခေါ် နောက်ဆုံးအော်လိုက်သော အသံနက်ကြီး။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရားတမိရင်း သောင်းရန် ကဲလားတံခါးပေါက်ဆီမှ ချောင်းရေပြင်ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ချောင်းရေပြင်ကတော့ ပကတိ တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့တိုင် သောင်းရန် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ညဗိညာဉ်အဖြစ်က ရင်ထဲတွင် ဂယက်ထမဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေဆဲပင် မဟုတ်ပါလား။

ဇွန်ကျော်ဦး

လောကကြီးမှာ
အတော်ကို
ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့
ကောင်းလိုက်တာ။

လောကကြီးဟာ အတော်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့ အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားလိမ့်မယ်။ တကယ်ပါ။ ကြားဖူးတာတွေ မြင်ရမယ်။ မြင်ဖူးတာတွေ ထူးခြားရမယ် ဆိုသလိုပါပဲ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတောင်မှ မကြုံရ၊ မတွေ့ရ၊ မကြားရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကြုံတောင့်ကြံ့ခဲ၊ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။ ကြည့်လေ . . . ကြုံရတဲ့အဖြစ်က တကယ့်မယ့်နိုင်စရာ။

ပြောသာပြောရတယ် ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ မယုံဝံ့ဝံ့ စိတ်မျိုးနဲ့ ထေခွဲမရ ဖြစ်ရပ်မျိုး။ မယုံမရှိနဲ့ ဒီအကြောင်းက ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် အမှန်ပျ။

ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ် ဘယ်သူမှသိအောင် ပြောမပြုဖူးခဲ့ဘူး။ မပြောဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မပြောချင်ပေမယ့် ပြောရတော့မယ်။ မပြောပြရင် မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုး၊ ထူထောင်ခက်သားလားများ . . . လောကကြီးမှာ အပေါ်ယံဟန်ဆောင် ဝမ်းညွှာမှုတွေ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေ၊ ပကာသနအဆောင်အသောင်တွေ၊ ဝတ္ထုတော်များတွေ၊ အတ္တမာနတွေ ဖုံးလွှမ်းနေလိုက်တာ။

www.burmeseclassic.com

၇၂ ● ငှက်ငှက် (သုံးဆယ်)

ကိုယ်ကျိုးရာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတွေ၊ ကိုယ့်ထက်သာ မနာ လိုဝန်တို မိစ္ဆာ အဘိဇ္ဈာ ဗျာပါဒတွေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေနေ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင် မသိ သလို စေတနာ၊ မေတ္တာ ခေါင်းပါး ကရုဏာတရား ကင်းမဲ့ အနစ်မပါ အကာသာရှိတဲ့ လူစားတွေ လူအပိုက်ဒိုက်သရောတွေ၊ အိုဗျာ ... စုံလို့ စုံလို့

ကျွပ်ဟာ လူတန်းစားကွဲပြားမှုကို စက်ဆုပ်မုန်းတီး နာကြည်း လွန်းလို့ ပေါက်ကွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွပ်ဘဝက လူတကာရဲ့ အသနား ထောင်မခံရတဲ့ အစွန့်ပယ်ခံ၊ စွန့်ပစ်ခံဘဝ၊ လူတွေက ကျွပ်ကို အဖက် ထုပ်ပြီး လှည့်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ လှည့်ကြည့်ဖို့နေနေသာသာ စိတ်ကူး ထဲထောင် မထည့်ကြဘူး။ ကျွပ်ဘဝ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ် နေတာ သနားတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာနာမယ့်လူဆိုတာ ဝေလာဝေ။ ကလေးတွေကအစ ကျွပ်နာမည်ကြားရင် တစ္ဆေသရဲ မကောင်း ဆိုထီးတစ်ကောင်လို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေကြတဲ့အဖြစ်။ ကျွပ်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါ။

ဒီလောက်ကြီးတွေ ဖြစ်ရအောင် ကျွပ်မှာ ဘာအပြစ်တွေ ရှိနေ လို့လဲ။ ကျွပ် သူများအပေါ် မကောင်းကြံစိတ်မွေးပြီး ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာ တွေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့ ကောင်း ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးဘူး။ ပေးရင်ယူ ကျွေးရင်စား။ အသနားခံ သက်သက်။ ကျားသနားမှ ချမ်းသာသလို လူသနားမှ ထမင်းစားရတော့ မလို ဘဝမျိုး။

ဒါပေမဲ့ဗျာ ... အဲဒီလူတွေကို ကျွပ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ အပြစ် မယူရက်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမကောင်းခဲ့လို့သာ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဖြေသိခံနေပါ တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သေပြီဆိုပြီး ပစ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက် ကို အချိန်မီ ကယ်နိုင်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လူမှမလုပ်နိုင်တာမျိုး။ ပြီး တော့ ဒီဖြစ်ရပ်က ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူး။ မကြုံဖူး။ မကြားဖူးတဲ့ဖြစ်ရပ်။ ကျွပ် သေရင်တောင်မှ လူမသိ သူမသိ သေရမှာ။ ခုဟာက သေတွင်းထဲက ဆွဲ ထုတ်ကယ်တင်ခဲ့တာ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားတို့ ကျွပ်အပေါ်ကို ပြန်ပြီး ကျေးဇူး

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ● ၇၃

သိတတ်သင့်တယ်။ ကျွပ်ဘဝကို နားလည်သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်။ လူ လူချင်း စာနာသနားပြီး ကရုဏာတရားလေးတော့ ထားသင့်ပါတယ်။ ခုတော့ ဗျာ ...

တကယ်တော့ လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာတာ တကယ်ကို ဘဝပေးကုသိုလ် ကောင်းလွန်းလို့ပါ။ လူဘဝရတာကိုက ကြုံခဲ့လှတဲ့ အခွင့် အရေးကြီးတစ်ခု၊ လူပြည်က အပ်တစ်စင်းကို ဗြဟ္မာပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ ပစ်ချရင် ထိရင်ထိနိုင်တယ်တဲ့လေ။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘုရားဟောတရား တွေထဲမှာ ပါတယ်။

ဘာတဲ့ ... မနုဿတဘာဝေါ ဒုလ္လဘောတဲ့။ ရတောင့်ရခဲ ကြုံ တောင့်ကြုံခဲ့လှတဲ့ လူ့ဘဝ၊ အဲဒီလို ရခဲ ထူးခြားလှတဲ့ လူ့ဘဝမှာ သတ္တဝါ တစ်ခု၊ ကံတစ်ခုဆိုတာ အားလုံး သိထားကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရှေးအဆက်ဆက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို လိုက်ပြီး သူ့အကျိုးပေးနဲ့သူ၊ ကိုယ့်အကျိုးပေးနဲ့ တိုယ် ကြုံကြရတာ။ ဒီနေရာမှာ ဘဝပေးကုသိုလ် ကောင်းတဲ့လူက ကောင်း သလို ဘဝပေးကုသိုလ် မကောင်းခဲ့တဲ့လူက မကောင်းသလို ဒီဘဝမှာ ခံစား ထာရပြန်တယ်။

ချမ်းသာတဲ့လူ၊ ဆင်းရဲတဲ့လူ၊ အသက်ရှည်တဲ့လူ၊ အသက်တိုတဲ့ လူ၊ ရုပ်အဆင်းလှသူ၊ ရုပ်အဆင်းမလှသူ၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ၊ ချမ်းသာ ဝါရဲ့ ကျန်းမာရေးမကောင်းသူ၊ ချမ်းသာပါရဲ့ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေသူ၊ ဆင်းရဲပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့သူ၊ ကျန်းမာပါ ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကျိုးပဲ့ လူစဉ်မရှိတာတွေ၊ ပြီးတော့ ရောဂါဆိုးတွေ၊ ဝေဒနာ တွေခံစားပြီး လူကြားသူကြားမှာ မနေနိုင်တဲ့အဖြစ်။ အိုဗျာ ... ပြောစရာ တွေ ... အများကြီး ... အများကြီး။

ဒါတွေအားလုံးဟာ သူတို့ရဲ့ ဘဝကုသိုလ်အကျိုးပေးလို့ ဆိုရမှာ ဝဲတုတ်လား။ ဟိုးဘဝမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များခဲ့တဲ့လူက များသလို၊ ဆောင်းမှုကုသိုလ်နည်းခဲ့တဲ့ သူက နည်းခဲ့သလို၊ အကုသိုလ်ဒုစရိုး များတဲ့ ထူတာ များသလို၊ ဒီဘဝမှာ ပြန်ပြီး အကျိုးပေးခဲ့တာပေါ့။ ကုသိုလ် ...

၇၅ ● ငှက်ဖျား (သုံးဆယ်)

အကုသိုလ် ... သုစရိုက် ... ဒုစရိုက် ... သီလသိက္ခာ၊ သမာဓိဆိုတဲ့ ဗုဒ္ဓ
ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်အတိုင်း ကံ၊ ကံ၏အကျိုး၊ ကံသာလျှင်
အမိ၊ ကံသာလျှင် ... အဖ အရာရာကို ကံစိမ့်ရာအတိုင်း သတ္တဝါတစ်ခု
ကံတစ်ခုတဲ့။

အင်း ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခံစားကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်နဲ့ ထူးဆန်း
အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါလား။

ကျုပ်ရဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြရဦးမယ်။

ကျုပ်နာမည် ... ဘမောင်၊ ကျုပ် ဝါးရုံတောရွာသားပါ။ ဝါးရုံ
တောရွာမှာ ချက်မြှုပ်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး
မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ် လူလားမမြောက်ခင်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်
သွားခဲ့ကြပြီ။ ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမဆိုတာ ဝေလောဝေ။ တစ်ကောင်
ကြွက် တစ်မျက်နှာဆိုတာ ကျုပ်မှ။ တကယ်တော့ ဆွေမျိုးဆိုတာလည်း
စပ်နိုင်ရင်တော့ ရတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေရိုမှ မျိုးတော်နိုင်ကြတာလား။

ကျုပ်လို တစ်ကောင်ကြွက် ကြုံရာကျဘမ်းလုပ်ပြီး ထမင်းတစ်နပ်
မနည်းရှာစားနေတဲ့ လူကိုတော့ ဘယ်သူမှလည်း စကားထဲ ထည့်ပြော
မနေကြပါဘူး။ ခုတော့ ကြုံရာကျဘမ်းအလုပ်က ဝင်္ဂုက္ခတ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။
ဘာတွေလုပ်နေသလဲ မေးရင်တော့ ဝက်မွေးနေပြီလို့ပဲ ဖြေရတော့မယ်။
ကျုပ်ကိုယ်ပိုင် ဝက်လားလို့တော့ ဆက်ပြီး မမေးနဲ့နော်။ ပိုက်ဆံရှိလို့ လုပ်
တာမဟုတ်ဘူးချို့။

ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝက်မဟုတ်ဖူး။ မပိုင်ဝက်မွေးဆိုတာ ကျုပ်ဘဝ
ချို့။ ကျုပ်ရဲ့ဆရာ ဦးထွန်းသာပိုင်တဲ့ ဝက်တွေပါ။ သိပ်တော့ မများဘူး
အကောင်နှစ်ဆယ်ကျော်တည်းပါ။ အကြီးကော၊ အသေးကော ဝက်သား
အမိအနံ့။ ကျုပ်က သူ့ဝက်တွေကို မွေးပေးတယ်။ သူက မွေးခအဖြစ်
တစ်လကို ငွေ (၂၀၀)ပေးတယ်။ ဝက်စာတွေ၊ ဘာတွေကိုတော့ တစ်လ
စာတစ်လစာ အပြည့်အစုံ ဝယ်ထားပေးတယ်။ တစ်ခါတလေ မလောက်
ရင်လည်း ကျုပ်က ကန်ဖွန်းရွက်တို့၊ ငှက်ပျောပင်တို့၊ ဗေဒါပင်တို့ ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးရတာပေါ့။

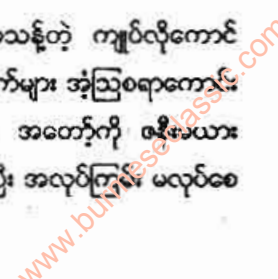
ကျုပ်နေတာ ရွာထဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရွာအနောက်ဖျား သင်္ချိုင်း
ကုန်းနဲ့ မနီးမဝေးမှာ တဲလေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ ဘာကြောင့်
ရွာထဲမှာ မနေတာလဲလို့ မေးရင်တော့။ အင်း ... ရွာအစွန်အဖျားမှာ
အေးအေးဆေးဆေးနေရတာပဲ ကောင်းတယ်လို့ ဖြေရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ဝက်မွေးထားတာလေ။ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင်
နဲ့ ဝေးဝေးနေချင်တာက တစ်ကြောင်းရယ်။

ပြီးတော့ ... ပြောရရင်ဗျာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဖွင့်ပြောရမှာ
လည်း လိပ်ပြာမလိုလိုက်တာ။ ကျုပ်မှာက ကိုယ်ပြောရောဂါ ရှိတယ်လေ။
သွေးသားမကောင်းတာက မိဘမျိုးရိုးက ရရှိလာတဲ့ ရောဂါပါ။ ရှက်စရာ
တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါကလည်း ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မဖြစ်သေးပါဘူး။

အဲဒီရောဂါကြောင့် လူတွေက ကျုပ်ကို အထင်သေးမှု၊ စက်ဆုတ်
ရွံရှာမှု အကြည့်တွေနဲ့ အဖက်မတန်သလို မဆက်ဆံချင်ကြတာပဲ။ ကျုပ်
ကလည်း လူတွေအကြောင်း အကောင်းအဆိုး သိထားတဲ့လူဆိုတော့ ကိုယ့်
ဘဝနဲ့ ကိုယ်ပဲလေ။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ ပိုကောင်း
တယ်ထင်ပြီး ရွာအစွန်မှာနေတာ။

ကျုပ် အသက် လေးဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ကျုပ် အိမ်ထောင်ကျဖူး
ပါတယ်။ သားသမီးတော့ မရခဲ့ဘူး။ ကျုပ် ရွာအစွန်မှာ မနေခင် ရွာထဲမှာ
နေတုန်းကပေါ့။ ကျုပ်မိန်းမနာမည်က မစိန်တဲ့။ သူ့မှာက ဘာရောဂါမှ
မရှိဘူး။ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီတုန်းက ကျုပ်မှာ ရောဂါရှိပေမယ့် လူ
မြင်မကောင်း သူ့မြင်မကောင်း မဟုတ်သေးဘူး။ မသိမသာလောက်ဘဲ
ရှိသေးတယ်။ သူက ဒါကို သိပေမယ့် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဘဝရေစက်လို့ပဲ
ပြောရမှာပေါ့။

လူကောင်းတစ်ယောက်က သွေးသားမသန့်တဲ့ ကျုပ်လိုကောင်
တို့ ချစ်ကြိုက်ပြီး အတူလက်တွဲခဲ့တာ ဘယ်လောက်များ အံ့ဩစရာကောင်း
သလဲ။ ဘယ်လောက် သတ္တိရှိရှိနဲ့ စွန့်စားသလဲ။ အတော်ကို ဇနီးမယား
ကောင်းပီသတဲ့မိန်းမ၊ ယောက်ျားကို အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်ကြမ်း မလုပ်စေ

၇၆ ● ယင်စိုင်း (သုံးဆယ်)

ချင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရွာစဉ်လျှောက်ပြီး ရှေးတောင်း ခေါင်းရွက်ကျွေး ချင်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး။ အမရာ ကိန္နရီ မဒို သမ္ဗုလလို မိန်းမမျိုး။

ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့။ သမ္ဗုလမိဖုရားဟာ လင်ဖြစ်တဲ့ သောတ္တိ သေနမင်းသား နန္ဒာရောဂါကြောင့် လူတွေကြားမှာ မနေနိုင်ဘဲ တောထဲ မှာ သစ်ခက်တဲနန်းထိုးနေရတယ်လေ။ လင်နောက်မလိုက်ဘဲ နေလို့ရတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မနေခဲ့ဘူး။ တောထဲကို သူ့ပါလိုက်သွားတယ်။

သစ်သီး။ သစ်ဥတွေ ရှာဖွေပေးတယ်။ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်း ပြီး တယုတယ လုပ်ကျွေးပြုစုရတာပဲ။

ကျုပ်အဖို့ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ် အရင်ကထက် အလုပ်ကြီးစားတယ်။ ကျုပ် အလုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ပျိုး နှုတ်၊ လယ်ထွန်း၊ ကောက်ရိတ် အလုပ်ကြမ်းမျိုးစုံ၊ ကြုံရာ ကျရာပေါ့။ လင်မယားနှစ်ယောက် ဒိုးတူပေါင်ဖက် ကြိုးစားလိုက်ကြတာ စားနိုင်သောက် နိုင် ပြေလည်လာတဲ့အထိ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကများ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ လောကကြီးဟာ တယ်နေချင်စရာ၊ ပျော်စရာတွေနဲ့ လူ့ဘဝရလာရတာကိုက ရှေးဘဝအကျိုးကောင်းခဲ့တာ ကျေနပ်မဆုံး တပြုံး ပြုံးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ချမ်းသာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး။ မိန်းမက ရောဂါတစ်ခုနဲ့ ဆုံးပါးသွားတယ်။ ကျုပ်ဗျာ ယူကျုံး မရ ဖြစ်လိုက်ရတာ။ သေမယ့်သေ ကျုပ်က သေလိုက်ပါတော့။ ဒီလောက် စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့ မိန်းမကိုမှ သေမင်းက ရွေးခေါ်တတ်ပလေ။ ကျုပ် အတော်ကြီး ခံစားရတယ်။ သူ့ကို သတိရလေတိုင်း အရက်ကိုချည်း ဖိသောက်ပစ်တာ နေ့နဲ့ညကို ဆက်နေတာပဲ။

ကြာတော့ ရောဂါခံနိုင်အရက်နဲ့ မတည့်ဘူးထင်ပါရဲ့။ အသားအရည် တွေ ပွပြီး ပိုဆိုးလာတယ်။ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ အတော်ကြာ ကြာ လဲနေစေတယ်။ နောက်တော့ နေကောင်းလာပြီး ဝမ်းရောအတွက် အလုပ် ထွက်လုပ်ရပြန်တယ်။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ● ၇၇

ခင်မင်ရင်းနီးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကတော့ ကျုပ်ရောဂါကို ဆရာဝန်နဲ့ကုကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုလို့မပျောက်ပါဘူး။ ဖိုတုန်းကတော့ ဆေးပြီးတိုတွေနဲ့ ကုခဲ့တာ စုံသလောက်ပါပဲ။ မြို့ပေါ်က အနာကြီးကုတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့လည်း ပြုကြည့်သေးတယ်။ မရပါဘူး။ နောက် တော့ ကံနာဝဋ်နာပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့တယ်။

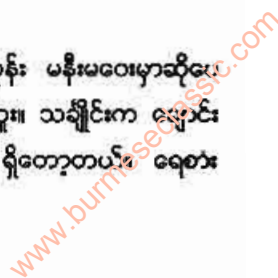
ဒီအချိန်မှာ ရောဂါက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိသာလာပြီလေ။

အဲဒီမှာပဲ စက်ဘီးလေးတစ်စီးနဲ့ ရွာကို ခဏခဏလာနေတဲ့ ဦးထွန်း သာက ကျုပ်ကို အကြိတ်တစ်ခုပေးတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ စာ ငွေရင်းငွေနှီးစိုက်ပြီး ဝက်တွေဝယ်မွေးချင်တယ်။ မင်းတာဝန်ယူ မွေး ပေးနိုင်မလားပေါ့။ မွေးခအဖြစ် တစ်လကို ငွေ ၂၀၀ ပေးမယ်။ ဝက်စာ ဆို တစ်လစာတစ်လစာ အပြည့်ဝယ်ထားပေးမယ်။ ဘာမလုပ်နိုင်စရာ ရှိမှာ လဲ။ အဲဒီအလုပ်ကို ကျေးကျွန်ုပ်နပ်နပ်နဲ့ လက်ခံလိုက်တယ်။

ကျုပ်နဲ့ ဦးထွန်းသာက ရင်းနီးခင်မင်နေတဲ့ သူတွေလေ။ အလ စား အလုပ်မရှိတဲ့ အတူတူ ဒါလေးကလည်း မဆိုးဘူးမဟုတ်လား။ ဝက် တွေကတော့ များတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကို ထားဖို့အတွက် စဉ်းစားလာရ ပြီး ရွာထဲမှာမွေးရင် ဝက်တွေရဲ့ ဆူသံညံ့သံတွေ၊ အနံ့အသက်တွေကြောင့် ခတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပြောရဆိုရဖြစ်ပြီးမယ်။ ဒီတော့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဖြစ် အောင် ရွာရဲ့ အနောက်ဖျားအစွန် သင်္ချိုင်းကုန်းမနီးမဝေးမှာ တဲလေးထိုး နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

လူနေတဲ့ တဲကသေးသေး ဝက်တွေထားတာက ကျယ်ကျယ်၊ စက်နဲ့လူနဲ့ ရောနေသလိုပဲ။ တဲဆောက်ပေးတဲ့ အကုန်အကျနဲ့ ဝက်စာတွေ ပေးတဲ့အပြင် ကျုပ်အတွက် ဆန်းဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် တစ်လစာ ဝယ်ပေးလိုက်သေးတယ်လေ။ ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်း သလဲ။ ကျုပ်အဖို့ တစ်ပြားမှ မကုန်လိုက်ရဘူး။

တဲလေးက ရွာအနောက်ဖျား သင်္ချိုင်းကုန်း မနီးမဝေးမှာဆိုလေ ဆို သိပ်တော့ ကြောက်စရာလန့်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ချိုင်းက ငွေ့ငွေ့ အနီးတော့ ရေတိုက်စားပြီး တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ရေစား

၇၈ ● သင်္ဂြိုဟ် (သုံးဆယ်)

လို့ ကျန်တဲ့သင်္ဂြိုဟ်မြေက သိပ်မရှိတော့ဘူး။ တောသင်္ဂြိုဟ်ဆိုတော့ အုတ်ဂူ တွေဘာတွေ မရှိဘူး။ သစ်ပင်ကြီးတွေ မရှိဘူး။ မြေပုံမို့မို့လေးတွေ၊ အဲဒီ မြေပုံမို့မို့လေးတွေပေါ်မှာ သရဏဂုံတင်တဲ့ ဝါးကပ်တွေ၊ ချောင်းကမ်းစပ် မှာ တစ်ပိုင်းတစ်စပေါ်နေတဲ့ ခေါင်းသေတ္တာတွေ၊ မြေထဲက အရိုးစမြူဖြူ တွေ။ တကယ်တော့ သင်္ဂြိုဟ်လို့သာ ပြောရတယ် အမှတ်တမဲ့ဆို မြေကွက် တစ်ခုသာသာပါ။

ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျုပ်နေလာတာ ... အင်း ... ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်လောက်များလဲဆို ဘမောင်တဲ့ဟေ့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ မသိတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ။ ဝက်တွေကလည်း သူများ အတွက် မွေးပေးရလို့ထင်ပါရဲ့ ဖြစ်ထွန်းလိုက်တာ။ ကိုယ်ပိုင်သာမေ့မေ့ရင် ဒီလောက် မဖြစ်ထွန်းဘူး။ ဝက်ပေါက်စလေးတွေ၊ ဝက်ထီးဝက်မတွေ၊ မေထုန် ခွေးတွေ၊ ကျုပ် ဝက်တဲလေးမှာ ဝက်အော်သံတွေ ဆူဆူညူညူလို့ ဦးထွန်းသာ တလည်း ပြုံးလို့ ရှင်လို့ သူ့အဖို့ စီးပွားတက်သလားမမေးနဲ့ သူ့လုပ်ငန်း ကိုတောင် တိုးချဲ့တယ်။

ဝက်မျိုးကောင်းတွေကို မျိုးစပ်ယူတယ်။ ဆေးဝါးကအစ အစား အစာအဆုံး ဝယ်ပေးထားတယ်။ ကျုပ်လစာကိုတောင် ၂၀၀ ကနေ ၃၀၀ တိုးပါရဲ့။ ကျုပ်မှာ ဒီဝင်ငွေလေးကို အမှီပြုစားနေရတာဆိုတော့ ဘယ်မှာ စုဆောင်းမိပါ့မလဲ။ ရရစားစား ဝါးဝါးမျိုးမျိုးပေါ့။ ဘာ ... အရက်လား အင်း ... အရက်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းသမားဈာ ... ဒါလေးပဲ အဖော်ပြုနေရတာ ဘယ်မှာ ဖြတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကံကြမ္မာများ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းသလဲ။ အဆင် ပြေနေတဲ့ ကျုပ်ဘဝဟာ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်း လောက်အောင် အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတယ်။ မြေပုံလက်မဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားတဲ့ အဖြစ်မျိုး။ မထင်မှတ် မမျှော်လင့်တဲ့ တိုက် ဆိုင်မှုပါပဲ။

ဖြစ်ရပ်ကတော့ ဦးထွန်းသာမွေးခိုင်းထားတဲ့ ဝက်တွေ ရောဂါ ကျပြီး အတော်သေကြတယ်။ ဆေးဝါးတွေနဲ့ကုတာလည်း မရဘူး။ ဝက်နာ

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ● ၇၉

သားတွေကို မြို့ကပွဲစားတွေ မဝယ်တော့တာနဲ့ ရွာထဲမှာ ဈေးလျော့ရောင်း ရတယ်။ ကျုပ်တဲမှာလည်း ဝက်သားဟင်းပြတ်တယ် မရှိတော့ဘူး။

ဝက်ကလီစာဟင်း၊ ဝက်ခြေထောက်ဟင်း ... အို ... စုံလို့။ အရက်နဲ့သောက်လို့ ကောင်းတာတွေချည်းပဲ။ ဝက်တွေသေလို့ မကြာပါ ဘူး။ ဦးထွန်းသာနေတဲ့ မြို့ပေါ်ကအိမ်ဟာလည်း မီးလောင်ခံရတယ်။ အဲဒီ မီးနဲ့အတူ သူ့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေအားလုံး ပြာဖြစ်သွားတယ်။ သူ လည်း ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင်ကို ဆင်းရဲသွားတာပေါ့။

အိမ်မီးလောင်၊ ဝက်တွေကသေ၊ စီးပွားရေးပျက်စီးတော့ ဘာ ဆက်လုပ်မလဲ။ သူ့ခမည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်း မသိတော့ဘူး။ ကျုပ် အဖို့လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှာဖွေစားသောက်ရတော့တာပေါ့။ ရွာထဲ ကို ပြန်သွားဖို့ဆိုတာလည်း စိတ်ကုန်သွားပါပြီ။ ရွာထဲမှာလည်း လူတွေ က ထမင်းတစ်နပ်ကို နပ်မှန်အောင် မနည်းရုန်းကန်ပြေးလွှား ရှာဖွေနေ ရတာ။ တောင်မင်းကို မြှောက်မင်းမကယ်နိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုး။

တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေဆိုတော့ သူတို့ ဝမ်းတောင် သူတို့ အနိုင်နိုင်။ ကျုပ်ကို သတိတရနဲ့ သနားပါတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့ဘဝ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ။ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခု၊ ကိုယ့်ကံကြမ္မာနဲ့ကိုယ်၊ ဘဝအကျိုးပေးက မကောင်းခဲ့လို့ ခုလို ဘဝဆိုးမှာ ကြုံနေရတာလို့သာ ဖြေသိခံနေပါတယ်။

ဖြစ်ရပ်များ ပြောပါတယ်။ အဲဒီလိုဘဝမှာ နေသလိုမဖြစ်လို့ ဖြစ် သလိုနေနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာပဲ ဘွဲ့ထူးတစ်ခုကို မလိုချင်ဘဲ ယူလိုက်ရပြန် တယ်။ ဘာဘွဲ့လဲလို့တော့ ကျုပ်ကို မမေးနဲ့။ ကျုပ်က သင်္ဂြိုဟ်ကုန်းနားမှာ နေတဲ့လူဆိုတော့ ရတဲ့အလုပ်ကလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပါပဲ။ ရွာထဲမှာ အသုဘပေါ်လာရင် ကျုပ်ကို ပထမဆုံး လာအကြောင်းကြားရတယ်။ တာဝန် ပေးရတယ်။

အဲဒီ အသုဘအတွက် ကျင်းတူးချင်တာတို့၊ မြေပြုတ်ခိုင်းတာတို့၊ မီးသတ်ဗျာရင် အစအဆုံး လုပ်ပေးရတာပေါ့။ အဲဒီအတွက် သူ့လို့က ငွေမ

၈၈ * ငယ်စဉ် (သုံးဆယ်)

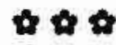
ကြားစဉ် အရက်ပုလင်းကအစ ပြန်ကူညီတတ်ကြတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီသင်္ချိုင်းမှာ ကျုပ်မရှိရင် မဖြစ်လောက်အောင်ကို အရေးပါလာတယ်။ ကျုပ်ကလည်း စေတနာထားပြီး လုပ်ပေးတယ်။ တန်ဖိုး မသတ်မှတ်ဘူး။ ပေးချင်သလောက်ပေး။ ကျင်းဆိုရင်လည်း နက်ရမယ်၊ မြေမြှုပ်ရင်လည်း သေသပ်ရမယ်။ မီးရှို့မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်ချ၊ ပြာကျသွားတဲ့အထိ ဖြစ် သွားရမယ်။ ဒီတော့ ဘမောင်မှ ... ဘမောင်။ ပေးသလောက်ယူ၊ ကျွေး သလောက်စားတဲ့ သင်္ချိုင်းနားက လူပေါ့။

ဘာလိုလို့နဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်လာခဲ့တာ အတော်ကြာခဲ့ ပြီး ကျုပ်ကလည်း ဘာတွေဖြစ်နေလေ ထမင်းလေးနပ်မှန်ဖို့နဲ့ အရက် လေး နှိပ်နေရရင် လောကကြီးကို မေ့နေတဲ့ကောင်။ လူတွေက ကျုပ်ကို ရောဂါသည် သုဘရာဇာဆိုပြီး အဖက်လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်နေ၊ ဂရုစိုက် ချင်စိုက် မစိုက်ချင်နေ၊ ကျုပ်က မယူတော့ဘူး။

ကိုယ့်ဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ။ လူတွေ ကျုပ်ကို အရေးမလုပ်ပေမယ့် ကျုပ်က လူတွေ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကိုတောင် ခေါ်ပြီး မွေးထားသေးတယ်။ ကျုပ် ထမင်းငတ် မသေသ၍ ခွေးလည်း သေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဝထမင်း မကျွေးနိုင် တောင်မှ ထမင်းရည်တော့ ဝအောင်တိုက်နိုင်ပါတယ်။

အေး ... ငါလည်း လူတွေရဲ့ အစွန့်ပစ်ခံ၊ မင်းလည်း လူတွေရဲ့ အစွန့် ပမ်းနဲ့ငါ ဘဝတူတယ်။ မင်းနာမည်ကို မိုးမှောင်လို့ ပေးလိုက်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးမှောင်ကျတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တဲလေးအောက် ကို မိုးရေစိုရွှဲပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်လာဝပ်နေတာ ကျုပ်သနားတာနဲ့ ထမင်းကျွေး ပြီး မွေးထားလိုက်တာပေါ့။

ခုတော့ ရွာအစွန်က သင်္ချိုင်းနဲ့ မနီးမဝေးတဲ့ကလေးမှာ ကျုပ်ရယ် တူညီအဖော် ခွေးကလေး၊ မိုးမှောင်ရယ်၊ ပျင်းခါပြီးငွေ့ငွယ်ရာ နေရက်များ ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ ဖြတ်ကျော်နေခဲ့ပြီလေ။

အဲဒီနေ့က ရွာမှာ အသုဘတစ်ခု ရှိတယ်။ သေတဲ့သူက တခြား တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက အတူဆော့ကစားခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ သူနာမည်က အောင်ဘတုံး။ လူလတ်ပိုင်းထဲကပဲ။ အကောင်း သားနဲ့နေရင်းက အောင်တယ်အောင်တယ်ဆိုပြီး အသက်ပါ ပျောက်သွား တာ။ တချို့လူတွေ ယုံတောင်မယုံဘူး။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ယောက်ျားရင့်မ ကြီး တစ်ယောက် ချက်ချင်းသေသွားတယ်ဆိုတာ အတော် ထူးဆန်းစရာ ကောင်းတယ်။

တချို့က နှလုံးရောဂါတဲ့၊ တချို့က လေသင်ရုန်းဖြတ်တယ်တဲ့၊ တချို့က ဦးနှောက်ကြောပြတ်တယ်တဲ့ စုံနေတာပဲ။ ရောဂါတစ်မျိုးရယ် ပိုင်းဝေဖန်တာက ရောဂါပေါင်းစုံ။ သူ့ခမာ ဆင်းရဲလိုက်တာလည်း မပြော ဝါနဲ့။ သူ့အိမ်မှာ အိုးတစ်လုံး ဖျာတစ်ချပ်ထဲရယ်။ ကလေးက သုံးယောက်၊ မိန်းမက ဈေးရောင်း၊ သူတို့အိမ်ထောင်စုမှာ ထမင်းညမနက်ကို အလှူ ဝီအောင် မနည်းရုန်းကန်နေရတယ်။ အောင်ဘကိုယ်တိုင်က စာရင်းငှားလုပ် နေတာ။ စာရင်းငှားဆိုတာ လယ်ပိုင်ရှင်ခပ်မှာ လယ်ထွန်၊ ပျိုးနှုတ် အလုပ် လုပ်ပေးရတာ။ သူ့လုပ်ခက စပါးပေါ်ချိန်မှ စပါးပေးနဲ့ ယူတာ။ ခုတော့ စာရင်းငှားတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး အဖြစ်ဆိုနဲ့ ကြုံရပြီ။

၈၂ * ငယ်မိုးငွေ (သုံးဆယ်)

အင်း... ရောဂါတာရှည်မခံစားရဘဲ ခြုန်းစားကြီး ဖြစ်သွားတာကိုက သူ့အဖို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရတော့မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ဆေးဖိုးဝါးခ မရှိတဲ့ကြားမှ ဒုက္ခရောက်ကြဦးမယ်။ သူ့အသုဘကို ရွာကပဲ ဝိုင်းဝန်းကူညီပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြမယ်လို့ ကြားရတယ်။ အသုဘမြေကျဖို့ တောင် မတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။

ဟော... အသံချဲ့စက်သံတောင် ကြားရပြီ။ ခက်လိုက်တာ ကျုပ်တို့ ခုထက်ထိ လာပြီး အကြောင်းမကြားသေးဘူး။ ခါတိုင်း ရွာမှာ အသုဘ ခွီလာရင် ကျုပ်ဆီကို အရင်လာနေကျပါ။ တွင်းတွေဘာတွေ အဆင်သင့် တူးရင် တူးထားရမယ်၊ မြေမြှုပ်ရင်မြှုပ်၊ မဟုတ်ရင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အနေနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတာပေါ့။

ခုတော့ ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မလာကြဘူး။ ကေန္တတော့... ကေန္တပဲ။

တဲလေးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ရွာဘက်ကို ငေးနေတယ်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ပြီး အဈားတက်နေလေရဲ့။ ဟုတ်တယ်... ကျုပ် ဖျားနေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။ ထမင်းမစားနိုင်ဘူး... ထမင်းမစားနိုင်တာဘဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်မှာ စားစရာ ဆန်မရှိတော့ဘူး။ ဆန်အိုးထဲ ကြွက်သိုက်လုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ နို့ဆီဘူး တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ဝယ်စားနေရတာ။ ဆန်အိုးထဲ ထည့်ရတယ်ကို မရှိဘူး။

လက်ထဲမှာလည်း ပြတ်လိုက်တဲ့ပိုက်ဆံ မူးလို့တောင် ရှူစရာ မရှိဘူး။ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံသိပ်လို့နေတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အရက် တလေး တစ်ပုံပဲ သောက်ရသောက်ရ ကျုပ် အရက်မသောက်ရတာ တစ်လ လောက်ရှိနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်သွားလိုက်တာ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်လို့။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာ နေသွားရင်တော့ မကြာဘူး သေရလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အောင်ဘအလှည့်ပြီးရင် ကျုပ်အလှည့်ပဲ ထင်ရဲ့။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု * လူ

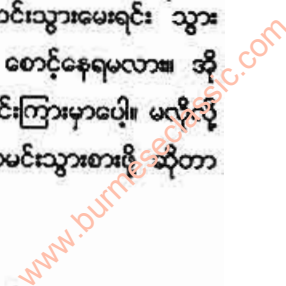
ကျုပ်ဟာ တဲလေးပေါ်ကနေ ရီဝေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ရွာဘက်တို့ ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ် ကြည့်နေပေမယ့် မိုးသာချုပ်သွားရော တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာဘူး။

နောက်တစ်နေ့ ကူးပြောင်းလာပြီ။ အသုဘအတွက် ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးဘူး။ ဘယ်သူမှလဲ မလာကြဘူး။ ဒီပုံဆိုရင် ကျုပ်ကိုတောင် မငှားတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီရွာမှာ အသုဘဖြစ်လာရင် ကျုပ်ကိုမငှားလို့ ဘယ်သူငှားမလဲ။ ဒီသင်္ချိုင်းမှာ မမြှုပ်ရင် ဘယ်သွားမြှုပ်မလဲ။ သူ့တို့ကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်ကြမှာလား။ အရက်တစ်ပုလင်း။ ငွေတစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်ကို ဆောင် ပေးမြှုပ်ရမှာ ဝန်လေးနေကြပြီလား။

ဒီလောက်ငွေကြေးလေးကိုတောင် တွက်တတ်နေကြပြီလား။ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့် ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျုပ်အဖို့ ဒီအလုပ်ကလေးကို ဆာလောဆယ် မျှော်လင့်နေရတာမဟုတ်လား။ အရက်ကလည်း သိပ် ဆောက်ချင်လှပြီ။ ထမင်းချက်နိုင်ဖို့အတွက် ဆန်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံလည်း လိုချင်ပြီ။ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကျုပ် တစ်မနက်လုံး တဲပေါ်မှာ လှဲပြီး တွေးနေတယ်။ ထူးတော့ ချွေးတာပဲ။ ခါတိုင်းဆိုရင် 'ဘမောင်ရေ... ထုံးစံအတိုင်း မနက်ဖြန် အတွက် တွင်းနက်နက်လေးပေး' ဆိုရင် သိလိုက်ပြီ။ သူတို့လာပေးတဲ့ အရက်ပုလင်းနဲ့ ပိုက်ဆံကိုယူပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြော၊ ထမင်းတစ်နပ် ခို ဖြစ်သလိုချက်ပြီး အရက်ကလေး တအေးအေးနဲ့ စိတ်ချမ်းသာလို့။

ခုတော့ ဒီနေ့ပဲ အသုဘချတော့မယ်။ ကျုပ် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုပဲ ချွန်း မသိတော့ဘူး။ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလှပြီ။ ထမင်းမစားရတာ သုံးလေးရက်လောက် ရှိနေပြီ။ အသုဘအိမ်မှာ သတင်းသွားမေးရင်း သွားလာတင်းစားရ ကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီကပဲ စောင့်နေရမလား။ အို... သူ့အဖေစရာ မလိုပါဘူး။ သူတို့လိုရင် လာအကြောင်းကြားမှာပေါ့။ မလိုလို့ အကြောင်းမကြားတာပဲဟာ။ အသုဘအိမ် ထမင်းသွားစားဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။

၈၄ * ငမာစိုးငွေ (သုံးဆယ်)

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က လူတောတိုးတဲ့အလုပ်ကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးခဲ့တာ ကြာနေပြီပဲ။ ပြီးတော့ လူတွေကလည်း ကျုပ်ကို ဖုတ်လေတဲ့ငါ့ပီပီတယ်တောင် မထင်ကြတော့ဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ နေ့လယ်ဘက်ရောက်လာပြီ။ အသံချဲ့စက်သံက ကြားနေရတဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာထဲက လူငယ်သုံးယောက်ဟာ လေးကွက်သိုင်းနင်းပြီး သချိုင်းထဲ ရောက်လာကြတယ်။ တစ်ယောက်လက်ထဲမှာ ဝေါက်တူးတစ်လက်ကို ကိုင်လို့ ကျုပ် တဲလေးပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ဖွန်းတည့်နေက ပူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ဒီလောက်နေပူကြီးမှာ မူးလာတဲ့ သူတွေကို အံ့သြနေမိတယ်။

သူတို့သုံးယောက်ကို ကျုပ် မှတ်မိတယ်။ သောင်းခင်၊ အောင်သိန်းနဲ့ မောင်လှိုင်တို့ပါ။ အရက်ကမူးမူး စကားတွေ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောရင်း ပေါက်တူးတစ်ချောင်းနဲ့ တွင်းကို စတူးနေကြလေရဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ ဒီကောင်တွေ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ သချိုင်းထဲမှာ တွင်းတူးရင် ကျုပ်ကို လာပြီးပြောကြပါဦးလား။ ခုတော့ သူတို့သဘောနဲ့သူတို့ တူးနေလိုက်ကြတာ ဒီကောင်တွေက ဘာကောင်တွေလဲ။ ကျုပ်ကိုတောင်မှ အရေးမလုပ်တော့တဲ့ ပုံစံပေါ့။ ကျုပ်ကိုမသုံးလည်း ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

ကေန္တ ကျုပ်ကိုပေးမယ့် ငွေကြေးနဲ့အရက်ကို ဒီကောင်တွေက ကြားဖြတ်ယူပြီး သူတို့လုပ်မယ် တာဝန်ယူလိုက်တာထင်ပါရဲ့။ အေးလေ ... ဒါဆိုရင်လဲ လုပ်ကြပေါ့။ ဒီကိစ္စက ခက်ခဲတာမှ မဟုတ်တာ။ သချိုင်းမှာ ငြိတူးပြီး အသုဘမြှုပ်တဲ့ကိစ္စ လွယ်လွယ်လေ။ ဒီတော့ အိပ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

ကျုပ်ဟာ တဲပေါ်ကနေ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။ ခြောက် ... ကျုပ်စားကွက်ကိုတောင် အလှခံနေရပြီပဲ။ လောကကြီးဟာ ဒီလောက်တောင် ဖောက်ပြန်နေကြပြီလား။

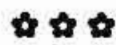
သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ သူတို့သုံးယောက် မြေကြီးပေါက်နေက ဆူဆူညံညံအသံကြားလို့ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ... လား ...

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု * ၈၅

လား ... မြေမြှုပ်ပြီးသား နေရာဟောင်းကို သူတို့ ထပ်တူးမိကြလို့ အထဲက အလောင်းတစ်ခုပေါ်လာတာ အော်ဟစ်နေကြတာကိုး။

ဟုတ်တာပေါ့ သချိုင်းမြေမှာ မြေပုံဟောင်းတွေအများကြီး။ အသစ်တူးချင်ရင် သေသေချာချာ နေရာရှာပြီးမှ တူးရတာ။ မရှာဘဲနဲ့ တွေ့ရာကြုံရာ တူးရင် မြေပုံဟောင်းတူးမိလို့ ခေါင်းသေတ္တာကို ပေါက်မိတာမျိုး အလောင်းကို ပေါက်မိတာမျိုး၊ အရိုးစုတွေ ပေါ်လာတာမျိုး ကြုံရတာပဲ။ ဒါမျိုးက သဘောပေါက် နားလည်နေတဲ့သူမှ ခွဲခြားနိုင်တာ။

ခုလဲ သူတို့သုံးယောက် မြေပုံဟောင်းကို ပြန်ဖုံးပြီး နောက်တစ်နေရာ ထပ်တူးကြပြန်တယ်။ သူတို့မှာ ပုလင်းပါလာတယ်။ တစ်ယောက်တလဲ မော့နေလိုက်တာ။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့သုတ်နေမိတဲ့ အထိ အရက်သောက်ချင်နေတာ ကြာပြီလေ။ သွားတောင်းသောက်ရင်တော့ ရပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက အရက်မူးရင် သွေးသိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေ။ ကျုပ်ကိုမှ အရေးမလုပ်တာ။ ကျုပ်ကကော ပြန်ပြီး အရေးလုပ်စရာလား။ ဘမောင်တို့ကတော့ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှအောက်မကျဘူး။

ကောင်းတဲ့ အရပ်မဟုတ်လား။ မလာတော့ဘူး ပြန်ဖြေမှ၊ အဖြေမတတ်ရင် အဲဒီရွာမှာ ခဏခဏ လူသေမှာ။

ဒီလိုနဲ့ တူးပြီးသားကျင်းနားမှာ အခေါင်းသေတ္တာကို သုံးပတ်ပတ်တယ်။ နောက်တော့ ကျင်းထဲကို ခေါင်းသေတ္တာချပြီး အပေါ်က ခဲတွေနဲ့ ဝိုင်းဖို့ကြတယ်။ အော်ဟစ်ငိုယိုသံတွေ ဆူပွက်သွားလေရဲ့။ တစ်ခဏအတွင်းမှာ အသုဘခေါင်းဟာ မြေကျင်းထဲရောက်ပြီး ခဲလုံးတွေဖို့ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

အသုဘချတဲ့လူတွေ ပြန်သွားကြပြီ။ စောစောက သုံးယောက်ထည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မြေဖို့ပြီး ပြန်သွားကြပြီ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုကျောနှိုင်းပြီး ပြန်သွားနေကြတဲ့လူတွေကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်းနေတယ်။ ကျုပ်သစ္စာပျက်ပါပဲ ကျုပ်အပေါ် သစ္စာပျက်တာကို တွေးရင်း ရင်နာနေမိတယ်။ ထောက်ကြီး ဒီလောက်ပြောင်းလဲပြီး လူတွေ ဒါလောက် သစ္စာမဲ့ကုန်ကြပြီလား။ ကျုပ်ဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေမိတယ်။

ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ကြံဦးမှ၊ ခြံစရာဆိုလို့ကလည်း အသုဘအိမ်သွားပြီး ထမင်းတောင်းဖို့ပဲရှိတာ။ ထက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ချက်စရာဆန်မရှိ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဘာလုပ်ရလဲ။

အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ သတိရပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အသုဘမြှုပ်တဲ့မြေပုံနားကို သွားကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ ကံကောင်းရင်တော့ အဲဒီအိမ်သေတ္တာပေါ်မှာ တင်လာတတ်တဲ့ စားပြန်စာထုပ်ကို မြေပုံလေးပေါ်မှာ ချွတ်ရင် တွေ့တတ်တာ။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။

ပြောပြောဆိုဆို သူဟာ အတွေးနဲ့အတူ အိပ်ရာကထ၊ သင်္ချိုင်းဆီသွားလာတာ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မြေပုံအသစ်ကလေးမှာ သရဏဂုံအိမ်ထဲနဲ့အတူ စားပြန်စာထုပ်နဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလိပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချွတ် သိပ်ပြီ။ ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ ဘာမှ တွေးမနေတော့ဘဲ စားပြန်စာထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး တဲကို ပြန်လာတယ်။ တဲကို ရောက်ချောက်ချောက် စားပြန်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ထမင်းနဲ့ ငါးပိလိမ္မာကြော်။

အချိန်အတော်ကြာမှ သူတို့ တွင်းတူးပြီးသွားကြတယ်။ သုံးယောက်သား တွင်းနံဘေးမှာထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေကြလေရဲ့။ အချိန်က မွန်းလွဲနေပြီ။ နေက အစွမ်းကုန်ပူလောင်လို့။ ဟော ... ရွာထဲက အသံချဲ့စက်ပျော့စိုက်သံ ကြားရပြီ။ အသုဘချတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ သိပ်မကြာဘူး။ ကြေးစည်သံနဲ့အတူ ရွာအနောက်ကနေ အသုဘချလာတယ်။

လူ လေးငါးယောက်က အခေါင်းသေတ္တာကို ဝိုင်းထမ်းလို့ နောက်ကလိုက်ပို့တဲ့သူ သိပ်မများဘူး။ မရှိဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသုဘပဲလေ။ ဘယ်သူက အရေးစိုက်ကြမှာလဲ။ သေသူမှာ အနိစ္စ၊ ကျန်သူမှာ ဒုက္ခတဲ့။ သေတဲ့သူက သေပြီ။ ကျန်တဲ့မိသားစု ဒုက္ခမရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးရမှာပဲ။ ကြေးစည်သံနဲ့အတူ အော်ဟစ်ငိုယိုသံက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သင်္ချိုင်းနား နီးလာပြီ။

သင်္ချိုင်းထဲကို ဝင်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ တွင်းတူးတဲ့သုံးယောက်က အသုဘချလာတဲ့သူတွေကို ခဲတွေနဲ့ လှမ်းပစ်ကြတယ်။ နောက်တစ်ခါ ထာဦးမလားဟေ့ ... လာဦးမလား ... မေးပြီး ခဲနဲ့ဝိုင်းပစ်တာ။ ဒီတော့ အခေါင်းသေတ္တာ ထမ်းလာတဲ့သူတွေက မလာတော့ဘူးဟေ့ ... မလာတော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်ပြောရတယ်။ ဒါက ထုံးစံလေ။ သင်္ချိုင်းဆိုတာ မလာ

www.burmeseclassic.com

၈၈ * ငမာင်စိုးငနွ (သုံးဆယ်)

ဆာဆာနဲ့စားလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ မိုးမှောင်ဖို့ မနည်း
ချန်ရတယ်။ စားပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကိုမီးညှို့၊ ဖိပ်ရှိရှိနဲ့ ဖွာရှိုက်နေမိတယ်။
အင်း ... သေသူအတွက် စားပြန်ထုပ်က ရှင်သူအတွက် ဖြစ်နေပါပေါ့
လာ။

ဪ... ကျုပ်လည်း အသက်သာ ရှင်နေတယ်။ သေသူနဲ့ ဘာ
ခြားဦးမှာတဲ့လဲ။

အဲဒီညက သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ အချိန်
ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ မသိဘူး။ တဲအောက်က မိုးမှောင်ရဲ့ ကျယ်
လောင်တဲ့ ဟောင်သံကြောင့် ပျက်ခနဲ လန့်နိုးသွားတယ်။ မိုးမှောင်ဟာ
ထစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့ စူးစူးဝါးဝါး ဟောင်နေသလိုမျိုး။ သူဟာ တဲ
အပြင်ဘက် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး။ လရောင်က
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှုန်ဝါးဝါးနဲ့။

ဒါနဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ပြန်မိုးနိုးနေလိုက်တယ်။ မိုးမှောင်ကို မာန်မဲ
ထိုက်တော့မှ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ညဟာ တိတ်ဆိတ်နေလေရဲ့။ ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ အဝသံမှမကြားရအောင်ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့နား
ဆဲကို ပိပိသသကြီး ဝင်လာတာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျယ်လာသလိုပဲ။ တိတ်
ဆိတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကြားရတဲ့ ညည်းတွားသံက ချောက်ချားစရာ ကောင်း
ထိုက်တာ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူ ကြက်သီးတွေ ဖြန့်ခနဲ ထသွားတယ်။

မိုးမှောင်ဟာ တဲအောက်ကပြေးထွက်ပြီး သချိုင်းဘက်ကို ထိုး
အောင်နေလေရဲ့။ သူ ထပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို

www.burmeseclassic.com

၉၀ * ငမာင်စိုးနွ (သုံးဆယ်)

လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိတယ်။ ညည်းတွားသံကြီးက တစ်ချီတစ်ချီ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ ပေါ်ထွက်နေတုံ။ သူက မသီမဆိုင် နေလယ်က စားပြန်စာထုပ်ကို သွားသတိရမိတယ်။ သေသူအတွက် ထားပေးတာကို သူက ယူစားတော့ သေသူက စွဲလမ်းပြီး လိုက်တောင်းတာများလား။

ခွေးက သင်္ချိုင်းဘက်ကို အဆက်မပြတ် ထိုးဟောင်နေတယ်။ သူဟာ ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ကြောက်စိတ်ကတော့ လုံးဝ မရှိဘူး။ မနို့လို့လည်း ရွာစွန့်သင်္ချိုင်းနားမှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာပေါ့။ သူထံပေါ်မှာ ဒီခွက်ထွန်း ဖားမီးအုပ်လေးထဲထည့် လက်တစ်ဖက်က မီးအုပ်လေးဆွဲ လက်တစ်ဖက်က အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ နှစ်ခွက်ကြီးကိုကိုင်၊ တဲရှေ့ကို ထွက်လာတယ်။ မိုးမှောင်က သင်္ချိုင်းဘက် ထိုးဟောင်နေတော့ သူလှမ်းကြည့်ပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ရဘူး။

လရောင်က မှုန်ဝါးဝါး ကျရောက်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ညည်းသံကြီးက ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဟုတ်ပြီး ... သင်္ချိုင်းထဲက လာတဲ့အသံ။ သူ ဒီအုပ်ကလေးနဲ့ သင်္ချိုင်းထဲဝင်လိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့က မိုးမှောင်က အပြေးလိုက်ရင်း ဟောင်လာတယ်။ ညည်းသံက အဆက်မပြတ် မဟုတ်ဘူး တစ်ခါတစ်ခါမှ ပေါ်လာတာ။ ဒီတော့ ဒီအသံ ဘယ်က လာတယ်ဆိုတာ သူ မရအောင် ရှာရမယ်။ လူလား၊ တစ္ဆေသရဲလား၊ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တစ္ဆေသရဲဖြစ်ဖြစ် သူရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်။ လက်ထဲက နှစ်ခွက်ကြီးကို တဆဆလုပ်ရင်း သင်္ချိုင်းထဲမှာ လိုက်ရှာနေမိတယ်။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညမှာ သင်္ချိုင်းထဲ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံသတ္တိမဟုတ်ဘူး။ အသည်းငယ်ရင် လိပ်ပြာလွင့်ပြီးသွားမှတ်ပြီးတော့ ညည်းတွားသံကြီးက ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ။ သူ အားတင်း ပြီး လိုက်ရှာတယ်။ မြေပုံတွေ တစ်ချို့တစ်ခု တွေ့ရတယ်။ အသံက ပျောက်သွားပြန်ပြီ။ အတော်ကြာအောင် ရှာတဲ့အထိ မကြားရပြန်ဘူး။

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု * ၉၁

ဟော ... နားထောင်စမ်း။ ညည်းတွားနေတဲ့ အသံကြီး။ အသံလာရာကို သူ အပြေးအလွှား သွားကြည့်လိုက်တယ်။ မိုးမှောင်က အသံလာတဲ့နေရာကို သဲသဲမဲမဲဟောင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ယက်နေတယ်။ သူ ပီအုပ်နဲ့ အသေအချာ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ...

လာ။ ... လား ... နေလယ်က လာမြှုပ်သွားတဲ့ အောင်ဘရဲ့ မြေပုံဆီက လာနေတာ။ ညည်းသံက အဲဒီမြေပုံထဲက ထွက်နေတာ။ ပီနဲ့ အသေအချာကြည့်မှ မြေပုံဟာ ဖိုသာထားတယ် မညီမညာ မသပ်မရပ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနဲ့။ မိုးမှောင်က မြေပုံကို ယက်ထုတ်ပြီး ဟောင်နေတယ်။ သူဟာ မိုးမှောင်ကို မာန်မဲလိုက်ပြီး မီးအုပ်ကို ဘေးချ၊ နှစ်ခွက်ကြီး ဖြေမှာစိုက်၊ မြေပုံဘေး၊ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး မြေပုံကိုဖိုထားတဲ့ ခဲလုံးတွေ အတင်းထုတ်ဖယ်နေမိတယ်။

သူ့မှာ ကြောက်စိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ သူ မယုံဘူး။ အခုဟာက မြေပုံထဲက ထွက်လာတဲ့အသံ။ သရဲခြောက်တာဆို ဒီလိုချည်း အော်နေမလား။ ဒါ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းမှုဖြစ်နေပြီ။ မြေပုံပေါ်က မြေစာခဲတွေ ဘယ်လောက်မှ မဖော်ရဘူး။ အခေါင်းသေတ္တာက ပေါ်လာပြီ။ ဖိုသွားတဲ့ကောင်တွေကလည်း ပူးပူးရှူးရှူးနဲ့ တွင်းကို တိပ်တိပ်လေးတူး၊ ဖိုတော့လည်း ခဲလုံးလေးတွေနဲ့ ဖြစ်သလို ဖိုထားခဲ့တာ။ အခေါင်းသေတ္တာအဖုံးကလည်း စနစ်တကျ ပိတ်မထားဘူး။ နည်းနည်းဟာပြီး ဖိုစရဲဖြစ်နေတယ်။

ညည်းတွားသံကြီးက အခေါင်းသေတ္တာထဲက ထွက်လာတာ။ ဘုရား ... ဘုရား ... အလောင်းကောင်ကြီးက ဖုတ်ဝင်ပြီး ထလာတော့မှာလား။ သူဟာ အခေါင်းသေတ္တာကြီးကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်းနေတယ်။ ညည်းတွားသံကြီးက ပေါ်နေတုန်းပဲ။ သူ ဆွဲဖွင့်ရကောင်းမလား။ ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင် အလောင်းကောင်ကြီးက သူ့ကို ရန်မူမလား။

သူ့ကြည့်နေတဲ့ တခဏမှပဲ အခေါင်းသေတ္တာကို ဖုံးထားတဲ့ ဖုတ်ချိတ်ကြီး ဖွားခနဲ ပွင့်ထွက်သွားတယ်။ အထဲက လက်ကြီးတစ်ဖက်က တွန်း

၉၂ ● ငယ်မိန်းမ (သုံးဆယ်)

ထုတ်လိုက်တာ။ သူ့ အလန်တကြားနဲ့ နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ထက်ကြီးနှစ်ဖက်က အခေါင်းထဲကို ပြန်မဝင်ဘူး။ ခေါင်းသေတ္တာရဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့ တစ်ဖက်စီ ကိုင်ထားတယ်။ မိုးမှောင်ဟာ အဆက်မပြတ် ဟောင်းနေတယ်။ သူ့ဟာ အလောင်းကောင်ကြီးကို အံ့အားသင့် ကြည့်နေရာက မှိန်ကြီးတို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။ ရန်မူရင် အသင့် ကာကွယ်နိုင်ဖို့ပေါ့။

“အား ... ကယ် ... ကယ်ကြပါ ... ကျုပ်ကို ကယ်ကြပါဗျာ” တုန်ယင်ခြောက်ကပ်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ အံ့အားသင့်နေရာက သတိပြန်ဝင်လာတယ်။

“အောင်ဘ ... အောင်ဘ ... မင်း ... အောင်ဘမဟုတ်လား”

“ကျုပ် အောင်ဘပါဗျာ ... ကျုပ်ကို ကယ်ကြပါ။ ကျုပ် ရေရေတလိုက်တာ။ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေပြီ။ ကျုပ်အခု ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျာ”

“အေး ... မင်း နောက်မှပြော။ ငါ ရေသွားယူလိုက်ဦးမယ်” ပြောပြောဆိုဆို သူ တဲကိုပြေးပြီး ရေတစ်ဖလား ခပ်လာတယ်။ အောင်ဘဆီကို ပြန်ပြေးလာတော့ အောင်ဘက ခေါင်းသေတ္တာထဲက ခေါင်းတောင် ထွက်နေပြီ။ ဖြူလျော်လျော် မျက်နှာကြီးနဲ့ မျက်လုံးအစုံက ထူးဆန်းအံ့သြမှုနဲ့ ပြူးထွက်နေတယ်။

ရေကို အငမ်းမရသောက်လိုက်တာ တစ်ဖလား ခဏလေးကုန်သွားတယ်။ ရေသောက်ပြီးမှ အားအင်တွေ ဝင်လာသလားမသိဘူး ခေါင်းသေတ္တာထဲက လူးလဲထလိုက်တယ်။

“ကိုဘမောင် ... ခင်ဗျား ... ကိုဘမောင်လား။ ကျုပ် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျာ”

အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက ရုတ်တရက်နိုးလာတဲ့လူလို အထိတ်တလန့်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ ... မင်း သေတယ်လေကွာ၊ သေလို့လည်း အခု မြေမြှုပ်လိုက်တာ”

“ဗျာ ... ကျုပ် ... ကျုပ် သေတာ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို တကယ်သေတယ်လို့ ထင်လို့လား။ ကျုပ် မသေဘူးဗျာ ... မသေဘူး”

အဖြစ်အပျက်ဟာ ထူးဆန်းအံ့သြသလို ကောင်းလှပါတယ်။ သူ့ဟာ အောင်ဘရဲ့ ဖြူလျော်လျော်မျက်နှာကြီးကို မီးရောင်နဲ့ ငေးကြည့်ရင်း နားမလည်စွာနဲ့ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေမိတယ်။

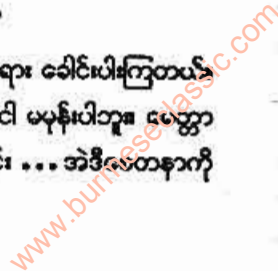
“အင်း ... မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကွ။ ငါ ကြားဖူးတယ်။ တချို့လူနာတွေဟာ ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားပြီး ပျောသွားထာတ်ကြတယ်။ တချို့လည်း လူကောင်းကြီးကနေ ရုတ်တရက် အသက်ရှူရပ်သွားကြတာ။ အဲဒါကို လူတွေက သေတယ်ဆိုပြီး မြှုပ်ပစ်တတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် တချို့က အသုဘကို သေချာအောင် ငါးရက်၊ ဒါမှမဟုတ် ခုနစ်ရက်လောက် ထားကြတာ။ ခုတော့ကွာ ငါးရက်မပြောနဲ့ သုံးရက်တောင် အနိုင်နိုင်။

ဒီတော့ ပျောတာလား။ တကယ်သေတာလား။ ဘယ်သိတော့လဲ။ ခြုံပေါ်ကလူတွေ ဆေးရုံတွေမှာဆို ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေနဲ့ နီးလို့ သေချာအောင် စမ်းသပ်စစ်ဆေးနိုင်ပေမယ့် ခြုံပြန်ဝေးကွာပြီး တောခေါင်ထွန်းလှတဲ့ ဒီလိုရွာမျိုးတွေကျ ဘယ်လိုလုပ် သိရမလဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဝေဒနာကြောင့် ပျောသွားတာကို သေတယ်ဆိုပြီး မြေမြှုပ်တယ်။ မြေမြှုပ်ပြီးမှ ပြန်သတိရလာတာမျိုးတွေ လူကြီးတွေပြောတာ ကြားဖူးတယ်။

ခုတော့ မင်းက မြေမြှုပ်ပြီးမှ အသက်ပြန်ရှင်လာတဲ့အဖြစ်။ မင်း ထော်ထော်ကံကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် ငါနဲ့တွေ့တာ မင်း သိပ်ကံဆောင်းတယ် ... အောင်ဘ။ မင်းအသက်ကို ငါ ကယ်ခဲ့တာ။ ငါသာ မင်းဆီ အချိန်မီ ရောက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ...”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ် ... ကိုဘမောင်”

“အေး ... လူတွေက ငါ့အပေါ် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးကြတယ်။ ဒီအထဲ လူတွေရဲ့ အစွန့်ပယ်ခံကွ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကို ငါ မယုန်းပါဘူး။ မေတ္တာပျောက်ပါဘူး။ အမြဲတမ်း စေတနာထားလျက်ပါ။ အင်း ... အဲဒီဝေဒနာကို

၉၄ * ဇာတ်နိဂုံး (သုံးဆယ်)

စော်ကားကြတာတော့ ငါ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ်ကွာ။ ကဲ ... လာ မင်းကို ငါ ရွာထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူ့အသံဟာ ခြောက်ကပ်ကွဲအက်နေတယ်။ တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေ တယ်။

အဲဒီညက သူတို့နှစ်ယောက် ရွာထဲလည်းဝင်သွားရော တစ်ရွာ လုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလိုက်ကြတာ အော်သံ ဟစ်သံ ခွေးဟောင်သံ တွေနဲ့ ဆူပွက်သွားတာပဲ။

“ကဲ ... ကျုပ်ပြောချင်တာ အဲဒါပါပဲဗျာ”

လောကကြီးဟာ အတော့်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ကြားဖူးတာတွေ မြင်ရမယ်၊ မြင်ရတာတွေ ထူးဆန်းရမယ်တဲ့။ မှန်လိုက်တဲ့ စကား။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတောင်မှ မကြုံရ၊ မတွေ့ရ၊ မကြားရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊ တကယ် ဖယံ့နိုင်စရာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကျုပ်ဘဝက လူတွေရဲ့ အပယ်ခံ၊ အစွန့် ဝစ်ခံ၊ အသနားလေးတောင်မှ မခံရတဲ့ဘဝ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် လူတွေကို အပြစ်မယူရက်ပါဘူး။ မမှန်းပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝအကျိုးပေးခဲ့ ကိုယ်မဟုတ် ထား။ ခုကြည့်လေ ... ကျုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ခက်ခက် ခဲခဲ ကယ်ခဲ့တယ်။ လူ့ဘဝမှာ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ခဲ့ခြင်းဟာ ဇွန်မြတ်လှတဲ့ ကုသိုလ်တစ်ခုပါ။ ကျုပ်သာ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တို့ မရောက်ခဲ့ဘူး။ မဆံ့ခဲ့ရဘူးဆိုရင် အောင်သာရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်မိဦး ထော။ ခုတော့ ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်ရုံကလွဲလို့ ဘာများ တွတ်နိုင်ဦး မှာလဲ။

ဇင် * မောင်စိုးနေ (သုံးဆယ်)

အောင်ဘတစ်ယောက်လည်း လူ့လောကကြီးကို သံဝေဂရပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားသလား မသိဘူး။ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ဘုန်းကြီး လုပ်သွားတာ ဒီနေ့အထိ မထွက်တော့ဘူး။ နောင်လည်း ဒီလောက်ရှုပ်ထွေး ဖွေလီလှတဲ့ လူ့ဘောင်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့။ ကောင်းပါ လေရဲ့... သာဓုဗျာ... သာဓု... သာဓု...။ ကျုပ်မှာတော့ လူ့လောက ကြီးမှာ လူတွေနဲ့အတူ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်စရာတွေကြားက ဒုက္ခမျိုးစုံကို ရင် ဆိုင်ကြုံတွေ့ရင်း ဝင်ရှိသမျှ ခံရပေဦးတော့မယ်။

မောင်စိုးနေ (သုံးဆယ်)

စာရေးဆရာမ
အောင်စိုးနေ

၁၀၀ ❀ ခနတ်ပါးကမ်း၏

လိမ့်မယ်။ ကျွန်မဖြင့် ပျော်ရွှင်မဆုံးဖြစ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့အတူ မျက်စိအလှူရှင်ကိုပါ တစ်သက်လုံးမမှမရအောင် ကျေးဇူးတင်ဆုံး ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မအတွက် အဆိုးထဲကကောင်းခဲ့တဲ့ အချက်နှစ်ချက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းခွင့်ရခဲ့တာ ရက်သတ္တပတ်ပြည့်မြောက်သွားပါပြီ။ အရင်လိုပဲ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ စိန်ပြည်ပြည် ဖြန်ထည်ချိုခဲ့ပါတယ်။

[၂]

ဒီနေ့ညမှာတော့ ကျွန်မ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ပင်ပန်းခဲ့တာကြောင့် အိပ်ရာစောစော ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မြဝတီရုပ်သံက ဇာတ်လမ်းတွေကို ကြည့်နေတုန်းပဲ။

ဒီမှာတင် ကျွန်မအာရုံထဲမှာ အင်မတန်မှ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ခွဲစိတ်ကုသ အစားထိုးထားတဲ့ ညာဘတ်မျက်လုံးမှာ မြင်လာရတယ်။

ကျွန်မ ကုတင်ပေါ်ကနေ 'ဝုန်း'ခနဲ ထတိုင်လိုက်မိတယ်။ မြင်ကွင်းတွေက လုံးလုံးပျောက်ကွယ်မသွားဘူး။

ဒီအချိန်မှာပဲ အပြင်မှာ မိုးတွေက 'ပေါ'ခနဲ တိုက်ဆိုင်စွာ ရွာရွာလာတယ်။ ခေါင်းရင်းပြတင်းက ဝင်လာတဲ့လေကြောင့် ခန်းဆီးစေတပေါ်မှာ တလွင့်လွင့်လှုပ်ခါလို့။

“အလို ... ဘုရား ... ဘုရား ... ငါ့ညာဘတ်မျက်စိထဲမှာ ဒီလိုတွေ ဘာကြောင့် မြင်လာပါလိမ့်”

ကျွန်မ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ရေရွတ်ပြီး ဖောဇွေးတွေ ပြန်သာတယ်။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။

ကြောက်စရာ။ သွေးပျက်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေက ရှုပ်ရှင် အနွေးပြကွက်များကို ပြန်ကြည့်ရသလိုမျိုး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ။

ကျွန်မ ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်လိုက်မိတယ်။ အသက်ရှူနှုန်းတွေလည်း တင်းကျပ်လာတယ်။

“မလာနဲ့ ... သွား ... သွား ... ငါကြောက်တယ် ... ငါကြောက်တယ်”

ကျွန်မ ယောင်ယမ်းပြီး အော်လိုက်ပေမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ကြောက်စိတ်ကြောင့် အသံက လည်မျိုဝမှာတင် တိမ်မြုပ်သွားရတယ်။

“ဝုန်း ...”

တံခါးကို လေဆောင့်ပိတ်လိုက်သံက တစ်ခန်းလုံး ကျယ်လောင်သွားတယ်ထင်ရဲ့။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးထားတဲ့လက်က အလိုလို ဖယ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားတယ်။

“အမလေး ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

မြင်ကွင်းက တကယ့်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပဲ။ အင်မတန်မှ ထိတ်လန့်စွယ်ကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံး။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အိမ်အိုကြီးထဲကနေ ပြေးထွက်လာတယ်။ ညဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မှောင်ပိန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမပျိုလေးဟာ အိမ်အိုကြီးရဲ့အနောက်ဘက် မြေဧကလမ်းအတိုင်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ယိမ်းခါလှုပ်ယမ်းနေတဲ့ သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းများ။

တစ်နေရာဆီမှ မီးခိုးတန်းတွေလို အရာတွေ အတန်းလိုက်၊ အပြုလိုက် လွင့်ပျောလာကြတယ်။ အဲဒီမီးခိုးတန်းအရာတွေထဲမှာ မိန်းမပျိုလေးက မှန်မှန်လျှောက်သွားနေရဲ့။

ဟော ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ ညိုညိုမည်းမည်း အုတ်ဂူတွေပါလား။ ဒါ ... ဒါ ... သင်္ချိုင်းကုန်းပဲ ဖြစ်မယ်။

ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခုပဲ။ ဂူတွေကြားထဲကို အဲဒီမိန်းမပျိုလေး တစ်စုံတစ်ရာ လိုက်ရှာနေပုံပဲ။ ဂူပေါက်ဂူပျက်တွေကြားထဲက မြွေကြီးတွေ ထွက်လာကြတယ်။ မိန်းမပျိုလေးက မသိရှာသလို၊ မြွေကြီး

တွေကလည်း မိန်းမပျိုလေးကို ဘာမှ ရန်ရှာပုံတော့မပေါ်ဘူး။ အုတ်ဂူတွေကြားထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။

ပြီးတော့ မိန်းမပျိုလေးဟာ အုတ်ဂူတစ်လုံးရှေ့မှာရပ်ပြီး ခြေအစုံက ပျော့ညွတ်ခွေလို ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ နောက်ထပ် မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခုက မိန်းမပျိုလေးနောက်ကို ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး မိန်းမပျိုလေးရဲ့ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်တယ်။ သည့်နောက် ... မိန်းမပျိုလေးကို အရိပ်မည်းမည်း၊ လူသဏ္ဍာန်တစ်ခုက အတင်းဆွဲခေါ်သွားတယ်။

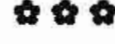
အိမ်အိုကြီးဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အိမ်ရာခန်းတစ်ခန်း၊ မိန်းမပျိုလေးကို အရိပ်မည်းမည်း လူသဏ္ဍာန်တစ်ခုက စောင်ခြုံပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ မိန်းမပျိုလေး အခန်းထဲကနေထွက်လာပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် အရိပ်အကဲ ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီမှာ အရိပ်မည်းမည်း လူသဏ္ဍာန်က မြင်သွားပြီး မိန်းမပျိုလေးရှိရာ အသံကုန်ဟစ်ခေါ်လို့ ပြေးသွားတယ်။ မိန်းမပျိုလေးက နောက်လှည့်ပြန်ပြေးပြီး လှေကားပေါ်ကို တက်ရောက်သွားတယ်။ အရိပ်မည်းမည်း လူသဏ္ဍာန်က မိန်းမပျိုလေးနောက်တနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လို့။

မိန်းမပျိုလေးက အိမ်အိုကြီးရဲ့ လသာဆောင်အရောက်မှာ ပြေးလမ်းမရှိရာတော့ဘဲ ခုန်ချဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အရိပ်မည်းမည်း လူသဏ္ဍာန်က လှမ်းတားပြီး အော်လိုက်ပေမယ့် အင်မတန်မှ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

မိန်းမပျိုလေး ခုန်ချသွားတယ်။ သွေးအိုင်ထဲမှာ မိန်းမပျိုလေးရဲ့ မြင်ကွင်းက တကယ့်ကို သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် လှုပ်ခွံလှုပ်ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်း။

“အလို ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဒီညဘက်မျက်လုံးတစ်လုံး ထည့်ပဲ ဘာကြောင့် မြင်နေရပါလိမ့်”

ကျွန်မ ရှေ့ဆက်ရပ်တည်နေထိုင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အဲဒီထိတ်ထန်သွေးပျက်စရာ မြင်ကွင်းတွေကြောင့် ချောက်ချားစွာ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လို့ လဲပြိုကျသွားရတော့တယ်။

www.burmeseclassic.com

ခင်ပွန်းသည်က ကျွန်မကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး စိုးရိမ်စွာ ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးတဲ့ အဖြစ်ပို့ ထူးဆန်းဆံ့သြနေတာထက် ချောက်ချားသွေးပျက်စိတ်က အစဉ်ကြီးစိုးနေခဲ့ပြီ။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီအတိုင်းနေပြီး ညစဉ် အဲဒီအဖြစ်အပျက် မြင်ကွင်းတွေကို မြင်တွေ့ရင်ဆိုင်နေရရင်တော့ ကျွန်မ သေဆုံးသွားမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တာပဲ ... အစ်ကိုရယ်၊ ဒီအတိုင်းနေရင်တော့ ကျွန်မ သွေးပျက်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက ကြောက်စိတ်မပြယ်သေးတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်ရည်များကိုသုတ်ရင်း ပြောလိုက်မိတယ်။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ကျွန်မအတွက် အားတက်ဖွယ်စကားကို ဆိုလိုက်ပါတယ်။

“မနက်ဖြန် ... ကိုယ်တို့ ဆရာဝန်ကြီးဆီသွားကြမယ်”

[၃]

ကျွန်မ ပြန်လည်သတိရလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ အတူ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ တွေ့ရတယ်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မကို ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်ကို ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်မျက်လုံးက မြင်တွေ့လာရတဲ့ ထိတ်လန့်သွေးပျက်စရာ အဖြစ်အပျက်တွေကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်က သံသယစိတ်နဲ့ ကျွန်မစကားတွေကို ယုံကြည်မှုမရှိခဲ့ပါဘူး။ ညရောက်တဲ့အခါမှာပဲ ပထမညကလို ကျွန်မပြန်ကြုံတွေ့ရမှ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်လည်း လုံးလုံးယုံကြည်ကာ ကျွန်မအပေါ် စိုးရိမ်မှုပိုများသွားခဲ့ပြီး ...

“သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ။ ဒီအတိုင်းနေလို့ကတော့ ပြုအတွက် သိပ်ကိုစိုးရိမ်စရာတွေ ကောင်းနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ တစ်ခုခု စီစဉ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ဆရာဝန်ကြီး အကြံပေးပါရှင်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို သေသေချာချာ မှတ်ထားကြပါ။ ခင်ဗျားမျက်လုံးထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့သူတွေကို ရည်စူးပြီး ခင်ဗျားတို့နေအိမ်မှာပဲ ဘုန်းကြီးငါးပါး ပင့်ပြီးတော့ သူတို့အတွက် အမျှ အတန်းပေးဝေလိုက်ဖို့ပါ”

ဆရာဝန်ကြီးစကားအဆုံးမှာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်း တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာသွားကြပါတယ်။

“ကျွန်တော် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်လို့ မထူးခြားရင်တော့ ကျွန်တော်ဆီ ထပ်လာခဲ့ကြပါ”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဆရာဝန်ကြီးဆီကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

[၄]

“ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတာ သေချာတယ်ဆိုရင်တော့ ခွဲစိတ်အစား ထိုးထားတဲ့ မျက်လုံးက အဓိက တရားခံပါပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

နောက်နေ့မနက်မှာ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်နဲ့အတူ ကျွန်မ မျက်လုံးကို ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်အစားထိုးကုသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးထံ သွားရောက်ပြီး ကျွန်မ ညာဘက်မျက်လုံးမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အကြောင်းတွေ အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ ဆရာဝန်ကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ကောက်ချက်ချကာ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မက အဲ့ဒီမြင်ကွင်းတွေကို လုံးလုံးပျောက်ချင်ပါတယ်ရှင်။ ဆရာဝန်ကြီးပဲ အကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်မစကားအဆုံးမှာ ဆရာဝန်ကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစား ဟန်ပြုပြီး ...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် အကြံပေးတဲ့နည်းအတိုင်း ဘာမှမထူးခြားခဲ့ရင်တော့ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ထပ်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ အခု လောလောဆယ် ကျွန်တော် ကြံဖူးတဲ့နည်းအတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်ပါ”

“ခင်ဗျားညာဘက်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ မိန်းမပျိုလေးဟာ အခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို မျက်လုံးလှူခဲ့တဲ့ အလှူရှင်ကောင်မလေးပါ။ သူ့အဖြစ်က သိပ်သနားစရာ ကောင်းတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က မင်္ဂလာဆောင်ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည်ဟာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ခင်ပွန်း သေဆုံးပြီးချိန်မှာပဲ စိတ်အလွန်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ဝေဒနာ စွဲကပ်သွားခဲ့ရတယ်။

သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ အုတ်ဂူရှိရာကို ညာဘက်မှာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ သွားသွားပြီး နေခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ အရိပ်မည်းမည်းလူသဏ္ဍာန်ဆိုတာက တော့ သူ့ရဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ။ သူ့ညီမကို အမြဲစောင့်ရှောက်နေတာ။ မိန်းမလေးဟာ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ညမှာ ခင်ဗျားမျက်လုံးထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့အတိုင်း သူ့အစ်ကိုက သူ့အတွက်စိုးရိမ်ပြီး နောက်ကလိုက်တဲ့အခါမှာ သူက အိပ်အပေါ်အပ်က ခုန်ချပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတာ။

အဲ ... သူမသေခင်၊ လက်မထပ်ခဲ့ခင်ဆိုပါတော့ ဆေးရုံမှာ လာချောက်ပြီး ကိုယ်တိုင် မျက်စိလှူထားခဲ့တာ။ သူ့သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာပဲ ခင်ဗျားက မျက်စိအစားထိုးကုသခံယူဖို့ ရောက်လာတော့ တိုက်ဆိုင်စွာနဲ့ပဲ သူ့မျက်စိ ခင်ဗျားမှာ အစားထိုးတပ်ဆင်ပေးလိုက်တာပဲ”

ဒီတော့မှ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်လုံး ဆရာဝန်ကြီးကြီးပြောပြချက်ပေါ်မှာ အံ့သြမှုတွေ၊ ထူးဆန်းမှုတွေ၊ တိုက်ဆိုင်ဆန်းကြယ်မှုတွေအဖြစ် နားလည်ပြီး ယုံကြည်လက်ခံသွားမိပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ဒီကောင်မလေး သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အစ်ကိုအဖေက သူ့အဖေရဲ့ ချစ်သူရော ရှိသေးလား”

ကျွန်မအဖေကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီ...

“အင်း ... အဲဒီအချက်က ပိုပြီး စိတ်မကောင်းစရာ အချက်ပဲ။ အဲဒီလိုလဲဆိုတော့ အဲဒီသူဟာ သူ့ညီမ သေဆုံးပြီး ရက်သတ္တပတ်ပတ်

[၅]

မကြာခင်ရက်မှာပဲ ဆရာဝန်ကြီး အကြံပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ မိန်းမပျိုလေးနဲ့အတူ အရိပ်မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လူကို ရည်စူးပြီး နေအိမ်မှာပဲ ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့် ဆွမ်းကပ်ကာ အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပါတယ်။

ထူးခြားစွာပဲ အဲဒီညကစပြီး ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်မျက်လုံးထဲမှာ ထိတ်လန့်သွေးပျက်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို မမြင်တွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အမျှအတန်းဝေပေးလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ကျွတ်လွတ်သွားပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်... ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဆရာဝန်ကြီးထံ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ရောက်သွားပြီး ဘာမှ မမြင်တွေ့ရတော့တဲ့အကြောင်း ဝမ်းသာစွာ ပြောပြလိုက်တဲ့အခါ ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်မတို့ မသိထားခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ရှင်းပြလာပါတယ်။

“ဒီအကြောင်းကို အရင်က ကျွန်တော် မပြောပြခဲ့တာက ကျွန်တော် ကြုံဖူးခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ခင်ဗျားတို့ ဒီအကြောင်းတွေအပေါ်မှာ စိတ်စွဲလမ်းပြီး တစ်စုံတစ်ခု မြစ်သွားမှာစိုးလို့ အသိမပေးခဲ့တာပါ”

၁၁၀ * ဓနတ်ဟိန်း၏

အတွင်းမှာပဲ သူညီမသေရတာ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး အဲဒီအိမ်ပေါ်ထပ်ကပဲ သူ့ညီမလို ခုန်ချပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား တအံ့တဩဖြစ်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါတယ်။

မကြာခင်မှာ ဆရာဝန်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မတို့ဇနီးမောင်နှံပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီကအပြန်မှာ ကျွန်မရင်ထဲကနေ ကျွန်မဘဝကို အလင်းရောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိန်းကလေးနဲ့အတူ သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲအတွက်ပါ 'ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ' ရယ်လို့ ဆုထောင်းပေးလိုက်မိပါတော့တယ်။

ဓနတ်ဟိန်း၏

ထူးသည်မှာ ဂန္တီရစာပေများကို ရေးသားနေပါသော ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းအရာများကို စိုးစဉ်းမျှ စာမရေးဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ရရှိလျှင် သွက်လက်စွာ ရေးသားတတ်သော ကျွန်ုပ်သည် ယခုကိုယ် တွေ့အကြောင်းအရာများကို ဘာကြောင့် မရေးဖြစ်ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ် မဖြေတတ်ပါ။ ရေးချင်စိတ်မရှိခြင်းလည်းမဟုတ်။ ဇော စရာအကြောင်းအရာ မပြည့်စုံ၍လည်းမဟုတ်။ ရေးမည်ဆို ဂန္တီရဝတ္ထုသုံး လေးပုဒ်စာမျှ ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

ယခုတော့ ကျွန်ုပ်ရေးပါပြီ။

ကျွန်ုပ် ယခုရေးသားအံ့သော အကြောင်းအရာများအား ရမည်း သင်းမြို့နယ်၊ ရွှေမြင်တင်တောင်၊ ရွှေယင်မိတောင်ဝယ် (၉) ရက်တာမျှ တစ်ဦးတည်းနေထိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်စဉ် ကာလအတွင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်များသာဖြစ်ပေ၏။

ထိုအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းရေးသားသည်ရှိသော် ...

[၁]

ကျွန်ုပ်ယခုရေးသားအံ့သော အကြောင်းအရာများသည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မဟုတ်ပါချေ။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် ရမည်းသင်းမြို့နယ်ရှိ ရွှေ မြင်တင်တောင်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေ၏။ ရွှေမြင်တင်တောင်နှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိသော ရွှေယင်မိတောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဂူကြီးထဲဝယ် တစ်ဦးတည်း နေ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်စဉ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ရေးဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုမှာ ထိုတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဘာမှမပါခဲ့ပါ။ တောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အဖြစ်များ လည်း မပါခဲ့ပါချေ။ သီးခြားဝတ္ထုတစ်အုပ်သာဖြစ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုတောင်ပေါ်သို့ မှတ်မှတ်ရရ (၂၀-၆-၂၀၀၇)နေ့ က ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ တောင်ပေါ်ရှိ သဘာဝကျောက်ဂူကြီးထဲဝယ် တစ်ဦး တည်းနေထိုင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့၏။ ကိုးရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းဖြစ် သည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်ရင်း အချိန်ကန့်သတ်၍ စာရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

တောင်ပေါ်သို့စရောက်သည် ညဉ့်ပင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ် များကို ကျွန်ုပ်ကြုံခဲ့ရ၏။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကို သုံးလေး ညကြိုပြီးသော် နောက်ပိုင်း ထပ်မကြုံရတော့ပါချေ။

ထိုရွှေမြင်တင်တောင်တွင် သာသနာပြု ဘုရသေ့ရှိသည်ဟုသိရ
၏။ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေးတို့အတွက် ဘုရသေ့မှ တတ်စွမ်း
နိုင်သည်ဟု သိရ၏။ ဘုရသေ့နှင့် တွေ့နိုင်ရန်အတွက် သီလဝဘာသာရေး
ဓလ္လင်တိုက်မှ ဦးကျော်သန်းက စာရေးပေးလိုက်၏။ သီလဝဘာသာရေး
ဓလ္လင်များလည်း ပေးလိုက်၏။

ရွှေမြင်တင်တောင်သို့ ခရီးမစခင် တစ်ညကြို၍ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်
ခတ်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ရွှေမြင်တင်တောင်စောင့်နတ်ကြီးအား ကျွန်ုပ်
မြင်ရလေ၏။ ထိုတောင်စောင့်နတ်၏ ထူးခြားချက်မှာ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်
မှ နတ်သိကြားတို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားပေါင်း ၁၁၇ ခုတို့တို့သို့
ဇာတိရိုခရီး လှည့်ခဲ့ဖူးပေ၏။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားခြားသော တောတောင်များ
ဘုရားစေတီများသို့လည်း ရောက်ခဲ့ဖူးလေ၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်ခဲ့ဖူးသမျှ တော
တောင်ရေမြေ ဘုရားတို့၌ တွေ့ရသော တောင်စောင့်နတ်များသည် ရုက္ခစိုး
တို့သို့သော ဘိုးဘိုးကြီးများသာ ဖြစ်လေသည်။

ယခု ရွှေမြင်တင်တောင်၌ တွေ့ရသော တောင်စောင့်နတ်သည်
ထား ထူးခြားလှစွာ မကိုင်းညွှန်ခွန်၊ နတ်ဝတ်တန်ဆာ အဆုံအလင်နှင့် အထက်
နတ်ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

ရွှေမြင်တင်တောင်ဟုဆိုရာ၌ ရွှေမြင်တင်တောင်နှင့်ယှဉ်လျှက် ရွှေ
ထင်မိတောင်လည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ် (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်သောတောင်
မှာ ရွှေယင်မိတောင်ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေယင်မိတောင်သည် ကျောက်တောင်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်ပြီး တောင်
ကြောခါးလယ်၌ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးရှိလျက် ထိုကျောက်တုံး
ကြီး၌ ကျောက်ဂူကြီးရှိနေ၏။ ကျောက်ဂူကြီးမှာ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်၍ ကျယ်
ဝန်းလေ၏။ အတွင်းရှိ သဘာဝကျောက် ပလ္လင်ထက်ဝယ် ဘုရားဆင်းတုတော်
တို့ ပူဇော်ထား၏။

ထိုကျောက်ဂူကြီးနှင့် ဆက်လျက် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော
အခန်းတစ်ခုကို အုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထား၏။ သွပ်မိုးထားသည်။ ပြတင်း

[၂]

“ဆရာ ... ကျွန်တော်နဲ့ ရမည်းသင်းကို လိုက်စာရေးပါလား၊
အစအရာရာ တာဝန်ယူပါတယ်ဆရာ”

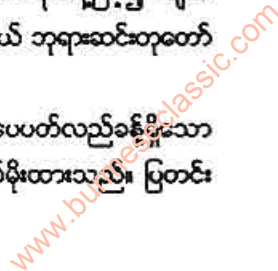
ဤသို့ပြောလာသူကား စာရေးဆရာလေး မြင့်မြတ်ဖြူစင်ပင်ဖြစ်
လေ၏။ သူက ရမည်းသင်းမြို့နယ် ကျိစုရွာမှာနေသည်။ ရန်ကုန်တွင် လာ
ရောက်နေထိုင်ကာ စာပေရေးသား၏။ မကြာမကြာ ရွာသို့ပြန်သည်။

သည်တစ်ခေါက်ရွာပြန်လျှင် သူနှင့် အလည်လိုက်၍ စာရေးရန်
ဖိတ်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ ... လိုက်မယ်ကွာ၊ ဘယ်နေသွားမှာလဲ”

“နောက် သုံးလေးရက်ဆို သွားမယ်ဆရာ။ ဆရာလိုက်မယ်ဆို
တောင်းတာပေါ့။ ရွှေမြင်တင်တောင်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အဲ့ဒီမှာ
စာရေးချင်လည်း ဖြစ်တယ်ဆရာ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရမည်းသင်းသို့ ခရီးထွက်ရန်အကြောင်း ဖြစ်
ခဲ့ရလေတော့၏။ အစီအစဉ်အရ ရမည်းသင်းရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ရွှေမြင်
တင်တောင်တွင် ကိုးရက်နေထိုင်၍ အဓိဋ္ဌာန်လည်းဝင်၊ စာတစ်အုပ်လည်း
ရေးရန် ဖြစ်လေ၏။

၁၁၆ * မောင်သွေးရင့်

သုံးပေါက်နှင့် တံခါးမကြီးတစ်ချပ်ရှိ၏။ ထိုအခန်း၌ ဝင်၍ တံခါးပိတ်နေလျှင် ဂူထဲမှာနေသည့်ကဲ့သို့သာ ရှိချေ၏။

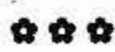
ထိုကျောက်ဂူကြီးသည် လူသူနှင့် အလှမ်းကွာဝေးလှ၏။ တောင်ခြေမှာတော့ ကျောင်းသစ်ခမ်းအချို့ ရှိပါသည်။ ဘရသေ့၏ အဆောက်အဦလေး ရှိပါသည်။ တောင်ထိပ်မှာတော့ ဘရသေ့၏ ဓာတ်ခန်းရှိ၏။ တောင်စောင့်နတ်ကြီးပုံတော်နှင့် စေတီငယ်ရှိသည်။

မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ထိပ်ဝယ် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ထားပုံမှာ အသည်းယားဖွယ် ကောင်းသလို ချိုးကျူးဖွယ်လည်းဖြစ်ပေ၏။ ကြောက်တတ်လျှင်လည်း ကြောက်ချင်စရာသာ ဖြစ်တော့၏။

အထူးသဖြင့် လူသူမနီး တောင်ကြီးခါးလယ်က ကျောက်ဂူထဲမှာ တစ်ဦးတည်းနေခြင်းကား ချောက်ချားဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားအဆူဆူသို့ ဂန္ဓာရီခရီး သွားဖူးခဲ့ပါသော်လည်း ဤသို့ကျောက်ဂူထဲ၌ တစ်ဦးတည်း ညအိပ်ကိုးရက် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်သာ ဖြစ်ရလေ၏။

ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်များကို ကြုံခဲ့ရလေ၏။ ပြန်တွေးမိလျှင်ပင် ကျောချမ်းဖွယ် ကောင်းလှပါဘိတော့။

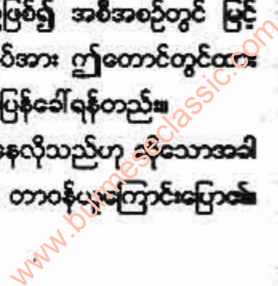
“ဘရသေ့ ... ဒီမှာမရှိပါဘူး။ ရန်ကုန်ကြွသွားပါတယ်”

ဟု ပြောလာသူကား ဘရသေ့တပည့် ဆရာမဒေါ်တင်လှ ကြည့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဦးကျော်သိန်းပေးလိုက်သည့် စာနှင့်သီလဝ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းများကို ပေးရင်း မိတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ခရီးပန်းလာသော ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြတ်ဖြူစင်တို့အား ဒေါ်တင်လှကြည့်က ကောင်းစွာ ဝေပည့်ခံလေ၏။ ခေတ္တနားနေ အိပ်စက်ပြီးမှ ရေခဲချိုးစေကာ ကျွေးမွေးပေည့်ခံ၏။

ဘရသေ့မရှိသဖြင့် ဘရသေ့၏ လက်ထောက်ရသေ့ မောင်စံကို ခေါ်ပေး၏။ ရသေ့မောင်စံရောက်လေသော် ကျွန်ုပ်၏အစီအစဉ်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အစီအစဉ်ကား ဤတောင်ထက်ဝယ် (၉) ရက် နေထိုင်မည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်မည်။ စာလည်းရေးမည်ဖြစ်၍ အစီအစဉ်တွင် မြင့်မြတ်ဖြူစင် မပါဝင်ချေ။ မြင့်မြတ်ဖြူစင်က ကျွန်ုပ်အား ဤတောင်တွင်ထူးခွဲ၍ သူ့ရွာသူ ပြန်ရန်ဖြစ်၏။ ၉ ရက်စေ့မှ လာပြန်ခေါ်ရန်တည်း။

ကျွန်ုပ်က ၉ ရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် နေလိုသည်ဟု ဆိုသောအခါ ဒေါ်တင်လှကြည့်က စာရေးသောကံရေးအတွက် တာဝန်ယူကြောင်းပြော၏။

၁၁၈ * မောင်သွေးနှင့်
တေးလံခေါင်းပါးသော အရပ်ဖြစ်၍ စားရေးသောက်ရေးမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ဖြစ်ရန် မလွယ်ကြောင်းပြော၏။

“ကျွန်တော်က အစားအသောက်အတွက် ချေးမများပါဘူး ထန်းလျှက်
နဲ့လည်း စားဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောရ၏။ တကယ်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ ထန်းညက်နှင့် ထမင်း
စား၍ ဖြစ်ပါသည်။ တရားရိပ်သာများသို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝင်ရောက်တရား
ထိုင်ခဲ့ရုံရာ ညနေစာ မစားရသော်လည်း ထန်းလျှက်ခဲနှင့် ရေသောက်ရ
လျှင် အဆင်ပြေပါသည်။ ထန်းလျှက်သည် အာဟာရလည်းဖြစ်၍ အဆာ
လည်း ခံနိုင်စွမ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထန်းလျှက်များကိုပင် ဝယ်ယူ
ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၌ ကွေကာအုပ်၊ ကော်ဖီမစ်၊ ထန်းလျှက် စသော
ဗိက္ခာများပါရှိပြီး ဖြစ်၏။

“ဒါဆိုလည်း ဒကာကြီးကို တောင်ပေါ်ဂူထဲမှာပဲ နေရာချထားပေး
ရတာပေါ့”

ဟု ရသေ့လေးမောင်စံက ဆို၏။ ဒေါ်တင်လှကြည်က ကျွန်ုပ်အား
သေချာကြည့်ကာ ...

“ဂူထဲကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကောင်းတာပေါ့လေ။ အိပ်ရဲ
ရဲ့လား”

ဟု သွေးတိုးစမ်းကာ မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...
“အိပ်ရဲပါတယ်”

ဟု ဖြေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အဖြေဆုံးသော် ရသေ့မောင်စံနှင့် ဒေါ်တင်
လှကြည်တို့သည် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည့်ကြလေ၏။

“အင်း... ဒီတောင်ရဲ့ ထူးခြားမှုတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့ ကြိုမပြော
တော့ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရင်း ကိုယ်တိုင်သိရမှာပဲလေ”

ဟု ရသေ့လေးက ပြောသေး၏။ ကျွန်ုပ်က ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပါ
ချေ။ တစ်ဦးတည်း နေရအိပ်ရမည်ကိုပင် ကျေနပ်သလိုရှိနေပေ၏။

ထိုညက အချိန်လင့်သွားသဖြင့် ဂူထဲမှာ ကျွန်ုပ် မအိပ်ခဲ့ရပါ။
သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရဦးမည်ဖြစ်၍ နောက်ညမှအိပ်ရန် စီစဉ်လေ၏။ ယနေ့
ည၌ပင် အိပ်မည်သူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မြင့်မြတ်ဖြူစင်လည်း ပါသေး၏။
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ညနက်နေပြီဖြစ်၍ အိပ်ရန်အတွက် တောင်
ထိပ်၌ တစ်ပါးတည်းအစောင့်နေသည့် ရသေ့လေးတစ်ဦးထံ အပ်နှံလိုက်
လေ၏။

ထိုရသေ့လေးဦးဆောင်ခေါ်သွားသော တောင်ထိပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်
တို့နှစ်ဦး၏ ခြေလှမ်းများကား တစ်လှမ်းချင်း ... တစ်လှမ်းချင်း ...။

ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်တွင် မြင့်မြတ်ဖြူစင်အိပ်ရာ ညာဘက်၌ ဘာမှမရှိ။ ခေါင်းအုံးအပိုတစ်လုံးအား ကျွန်ုပ်က ညာဘက်မှာ ချထား၏။ ခြင်ထောင်ကို ဖိ၍ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ...

ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်ဘေးမှ လူးလွန်သလိုလို သတိထားမိလိုက်၏။ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ နားစွင့်ကြည့်နေမိသည်။

“အို ... မွှေးလှချည်လား”

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။ တကယ်ပင် သင်းပျံ့လှသော ဖန်းရနံ့က ကျွန်ုပ်နားခေါင်းထဲ တိုးဝင်နေ၏။ ကျွန်ုပ် သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်ဘေးမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အိပ်၍ ထသည်။

မဖြစ်နိုင်။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သည်ထောင်ထက်ဝယ် လူသားဟူ၍ ကျွန်ုပ် တို့နှစ်ယောက်နှင့် ရသေ့လေးတို့သာ ရှိပါသည်။ ပြီး အခန်းလုံလုံမှာ တံခါး ဝင်းတုံးချ၍ အိပ်နေကြခြင်းပါ။ မည်သည့် သူစိမ်းမျှ ဝင်ရောက်မလာနိုင်။

အိပ်မက်လေလား၊ ဝိုးတဝါးဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘေးမှာချထားသည့် ထက်နှိပ်စာတံမီးကိုယူ၍ အသာလေး ထိုးကြည့်မိသည်။

မည်သည့်သူမျှတော့ မရှိပါချေ။ ဘယ်ဘက်နံဘေးမှာ မြင့်မြတ်ဖြူစင်သာ အိပ်မောကျလျက် ရှိချေ၏။ ကျွန်ုပ်က သေချာစေရန် ညာဘက်တို့ မီးထိုးကြည့်သည်။

ထူးတော့ထူးနေ၏။ လူမမြင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ဘေးမှာ ချထားသည့် ခေါင်းအုံးအပိုက ခြင်ထောင်အပြင်ရောက်နေသည်။ ခြင်ထောင်ထဲလည်း အနေအထားပျက်ယွင်းပြီး မထားသလို ဖြစ်နေ ၏။

ကျွန်ုပ်ပဲ အအိပ်ဆိုးသွားလို့လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ် အအိပ်ဆိုးတတ်ပါချေ။

ဒါဆို မည်သို့ဖြစ်ရလေသနည်း။

☆☆☆

ည ...

ညသည် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေ၏။ တောင်ပေါ်ဝယ် လျှပ်စစ်မီးချိုသော်လည်း ထိုညက မီးမလာပါ။ ညသည်ကား အကျည်းတန်လှစွာ မှောင်နေချေ၏။

တောင်ထိပ်တွင် လေကလည်း တဟူးဟူးတိုက်နေ၏။ မိုးဦးကျကာလဖြစ်၍ မိုးရိပ်မိုးတိမ်များ ဆင်နေ၏။ မိုးကတော့ မရွာပါချေ။ လေကတော့ အေးစိမ့်နေအောင် တိုက်လှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အခန်းတံခါးပင် ဟဟမဖွင့်ခဲ့ကြ။ လေက အတင်းတိုးနေသည်။ ပုတီးစိပ်သည်ကိုပင် အခန်းတွင်းက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဆောင်ရွက်ရ၏။

ကျယ်ဝန်းလှသော တောင်ထိပ်အဆောက်အဦ ခန်းဆောင်ကြီးထဲဝယ် ကျွန်ုပ်နှင့် မြင့်မြတ်ဖြူစင်တို့ အတူအိပ်ကြ၏။ ရသေ့လေးက သီးခြားအိပ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အား ခြင်ထောင်ထောင်ပေးထားရာ ခြင်ကိုက်မခံရဘဲ အိပ်ပျော်ရလေ၏။ ဟောဟောနှင့်အိပ်ကြရာ ညဆယ်နာရီခန့်မှာ အိပ်မောထူနေပြီဖြစ်၏။

ဂူပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ကြောတစ်ခွင်လုံး အင်ကြင်းပင်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အင်ကြင်းပင်များထက်မှာ ရှဉ့်ကလေးများ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြ၏။ တောင်ခြေသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးများ ပြန့်ကျဲနေ၏။ တချို့ကျောက်တုံးကြီးများမှာ အိမ်ငယ်တစ်လုံးစာမျှ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ကျောက်ဂူသည်ကား တောင်၏ခါးပန်းတွင် တင်နေသည့် ဝရာမကျောက်တုံးကြီး၏ ဂူပင်ဖြစ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မြင့်မြတ်ဖြူစင်သည် သူ့ရွာသို့ ခန့်ဆက်သွားလေ၏။ ရွှေမြင်တင်တောင်နှင့် သူ့ရွာသည် ဆယ်မိုင်ခန့် ဝေးသေး၏။ ထွေလာရှိဖြင့် သွားရသည်။

“ကဲ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်နော်။ ကိုးရက်ပြည့်တဲ့နေ့ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်နော်”

“အေး ... အေး ... စိတ်ချလက်ချသာသွား”

ကျွန်ုပ်က အေးဆေးစွာပဲ ပြောလိုက်သည်။ မနက်ပိုင်းတွင် ရသေ့လေးနှင့်အတူ တောင်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပြီး တောင်လယ်ရှိ ဂူထဲတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးကြလေသည်။ မြင့်မြတ်ဖြူစင်ကပါ ဂူသန့်ရှင်းရေးပိုင်းလုပ်၊ အိပ်ရာပိုင်းပြင်ပေးပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့သွားတော့ ကျွန်ုပ်တောင်အောက်သို့ လိုက်မပို့တော့ပါ။ ကိုယ်နေရမည့်ဂူကို အကဲခတ်နေမိသည်။

ဂူက ကျယ်ဝန်းသည်။ စာရေးဖို့ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်ရှိသည်။ သံကုတင်တစ်လုံးရှိသည်။ ယခင်က ရသေ့တစ်ပါး နေသွားသည်ဟု သိရသည်။ ယခုအချိန်မှာတော့ မည်သူမျှ မရှိပါချေ။

“တစ်ချိန်က ဥက္ကာပျံများ ပဲ့ကြွေကျထားသလား”

ဟုပင် ကျွန်ုပ်တွေးမိသေး၏။ ကျောက်တုံးများမှာ တောင်တစ်ကြောလုံးပြည့်နေ၏။ တစ်နေရာမှ ယူဆောင်လာပြီး ပစ်ချထားဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ စင်စစ် တောင်သည် ကျောက်တောင်မဟုတ်။ ကျောက်တုံးကြီးများမှာ တစ်နေရာမှ ရောက်ရှိနေဟန်သာရှိလေ၏။

ဟူသော စကားများက ကျွန်ုပ်၏နားထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရပါပြီ။
မြန်ဝင်ရအောင်ပင် ထူးခြားမှုများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ညဦးပိုင်းတွင် ပုတီးစိပ်၍ ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်
ဖွား၏။ ညရှစ်နာရီခန့်တွင် ပြီးစီးရာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ စာဆက်ရေး၏။
ည ၁၁ နာရီထိုးမှသာ အိပ်၏။

အမှန်တကယ်အရလျှင် ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပါ။ တစ်တောတစ်
ထောင်လုံးသည် တစ်ညလုံး ဝန်းဝိုင်းကြဲနေ၏။ မိုးမရွာဘဲ လေတိုက်နေ
ခြင်းဖြစ်၏။

ပုတီးစိပ်၊ ဂုဏ်တော်ရွတ်ဖွားနေစဉ်က ကြောက်စိတ်များ မဖြစ်ပေါ်
၏။ စာရေးနေချိန်မှာလည်း ထိုသို့မဖြစ်။ ညအိပ်ရာဝင်တော့မှ ကြောက်သလို
အားငယ်သလို ခံစားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြင်ထောင်ချ၍ စောင်ခြုံကာ မျက်စိစုံမှိတ် အိပ်ပါ
သော်လည်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိလေ၏။ အိပ်ပျော်သွားတော့လည်း လန့်နိုး
နေတတ်၏။

ခေါင်မိုးသွပ်ကလည်း တဝန်းဝန်းဖြစ်နေ၏။ တွဲလောင်းကျနေ
သော သွပ်ကို လေတိုက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သောအသံပင်။ သစ်ပင်
အထီးသံများကလည်း တဝေါဝေါရှိနေ၏။

ညကလည်း မှောင်လွန်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဂူနှင့်ဆက်နေသော
အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ် အိပ်နေခြင်းပါ။ အိပ်ရာမှာ ဝှမ်းကပ်၊ စောင်၊ ခြင်
ထောင်များဖြင့် ကောင်းလှပါသည်။ အိပ်တတ်ပါက ပျော်ပျော်ကြီး အိပ်ဖို့
ဖြစ်တော့၏။

သို့သော် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့။ မနက်လင်းလှမှ မေးခနဲ အိပ်
မပျော်သွား၏။

သည်ညသည် ဂူထဲဝယ် ထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ခဲ့၏။
အိပ်ရာ ..

[၆]

ဒုတိယည ...

ဒုတိယညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ဂူထဲမှာ တစ်ဦးတည်းအိပ်
ရလေ၏။ မနက်ပိုင်းတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးတစ်ကြိမ်စိပ်၍ ဂုဏ်တော်များရွတ်
ဖွားကာ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များနှင့် ရှိရှိသမျှသော ဝိညာဉ်
ထောတသားများအား အမှုပေးဝေ၏။ နေ့ခင်းတွင် စာရေးလေ၏။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ချာတိတ်ငယ်တစ်ဦးက ထမင်းချိုင့်နှင့် ရေခွေး
စာတံတူး လာပေးသွား၏။ တောင်ခြေရှိ ဒေါ်တင်လှကြည်က စီစဉ်ပေးလိုက်
ခြင်းပင်။ ဟင်းကား သတ်သတ်လွတ်ပင်ဖြစ်၏။

ညနေပိုင်းတွင် ထိုချာတိတ် တစ်ကြိမ်လာရောက်၍ ထမင်းပို့၏။
မနက်ကချိုင့်ကို ပြန်သိမ်းသွားသည်။ ဤမျှ ဝေးလံခေါင်းပါးသော အရပ်
တွင် မနက်/ည ထမင်းချိုင့်မှန်မှန်ပို့ပေးသော ဒေါ်တင်လှကြည်အား ကျေးဇူး
အထူးတင်ရပေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ပြောနေရင် ကြိုတင်နိမိတ်ပြသလို ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ထူး
ခြားမှုကို ဆရာကိုယ်တွေ့ကျ သိရမှာပေါ့။ ဆရာတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲ
ပါတယ်နော်”

၁၂၆ * ငမာင်သွေးရင့်

ကျွန်ုပ်ပိတ်ထားသော ဂူတံခါးရှေ့သို့ လူနှစ်ဦး လာရပ်နေကြသည်။ အိပ်ပျော်နေတုန်းမက်သည့် အိပ်မက်လား။ အိပ်မပျော်ခင် ထင်မြင်လာသည့် အာရုံလေလား။ ဝိုးတဝါးရယ်ပါ။

ဝိုးတဝါးဆိုသော်လည်း ယနေ့ထိအောင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်နေရသေးသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ သာမန်အိပ်မက်ဆို ယခုလောက် မှတ်မိစရာမရှိ။

ထိုလာရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်တွင် တစ်ဦးက ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် ကာကီရောင် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည်။ သူက ဂူ ထဲမဝင်း၊ ဂူဝမှာပဲရပ်နေသည်။ တစ်ဦးကတော့ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ယော့ဆီ ရောင်ဝတ်ထားသူဖြစ်၍ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်၏။

ထိုယော့ဆီရောင်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဂူတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ဝင် လာမှမှာ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ခုတင်ဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ ရှိရှိလေး ဝင်လာခြင်းဖြစ် သည်။ ဝင်လာပြီး ထောင့်နားရှိ သောက်ရေအိုးသို့သွားကာ ရေခပ်၍ ဘုရားစင် မှာ ရေချမ်းကပ်လှူ၏။ ပြီး ရှိရှိလေးပဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်အား တိမ်းငဲ့၍ပင် ကြည့်မသွားပါချေ။ ဂူပြင်ရောက်သည်နှင့် နှစ်ယောက်လုံး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုဖြစ်စဉ်များကို အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို ခြံ နေခဲ့ပြီး နာရီကြည့်ရာ မနက်လေးနာရီခွဲဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်မအိပ် တော့ဘဲ ညဦးကတည်းက အသင့်ခပ်ထားသည့် ရေဖြင့် မျက်နှာသစ် လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘုရားကန်တော့ မေတ္တသုတ်များ ရွတ်ဖတ်၏။ ထော စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်နှင့် ဝိညာဉ်လောကသားများကို မေတ္တာ အမျှဝေ၏။

ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဂုဏ်တော်များ ရွတ်ပွားခြင်းတို့ကို မြဲ လုပ်ကာ ပြီးစီးရန် နာရီကြည့်တော့ မနက်ခြောက်နာရီခွဲလေပြီ။ လင်းလည် လင်းလဲ့နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်သော ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းတည့်တည့်မှ ပြတင်းတံခါးခို၏။ ထိုပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ဟိုဘက် ရွှေမြင်တင်ထား

ရွှေယင်ဖိကောင်မှဖြစ်ရပ်ဆန်း * ၁၂၇

ထိပ်မှ စေတီတော်ကို ဖူးမြင်နေရ၏။ နံနက်လင်းအားကြီးတိုင်း ထိုပြတင်း ကိုဖွင့်ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ မတ်တတ်ထိုင်၍ ဘုရားအာရုံပြုကာ ပုတီးစိပ်ခဲ့ လေ၏။

ထိုနေ့ နံနက်လင်းသော် ညဦးကချန်ထားသည့် ရေခွေးနှင့် ကွေ ကာအုပ်ပျော်သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် စာဆက်ရေးလေတော့၏။

အမှန်ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ပုတီးစိပ်ခြင်းအလုပ်နှင့် စာရေးခြင်း အလုပ်တို့ပါရှိနေရာ တခြားအာရုံများအပေါ် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သာ လျှင်ရှိ၏။ သုံးသပ်ပိုင်းခြားဝေဖန်ချိန်ပင် မရပေ။

မနက် ၉ နာရီခန့်တွင် မလှမ်းမကမ်းရှိ အုတ်ကန်၌ ရေချိုး၏။ ၁၀ နာရီခန့်တွင် ချာတိတ်က ထမင်းချိုင့်လာပို့သည်။ ပို့ပြီးသူက ကျောင်း ဆက်တက်မှာဖြစ်၏။ စတုတ္ထတန်း ကျောင်းသားလေးဖြစ်သည်။

ချာတိတ်လာပို့သော ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ထမင်းကို စောစောပင် နည်းနည်း စားထားလိုက်၏။ နေ့လယ်စားဖို့ ချန်ရသေးသည်။ သည်တော သည်တောင်ဝယ် ထွက်ဝယ်စားစရာ ဘာမှမရှိပါချေ။ အိတ်ထဲမှာ ငွေရှိပါ သော်လည်း ဘာမှ ဝယ်ယူမရနိုင်သည့် အဖြစ်တည်း။

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ တကယ်လည်း ဂူထဲက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရွှေပန်းအိုးများမှာ ပန်းများခြောက်သွေ့နေသဖြင့် တကယ်ကို လှူဒါန်းလို၍ ဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပျောက်သွား၏။ မနက်လင်းတော့ ထိုကိစ္စများကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားရ၍ဖြစ်သည်။

ထူးလေစွ ...

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း အုတ်လှေကားများ ဆီမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဆင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် ရှိရာဘက်သို့ ကြည့်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရားပူများဟု ထင်သော်လည်း ညကမြင်ရသည့် ကလေးမလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဆင်ဆင်တူနေသဖြင့် အံ့ဩမိရ၏။

ထို့ထက် အံ့ဩရသည်မှာ ...

မကြာခင် မှောင်ရီပျိုးချိန်လေး၌ ထမင်းချိုင့်လာပို့သော ချာတိတ်လေးရောက်လာ၏။ လက်ထဲမှာ ပန်းစည်းကြီးနှင့်ပါ။ မေပျိုပန်း၊ နှင်းဆီဖန်းများကို ဖက်ဖြင့်ထုပ်ထား၏။ တပွေ့တပိုက်ကြီးပင်။

“တောင်အောက်က ပို့ခိုင်းလိုက်တာ ဘုရားတင်ဖို့တဲ့။ အစ်မနှစ်ယောက်က လာပေးသွားလို့တဲ့ အဘွားက ပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

ချာတိတ်လေးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် အံ့ဩရချေ၏။

အစ်မနှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူနည်း။

ညက အိပ်မက်ထဲက ဥစ္စာစောင့်များလော့

ညနေက ဖြတ်ဆင်းသွားသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လား။

သဲသဲကွဲကွဲ မသိရသော်လည်း ထိုဘုရားပန်းများကို ကျွန်ုပ်က ဂူတွင်းရှိဘုရားမှာ ကပ်လှူ၍ သူတို့နှင့်တကွ အားလုံးကို အမျှပေးဝေလိုက်ပါ၏။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ”

တတိယည ...

ထိုညသည်လည်း မှောင်မိုက်မြဲတည်း။ လေကလည်း တပုန်းပုန်းတိုက်ဆဲပင်။ အလွန်ပင် ချမ်းအေးလှသဖြင့် အနွေးထည် ထပ်ဝတ်ထားရ၏။

ထိုညမှာတော့ ကျွန်ုပ်အတွက် တည်ငြိမ်မှု ရလာပါပြီ။ ထိုညကတော့ ကျွန်ုပ်အိပ်မက်မဟုတ်ဘဲ ပုတီးစိပ်နေစဉ် အာရုံထဲမှာ ဘီလူးတစ်ကောင်မြင်ရသည်။ ထိုဘီလူးကား ဘီလူးဟုဆိုသော်လည်း အလွန်သိမ်မွေ့လှ၏။ သူ့ရှိကြောင်းနှင့် သည်ဂူဘေးကကပ်လျက် ဂူလေးမှာ နေကြောင်းပြော၏။ ဘာမှ နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြု။ စေ့စေ့ပင်မကြည့်။ သူ့ရှိကြောင်းသာ ပြောသွားသည်။

အမျှလိုချင်သည်ထင်၍ အမျှပေးဝေလိုက်၏။ ထိုညမှာပင် ထိုဂူအနီးမှ ဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မဆိုသူနှစ်ဦးက သူတို့ရှိကြောင်းလည်း ပြောပြ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ...

“ဂူတွင်းက ဘုရားမှာ ဘုရားပန်းများ ညှိုးခြောက်နေသဖြင့် ဘုရားပန်းကပ်လှူလိုလှတယ် ကူညီနိုင်က ကူညီပါ။

၁၃၀ * မောင်သွေးရင့်

သာဓုခေါ်သံများ တစ်တော တစ်တောင်လုံး ဟိန်းထွက်လာသလို ကြားလိုက်ရသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ လေတိုးသံများကြားထဲမှ တိုးထွက်လာသော သာဓု ခေါ်သံများပါတည်း။

ထိုဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ဘာမှထူးခြားချက် မဖြစ် တော့ပါချေ။

နောက်နေ့မနက်တွင် ရသေ့မောင်စံနှင့် ရသေ့တစ်ဦး ရောက်လာ ခဲ့။ မေးမြန်းစုံစမ်း၏။

“ဒကာကြီး ... ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေရဲ့လား၊ စာရေးလို့ ရရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ရေးလို့ရပါတယ်”

ဟု ဖြေလိုက်၏။ ရသေ့လေးများက တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားဟန် ပြုကာ နှုတ်ဆက်အားပေးစကားပြောကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

ထိုညမှစ၍ လျှပ်စစ်မီးများလာရာ ကျွန်ုပ်နေသော ဂူရှေ့မှ မီးလုံး သည် တစ်ညလုံး လင်းနေ၏။ ဂူတွင်းမှာလည်း မီးလုံးရှိရာ ထွန်း၍ စာရေး နိုင်သည်။ ထိုညမှစ၍ ကျွန်ုပ် လျှပ်စစ်မီးဖြင့် ညစဉ်နေခဲ့ရလေ၏။

သို့နှင့် ... ကျွန်ုပ်သည် ဂူတွင်းဝယ် ၉-ရက်အဓိဋ္ဌာန် ပြီးမြောက်ခဲ့ရလေ တော့၏။

[၈]

“ဆရာပြောတဲ့ ရသေ့ဆိုတာ အဲ့ဒီဂူထဲမှာပဲ ဆုံးသွားတာ နှစ်နှစ် လောက်ရှိပါပြီ ဆရာ။ အိပ်တာကလည်း သူ့ခုတင်ပါပဲ။ အရင်လူတွေ အိပ်တုန်းက အိပ်မရဘူး ဆရာ၊ ခြေထောက်ဆွဲချတယ်။ မနက်လင်းရင် စောက်ထိုးဖြစ်နေကြတယ်”

ဟု ဒေါ်တင်လှကြည်က ရှင်းပြ၏။ ရသေ့လေး မောင်စံက ထည်း ...

“ဒကာကြီးအိပ်တဲ့ ခုတင်ခြေရင်းက အင်ကြင်းပင်မှာ ရုက္ခစိုးကြီး ခိုထား။ သူကလည်း အဲ့ဒီခုတင်မှာအိပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ ခြေထောက် ဆွဲဆွဲချတတ်တယ်။ ဒကာကြီးကို ကြိုမပြောတာက နိမိတ်ပြသလို ဖြစ် နေမှာစိုးလို့”

ဟု ရသေ့မောင်စံက ရှင်းပြ၏။ ကျွန်ုပ်ကို လာရောက်ကြိုသော မြင့်မြတ်ဖြူစင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ သူသိလိုလှသော မေးခွန်းတစ်ရပ် သို့လည်း ဆရာမကြီး ဒေါ်တင်လှကြည်အား မေးလိုက်သည်။

“ဆရာမကြီးဆီ တောင်ပေါ်ပို့ပေးဖို့ ပန်းလာပို့တဲ့ ကလေးမ နီယောက်က ဘယ်ကလဲဟင်၊ ဒီအရပ်ဒေသကပဲလား”

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ * မောင်သွေးရင့်

“အင်း...ခက်တော့ ခက်တယ်။ အဲဒီကလေးမလေး နှစ်ယောက်ကို ဒီအရပ်မှာ ဆရာမကြီး မမြင်ဖူးဘူး။ သူတို့ပန်းလာပေးတော့ ဘုရားဖူးတွေပဲ မှတ်ခဲ့တာ”

ဆရာမကြီး၏စကားကြောင့် မြင့်မြတ်ဖြူစင်တစ်ယောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ရှိချေ၏။ သူ ဘာတွေစဉ်းစားနေသည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှီဝဲမိပါ၏။

တကယ်တော့ ...

သည်ဖြစ်စဉ်များတွင် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ ဘာမျှကို မထီချေ။ ကျွန်ုပ်အဓိက အားကိုးအားထားပြုခဲ့သည်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာသုံးပါးနှင့်တကွ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးသာလျှင် ဖြစ်ပါချေ၏။

မှန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုတောင်ပေါ်သို့ မတက်ရောက်ခင်ကပင် ကြိုတင်၍ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များနှင့်တကွ ဝိညာဉ်လောကသားများ တော့နှိပ်ရအောင် မေတ္တာပို့၍ အမျှပေးဝေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ထင် ...

ထူးခြားသော တောင်စောင့်နတ်က ကျွန်ုပ်အား သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြိုတင်အိပ်မက်ပေး ပြသခဲ့၏။

ဂူတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာနီးတွင် ကျွန်ုပ်က ဂူတစ်ခုလုံးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ခွင့်ပြုချက်တောင်း၍ အမျှဝေခဲ့၏။ ဂူတွင်းမှ နောင်ယုက်မည် ပုဂ္ဂိုလ်များဆို ဝေးရာသွားနေကြရန် ဘုရားဂုဏ်တော်ဖြင့် စည်းချက်ထက်လိုက်၏။

စည်းချက်မှာ ပထမစိတ်ထဲမှ ဂူတစ်ခုလုံးကို (ထွက်ပေါက်ချွန်၍ ဂုဏ်တော်ရွတ်ကာ နောက်ယုက်မည် မိစ္ဆာများ ထွက်သွားဖို့စိတ်ဖြင့် ခြေဆိုဆောင်ရွက်၏။ ထို့နောက် ဂူတစ်ခုလုံးကို စည်းဝိုင်းဝိုင်းသလို ဂုဏ်တော်ဖြင့် စည်းချက်။

ထို့နောက် ဂုဏ်တော်များ ရွတ်ပွား၊ မေတ္တာသုတ်များ ရွတ်တော်ကာ မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေခဲ့၏။

ရွှေယင်မိတောင်မှမြစ်ရပ်ဘန်း * ၁၃၃

ဤသို့ပြုမှုဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် ထိုဂူ၊ ထိုတော၊ ထိုတောင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်အား ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ချေ၏။

ထိုဖြစ်ရပ်များကား စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စာရှုသူတို့လည်း တောတောင်ဂူများသို့ သွားရောက်မည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ချမ်းသာမှု၊ အေးငြိမ်းမှုတို့ကို ရရှိနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့် ဂုဏ်တော်များကို ပွားများ၍ အောင်မြင်မှု ရရှိနိုင်ကြပါစေသတည်း။

မောင်သွေးရင့်

လမ်းကွေ့ကွေ့
ကုမုဒြာမာယာ

ပျဉ်းမနားမြို့အရှေ့ဘက် ငွေတောင် အနီးအနားတွင်ရှိသည့် ခြံ
ကျယ်ကြီးတစ်ခြံတွင် လွန်စွာရှေးကျလှသော တိုက်အိုကြီးတစ်လုံးရှိလေ
၏။ ထိုတိုက်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၌လည်း လွန်စွာ ကျယ်ပြောသော ကြာ
ကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိလေ၏။

ထိုကန်ကြီးအတွင်း၌ ကုမုဒြာကြာပန်းတို့သည် လပြည့်ရက် ကြာ
ကြိုက်တိုင်း ကန်လုံးပြည့်စမန်း ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်ကြ၏။

ထိုကြာကန်ကြီးနှင့် တိုက်အိုကြီးမှာ လွန်စွာ ပနံတင့်လေ၏။ တိုက်
အိုကြီးနှင့် ကြာကန်ကြီးမှာ ပနံတင့်လျက် နေချင့်စဖွယ်ကောင်းလှသော်
လည်း အနီးအပါးပတ်ဝန်းကျင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူများသည် ထိုနေရာကို
အလိုလိုနေရင်း ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြ၏။ တတ်နိုင်လျှင် တိုက်အိုကြီးအပါး
သို့ဝင် မသိကြချေ။

၁၃၆ ❁ လင်းရှောင်တင်

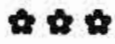
သွားစရာရှိလွန်းသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကျော်ဖြတ်သွားရမည်ဆိုပါက နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ အဖော် သဟဲနှင့်သာ ဖြတ်သွားကြကုန်၏။

သို့သော် နေဝင်ရီတရောအချိန်မှစ၍ မိုးချုပ်ပိုင်းတွင်မူ ယောင်၌ ပင် ထိုအနားသို့ မသီရဲကြတော့ပေ။

အထူးသဖြင့် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၊ နှစ်ရက်နေ့ညများတွင် ထိုအနားသို့ သွားရန် စိတ်မကူးရဲကြပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့သော ညများ၌ ကန်ကြီးအတွင်းရှိ ကုမုဒြာကြာပန်းတို့သည် အစွမ်းကုန် ဖွင့်အာကြ၏။ ထိုအခါ ကုမုဒြာကြာပန်း ဝတ်ဆံရနံ့တို့သည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံ့ကြလျက် လွန်စွာ ကြိုင်မွှေး ချိုအိကြ၏။

ကြာပန်းဝတ်ဆံရနံ့များ သင်းပျံ့သည့်အချိန်အတွင်းမှာပင် ကုမုဒြာကြာကန်ကြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ဇာပဝါဖြူဖြူမွှေးမွှေး လှမ်းခြုံထားလျက် ဇာဝတ်ဆံဆင်ယင်ထားသော လွန်စွာချောမောလှပ အချိုးအဆစ်ကျနသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ဟိုမှသည်သို့ ရွှေ့လျား ကျက်စားတတ်ကြောင်း မကြာခင်မှာပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြောင်းများသည် ပုံပြင် သဖွယ် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားခဲ့ကြရလေ၏။

အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ်ကိုမူ မည်သူမျှ အတိအကျ ပြောမပြုနိုင်ကြချေ။

[၂]

“ ‘မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မမာယာတို့၏ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲ’ ...ဟ ... ထယ်ဟုတ်ပါလား ... ဝဏ္ဏရ၊ မင်းတို့က ခုတော့ အမှန်တကယ်ကို မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်ကြပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဟိ ... ဟိ ... အိုရရည်သေး၊ နာရ နှည်သေး ... ဟေး ... ဟေး။ ဝမ်းသာတယ် ... သူငယ်ချင်း၊ အမှန် ထကယ်ကို ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဘယ်မှာဆောင်ကြမှာလဲ”

“ဖိတ်စာကိုဖတ်တာ အသေအချာ ဖတ်စမ်းပါ ... စိုးဝင်းရာ။ ဘယ်မှာလုပ်မလဲ မမေးစမ်းပါနဲ့။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာဆိုတာ အတိအကျ ပါပြီးသားကွာ”

“မင်း ဘာသိလို့လဲကွ ... ဝဏ္ဏရ၊ တွေ့ရာမြင်ရာစာတွေ လျှောက်ဆက်နေရင် မျက်စိအစောကြီးပွဲပြီး မျက်မှန်ထူထူကြီး တပ်နေမှာပေါ့ကွ။ မျက်စိကို ချွေတာသင့်ရင် ချွေတာရတာပေါ့”

၃၃၈ * စမ်းရှင်တင်

“တော်စမ်းပါ ... စိုးဝင်းရာ။ ပျင်းရင် ပျင်းတယ်ပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် မောင်ဝဏ္ဏဟုခေါ်သော နိုင်ငံခြားပြန် စက်မှုဘွဲ့ရ အင်ဂျင်နီယာကလေးသည် သူနှင့် ခြောက်နှစ်ခန့် ချစ်ခင်ရည်ခဲခဲ့သော မာယာဟုခေါ်သည့် မိန်းမချောလေးနှင့် လက်ထပ်ရန်အတွက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့် စိုးဝင်း၊ အောင်ကျော်၊ ဖော်မော် စသည့်သူများကို ဖိတ်စာလိုက်ပေးခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နောက်ပြောင်ရင်း မောင်ဝဏ္ဏတို့စုံတွဲအတွက် ဝမ်းသာမိကြ၏။

ပစ္စည်း ပစ္စယများဝယ်ခြင်း၊ စီစဉ်သင့်သည်များကို စီစဉ်ရင်းဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့ရက်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ မင်္ဂလာခေတ္တခွဲကို အင်းလျားကန်ဟိုတယ်တွင် ကျင်းပခဲ့ရာ နှစ်ဖက်သောမိဘများ၏ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ စုံလင်စွာ တက်ရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် လွန်စွာ စည်ကားခဲ့၏။

မောင်ဝဏ္ဏရာ မာယာပါ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘများမှ ပေါက်စွားလာကြသူများဖြစ်သဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ သဘောတူညီပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်မှာလည်း သင့်မြတ်စွာ ဆက်ဆံကြသောကြောင့် လွန်စွာ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့် မင်္ဂလာခေတ္တခွဲပွဲကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ခေတ်ပေါ် နာမည်ကြီး အဆိုတော်များက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖျော်ဖြေကြသောကြောင့်လည်း ပိုမိုစိုပြည် စည်ကားခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့် မင်္ဂလာခေတ္တခွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့သည် နှစ်ဖက်မိဘများကို တစ်လှည့်စီ သွားရောက်ကန်တော့ကြ၏။ ထို့နောက် ငွေကြေးပြေလည်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ထပ်ပြီးပြီးချင်း အိမ်မှာမနေလိုကြဘဲ ဟန်းနီးမွန်းခေါ် ပျားရည်ဆမ်းခရီးတစ်ခုကို ထွက်လိုကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးအနက် မောင်ဝဏ္ဏကပင် စတင်၍ခရီးထွက်ရန် စကားစလေ၏။

ကျမ်းဂါမာယာ * ၃၃၉

“ညောင်ရွှေ အင်းလေးဘက်ကိုထွက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ အင်းလေးမှာ မောင်တို့ဦးလေး စာရေးဆရာကြီး သိန်းသန်းထွန်းရှိနေတယ်။ သူက မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ကွမ်းတွေတပါးပါးနဲ့ သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ အားအားရှိ ဘုရားပြီ။ ဘုရားပျက်တွေကြားထဲသွားပြီး ရှေးဟောင်းသူတေသနတွေကို လေ့လာနေတာ။ သူနဲ့အတူ ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်လည်ရရင် ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

မောင်ဝဏ္ဏက သူ့အကြံအစည်ကို အားရပါးရ ပြောလိုက်သော်လည်း မာယာက သဘောတူခေါင်းမညိတ်ပေ။ အခြားသောနေရာများတွင် စိတ်တူသဘောတူဖြစ်ကြသော်လည်း ဟန်းနီးမွန်းခရီးအတွက်မူ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေကြ၏။

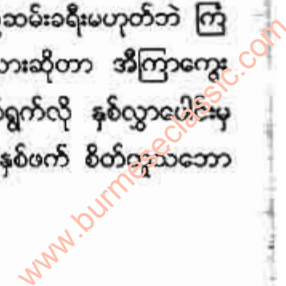
“ဟာကွာ ... မောင်ကလည်း မဟုတ်တာ။ ဟန်းနီးမွန်းခရီးထွက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘုရားပြီ။ ဘုရားပျက်တွေကြားထဲ လိုက်သွားနေရမှာလား။ ဖီလင်အောက်ပါတယ်။ မသကာ ငပလီတို့၊ ဝက်ဝံရေတံခွန်တို့ဆို ... ဟုတ်သေးတယ်”

“နီး ... နီး ... ကိုယ်တော့ မသွားချင်တော့ဘူး။ ငပလီတို့၊ ဝက်ဝံရေတံခွန်တို့ဆိုတာ ခြောက်ဆယ့်လေးကြိမ်လောက်ရှိပြီ။ အခေါက်ပေါင်းမနည်းဘူး ရောက်ဖူးတာ။ ရိုး ... ဟိုး ဟိုး နေပြီ”

“ဟွန်း ... ဒါဆိုရင်လည်း ဘယ်မှမသွားဘဲ နေကြရုံပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် အသစ်ကျပ်ချွတ် အကြင်လင်မယားနှစ်ယောက်တို့၏ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရေး အစီအစဉ်မှာ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်ဆိုလကဲ့သို့ မောင်ဝဏ္ဏ၏ဖခင် ဦးသူရထံ ခေါင်းစဉ်ရောက်သွားခဲ့၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုသွားမယ် ဒီမသွားဘူး။ ဒီသွားမယ် ဟိုမသွားဘူး လုပ်နေတာနဲ့ပဲ မင်းတို့ဟာက ပျားရည်ဆမ်းခရီးမဟုတ်ဘဲ ကြံသကာရည်ဆမ်းတဲ့ ခရီးဖြစ်တော့မှာပဲ။ လင်နဲ့မယားဆိုတာ အိကြာကွေးလို နှစ်ခုပေါင်းမှ ... အဲ ... အဲ ... စွယ်တော်ရွက်လို နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရတဲ့ဘဝမျိုးကို အားကျစမ်းပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်တူသဘောတူရှိမှ ကောင်းမှာပေါ့။

ခုဟာက သူ့သွားချင်တဲ့နေရာကို ကိုယ်က မသွားချင်၊ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာကို သူကမသွားချင် ဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ခရီးထွက်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ စွယ်တော်ရွက်ဟာ တစ်ခြမ်းပဲ့သွားရင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်းဘူးကွ။ အိကြာကွေးကိုလည်း ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်ချောင်းပူးပဲ ကြော်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်ဆိုင်ကမှ စတန်ထွင်ပြီး တစ်ချောင်းထည်း ဖဲမကြော်ခဲ့ကြဘူး။

မောင်ဝဏ္ဏ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသူရသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ထိုင်တတ်သူပီပီ အသောဖောက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေသား ပြောတာပဲ ... ကြည့်ဦးလေ၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာ ဆရာကြီး ဦးသိန်းသန်းထွန်းနောက်လိုက်ပြီး ဘုရားပျက်တွေကြားထဲ သုတေသန လုပ်မလို့တဲ့”

ချွေးမဖြစ်သူ မာယာက မဲ့ရွဲပြီးပြောသည်ကို ကြည့်လျှက် ဦးသူရမှာ ငြုတ်လိုက်မိလေ၏။

“သားပြောတာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး ... ဖေဖေရာ။ အင်းလေးက ဖောင်တော်ဦးဘုရားဖူးဖို့ ပြောတာပါ”

“မာယာကတော့ ငပလီပဲ သွားချင်တယ်”

“နွေရာသီမှာ လှူရှပ်ကရှပ်နဲ့”

“ကဲ ... ကဲ ... သားနဲ့ သမီးတို့ ဖေဖေရှေ့ထားပြီး စကားရည်လှပွဲ ကျင်းပမနေကြနဲ့တော့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖေဖေစကားကို နားထောင်ကြ။ ဖေဖေသွားခိုင်းတဲ့နေရာ သွားပြီး ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ကြ။ ပြီးတော့မှ ပျားရည်တင်မကဘူး မလိုင်ပါ ရောချင်ရောကြပေတော့”

ဦးသူရက စိတ်မရှည်သည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေက ဘယ်ကို ထွက်ခိုင်းမှာလဲ”

“ပျဉ်းမနားဘက်ကို ...”

“ဟာဗျာ ... နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ပူကပူနဲ့”

“ဖေဖေပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ... သားရားပျဉ်းမနားအရှေ့ဘက်က ငွေတောင်နားကို ပြောနေတာ။ ဒီအချိန်မှာ သိပ်မပူလှပါဘူး။ ပြီးတော့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေကလည်း ပေါ့ပါဘိသနဲ့။ အဲ့ဒီမှာ ဖေဖေတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ တိုက်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ သိပ်ပြီးရှားပါးတဲ့ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးတစ်ကန်လည်း ရှိတယ်။ သိပ်ပြီး သာယာတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပဲ”

“တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ ပျော်တတ်ပါတယ်။ ကဲ ... မာယာ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မောင်ဝဏ္ဏ၏ စကားကို မာယာက ချစ်စဖွယ် တစ်ချက် တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ...

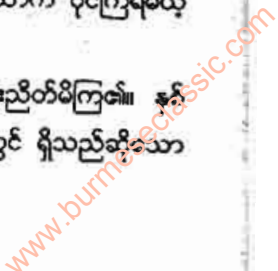
“အင်း ... သာယာတဲ့နေရာဆိုရင်တော့ မာယာလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ ဘေးတော်တဲ့ ဖေဖေရဲ့အဘိုး ဦးဝဏ္ဏပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးပဲကွယ်”

“ဘာဖြစ်တယ် ... ဖေဖေ၊ မောင်ရဲ့ဘေးတော် ဖေဖေရဲ့အဘိုးက ဦးဝဏ္ဏ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... သမီးရဲ့။ သူ့နာမည်ကလည်း ဝဏ္ဏပဲ။ ဟော့ဒီ သားလေးမောင်ဝဏ္ဏကို မောင်ဝဏ္ဏလို့ မှည့်ခေါ်ခဲ့ရတာလည်း အဲ့ဒီဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဆင်ဆင်တူလို့ဆိုပြီး သူ့အဘိုး ဖေဖေရဲ့အဖေ ဦးသိဒ္ဓိက မှည့်ပေးခဲ့တာပဲပေါ့။ ခုတော့ ဦးဝဏ္ဏလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောမယ်ဆိုရင် အဖေပိုင်တဲ့အိမ်ကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွယ်။ ဖေဖေမှာကလည်း သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာဆိုတော့ နောင်ကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ပိုင်ကြရမယ့် အိမ်ကြီးပဲပေါ့ကွယ်”

မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့ ပြိုင်တူလို ခေါင်းညိတ်မိကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ပျက်နာများမှာလည်း ငွေတောင်နားတွင် ရှိသည်ဆိုသော အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားဟန် ပေါ်နေကြ၏။

၁၄၂ * လင်းရှောင်တင်

“အဲဒီကို သွားလည်ကြတယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေမိတ်ဆွေဆီမှာ ရထားလက်မှတ် စီစဉ်လိုက်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ...”

“ကောင်းသားပဲ ... ဖေဖေ။ ဘယ်နှယ်လဲ ... မာယာလည်း သဘောတူတယ်မဟုတ်လား”

“ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာဆိုတော့ မာယာလည်း သွားဖို့ သဘောတူပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် ပျဉ်းမနား ဘက်သို့ ရထားဖြင့် ခရီးထွက်ဖြစ်ကြလေတော့၏။ ပျဉ်းမနားဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှားရမ်းပြီးနောက် အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းလှည်းဆရာကြီးသည် မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

“မောင်ရင်တို့ ... ဒီနေရာပဲ ဆင်းလျှောက်ကြပေတော့။ ကျုပ်ရွှေဆက်ပြီး မပို့နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘကြီးရဲ့၊ ကြာကန်နဲ့ တိုက်အိုကြီးရောက်အောင် ဆက်မပို့တော့ဘူးလား”

မောင်ဝဏ္ဏ၏အမေးကို မြင်းလှည်းဆရာကြီးက ခေါင်းသွက်သွက် ယမ်းခါ၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဒီလို နေဝင်ရီတရောအချိန်မှာ ကျုပ်တင်မကဘူး။ ဟောဒီ တစ်ဗြို့နယ်လုံးက မြင်းလှည်းသမားတွေအားလုံး ဘယ်သူမှ လိုက်ပို့ခဲ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့သွားချင်တယ်ဆိုတဲ့ တိုက်အိုကြီးနဲ့ ကြာကန်ကြီးဟာ ဒီဗြို့နယ်မှာ ရာစဝင်ရှိတယ်ကွယ်”

မြင်းလှည်းသမားကြီး၏ စကားကြောင့် မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့မှာ အံ့ဩသွားကြလျက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“အဲဒီ ကြာကန်နဲ့အိမ်ကြီးကို ရောက်ဖို့ အတော်ဝေးဝေးလိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... သိပ်တော့ မဝေးပါဘူး။ နှစ်ဖာလုံလောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ မင်းတို့ဆင်းပြီး လျှောက်သွားကြပေါ့”

မောင်ဝဏ္ဏ၏အမေးကို မြင်းလှည်းဆရာကြီးက အဖြေပေးလိုက်၏။

“လိုက်မပို့ဘူးဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားကြရမှာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ... နေပါဦး အဲဒီအိမ်အိုကြီးနားကို မသွားရဲကြတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘကြီးရဲ့”

“သရဲခြောက်လို့”

မြင်းလှည်းဆရာကြီး၏စကားကြောင့် မိန်းမသားဖြစ်သော မာယာမှာ ကြက်သီးများထသည်အထိ ကြောက်လန့်မိသွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်တယ် ... ဘကြီး။ သရဲခြောက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

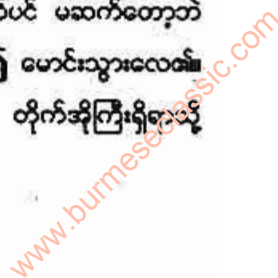
“ဟုတ်တယ်ကွယ် ... ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မသွားရဲတာပေါ့”

“နေပါဦး ... ဘကြီးရဲ့၊ အဲဒီတိုက်အိုကြီးက သရဲကို ဘကြီးက ချော မြင်ဖူးလို့လား”

မောင်ဝဏ္ဏက မေးလိုက်၏။

“မြင်တော့ မမြင်ဖူးပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ နာနာဘာဝဆိုတာ မမြင်ရတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ကို မြင်ရရင် ကျက်သရေယုတ်တယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ကျုပ် လိုက်မပို့နိုင်ဘူး”

ထို့နောက် မြင်းလှည်းသမားကြီးသည် နှုတ်ပင် မဆက်တော့ဘဲ ထာလင်းအတိုင်း ပြန်ကွေ့လျက် လှည်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ မောင်းသွားလေ၏။ မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့သည်လည်း ကြာကန်နှင့် တိုက်အိုကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

၁၄၄ ● လင်းရောင်တင်

“ဖေဖေ ပြောလိုက်တုန်းကတော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ သရဲခြောက်တယ်လို့ မပြောလိုက်ပါလား ... မောင်”

“ဟာ ... မာယာကလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ တချို့က အိမ်အိုအို၊ တိုက်အိုအိုဆိုရင် သရဲရှိတယ်၊ တစ္ဆေရှိတယ် လုပ်ချင်ကြတာ။ ပြီးတော့ မေးကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်တိုင် ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးကြဘူး။ သူများ ပြောတာ ပြောတဲ့လူတွေချည်းပဲ”

မောင်ဝတ္ထုနှင့်မာယာတို့မှာ စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်၍လျှောက်ထားခဲ့ကြရာ မကြာခင်ပင် တိုက်အိုကြီးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ အချိန်ကလည်း နေဝင်ရှိအချိန်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဩဇာ၊ မာလကာ စသည့် အပင်များကလည်း အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း၊ ညိုညို၊ ပိုင်းပိုင်း ရှိနေလေရာ အိမ်အိုကြီးမှာ အမှန်တကယ်ပင် ကျောချမ်းစရာကောင်း၍ နေပေတော့၏။ ခြံကျယ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကြရာတွင် ခြံဝင်းအဝင်ဝတ်ခါး သစ်သားများမှာ ကျွဲနွယ်ပျက်စီးနေကြလျက် အုတ်တိုင်ကြီးနှစ်တိုင်ပင်လျှင် ရေညှိများ ထက်ကာ အက်ကွဲပဲ့၍ နေကြပြီဖြစ်၏။

သစ်သားတံခါးကြီးနှစ်ချပ်မှာ အင်္ဂါစုံအောင် မရှိတော့ဘဲ အသာအယာတွန်းလိုက်ရုံနှင့် ပွင့်သွားလေ၏။ ခြံမှ တိုက်အိုကြီးရှိရာသို့ သွားသောလမ်းမှာလည်း မသုတ်သင်၊ မရှင်းလင်းထားသဖြင့် ဆင်ငိုမြက်၊ မြေစာမြက်၊ သမန်းမြက်၊ ထိကရုန်း စသည့် မြက်မျိုးပေါင်းစုံတို့ မင်းပူလျက် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် အလှအယက် အပြိုင်အဆိုင် ပေါက်ရောက်နေကြ၏။

မြက်ခင်းသော လမ်းမှသည် နှစ်ယောက်သား ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ဝင်လာခဲ့ရာ မကြာခင် တိုက်အိုကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ တိုက်အိုကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားသဖြင့် မောင်ဝတ္ထုက လက်ခေါက်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်ရ၏။

ကျွန်းသားတံခါးကြီးကား အိုမင်း၍ အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ခိုင်ခံ့ဆဲဖြစ်၏။ ယိုးဒယား ကနုတ်ပန်းခက်များကို ဘောင်ခတ်

ကုန်ကြမ္မာယာ ● ၁၄၅

ထားလျက် နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ဆင်၊ မျောက် စသည့် တိရစ္ဆာန်များကို ထုလုပ်ထားလေရာ လွန်စွာ လက်ရာမြောက်သော အရုပ်များ ဖြစ်ကြ၏။

မောင်ဝတ္ထု တံခါးခေါက်ရာတွင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်နှင့် လူသံ သူသံ မကြားရဘဲ၊ လေးငါးခြောက်ကြိမ် ခေါက်မှပင် အတွင်းမှ ခြေသံ ရှုပ်ရှုပ် ကြားရပြီး ကျွန်းသားတံခါးကြီး၏ မင်းတုပ်ပွင့်သံ ကြားရ၏။

ထို့နောက် ‘ကျွဲ ... အိ ... အိ’ ဟု မြည်သံပေးလျက် ကျွန်းသားတံခါးချပ်ကြီးက ပွင့်ဟသွားလေ၏။ ကျွဲအိအိဟု မြည်သွားသည့် အသံကျယ်ကြီးသည် တိုက်အိမ်ကြီးထဲတွင် လွန်စွာ မြည်ဟိန်း၍ သွားလေရာ မာယာမှာ မိန်းကလေးပီပီ ကြက်သီးများပင် ထ၊ သွားမိလေ၏။

ထိုမြည်ဟိသံကြီးနှင့်အတူ လွန်စွာ ရုပ်ဆိုး၍ ခါးလည်း လွန်စွာ တိုင်းသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ရှေ့ခေတ်သုံး မှန်အိမ်တစ်လုံးကို မြှောက်ကိုင်လျက် ပေါ်လာလေ၏။ အဘိုးကြီးသည် မှန်ပွဲမဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

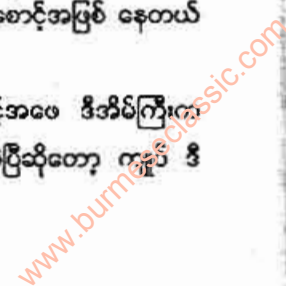
အဘိုးကြီးက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မေးလိုက်ရာ နှစ်ဦးသား ထစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

“ကျွန်တော်က ဦးသူရရဲ့သားပါ ... ဘကြီး”

“ဟေ ... မင်းက ကိုသူရရဲ့သား ... ဟုတ်လား။ အောင်မာ ဒီအရွယ်တောင် ရောက်နေပြီလားဟာ။ ငါ့လူ ဘာလဲ၊ မင်းနဲ့ပါလာတာက ငင်းရဲ့ဖုန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘကြီး။ ဘကြီးက ဘကြီးမှတ်ကြီး ထင်ပါရဲ့။ ဒေဗေက ပြောလိုက်တယ်။ အိမ်မှာ ဦးမှတ်ကြီး အိမ်စောင့်အဖြစ် နေတယ်လို့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... မောင်ရာ။ မောင့်အဖေ ဒီအိမ်ကြီးက ဆွတ်သွားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တင်းတင်း ပြည့်သွားခဲ့ပြီဆိုတော့ ကျွန်ုပ် ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း အစိတ်ရှိပြီပေါ့”

၁၄၆ ● လင်းရှင်တင်

“ဘကြီးမှတ်က တစ်ယောက်တည်းလား”

“အေး ... တစ်ယောက်တည်းပဲကွယ်။ ငါ့အဖို့တော့ မွေးတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ နေရတော့လည်း အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းပဲ။ နေရေး၊ စားရေးအတွက်တော့ မင်းအဖေ ကိုသူရက သုံးလတစ်ခါ ငွေပို့ပေးပါတယ် ... ငါ့လူရာ။ ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ ခရီးပန်းလာကြရော့ပေါ့။ မင်းတို့နေဖို့ ငါ အခန်းရှင်းပေးမယ်။ လာကြ ... လာကြ”

ဦးမှတ်ကြီး ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားသဖြင့် မောင်ဝဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် နောက်ဘက်မှ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ တိုက်အိမ်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင်ရှိသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ပရိဘောဂများမှာ အားလုံး ဝှေ့ဟောင်းပစ္စည်းများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ဆက်တီခုံများ၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးများသည် လက်ရာအလွန်ကောင်းသော ကနုတ်ပန်းများ ဖော်ထား၏။

မောင်ဝဏ္ဏတို့ အိမ်ရမည့် အိမ်ခန်းတွင်ရှိသော နှစ်ယောက်အိမ်ခုထပ်ကြီးမှာလည်း လွန်စွာ လက်ရာကောင်းမွန်သော ကျွန်းသားခုတင်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ကြွေဆန်းပြားသော အနုတ်ပင် ကနုတ်ပန်းလက်ရာများဖြင့် ခမ်းနားလှပလွန်းလှ၏။

ဦးမှတ်ကြီးသည် ဖုန်များတက်နေသော အခန်းကို တံတံနိုင်သမျှ ရှင်းလင်းသုတ်သင်လျက် အိမ်ရာခမ်းနားများကို ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ မောင်ဝဏ္ဏတို့ အိမ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားသောအခါ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးကို လှမ်း၍တွေ့ရ၏။

“ကြာပန်းတွေက မွှေးနေမယ် ထင်တယ်နော်”

မာယာက အသက်ပြင်းပြင်း သုံးလေးချက် ရှိုက်ရှုကြည့်ရင်ထပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... သမီး။ ကုမုဒြာ ကြာပန်းနံ့က မွှေးတယ်။ ချိုနံ့အိအိကလေး မွှေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ခုလို လပြည့်ကျော် တစ်ရက်တွေတို့၊ လပြည့်ကျော် နှစ်ရက်တွေတို့ဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင်မှ မွှေးသေးတယ်။

ညဉ့်နက်လာလေ ပိုမွှေးလေပဲ။ ခြောက် ... ဒါနဲ့ မင်းတို့ ထမင်းတွေ၊ ဘာတွေ စားပြီးခဲ့ကြပြီနော်”

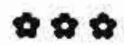
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘကြီး။ လမ်းမှာပဲ စားခဲ့ပါတယ်”

“အေးကွယ် ... အတော်ပါပဲ။ ဘကြီးကလည်း တစ်ယောက်တည်း သမားဆိုတော့ ညနေစာ မနက်စာ ပေါင်းစားလိုက်တာပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ အနားယူလိုက်ကြဦး”

ဦးမှတ်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှ ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းဖြင့် မီးအိမ်ကိုမြှောက်ကာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။ မောင်ဝဏ္ဏတို့အတွက် ရှေးဟောင်းမှန်အိမ်ကြီးတစ်လုံး ထွန်းထားပေးခဲ့သဖြင့် အခန်းထဲတွင် အတော်အတန် လင်းချင်းလျက်ရှိသည်။

မောင်ဝဏ္ဏက ခုတင်ဘေးတွင် အသင့်ရှိနေသော ကျွန်းသားပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်၊ မာယာက ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေး လဲလျက် အပန်းဖြေနေကြ၏။ နှစ်ဦးသား နှစ်ဖက်မိဘများအကြောင်း သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာများ ပြောဆိုရင်း စကားလက်ဆုံကျနေကြ၏။

ညဉ့်နက်လေလေ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်ထဲတွင် ပါလာသော ကြာပန်းဝတ်ဆံရနံ့များက ပို၍ ပြင်းထန်စူးရှလာလေဖြစ်သည်ကို သူတို့နှစ်ဦးစလုံး သတိပြုမိကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် ခရီးပန်းလာသော မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့မှာ စကားပြောရင်းတန်းလန်းပင် နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ပျော်သွားကြလေတော့၏။

တလူလူ လှုပ်ခတ်လျက်ရှိ၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လက်စလက်နဂိုသော ပန်းပုဆရာ ထုဆစ်ထားသကဲ့သို့ လွန်စွာ အချိုးကျ လှပလွန်းလှ၏။

မိန်းကလေးသည် လမင်းဝါဝါကြီးကို မော့ကြည့်ရာမှ လှိုင်ထိပ် ခေါင်တင်၏ ဘောလယ်တစ်ပုဒ်ကို သာယာလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် သီဆိုနေလေ၏။

“စိန်ခြူးကြာညောင် လရောင်လင်းပါလို့၊ မှန်ရွှေပြုပြင်တင်းငယ် က မယ်ခုမျှော်၊ သုံးချက်စည်တော်၊ ရိုက်ဆော်ညှင်းတယ်လေး၊ လင်းပြန် လုနော်၊ သဇင်သင်းပါတဲ့ ခင်းပြန်ပေါ့၊ လာနိုးငယ်မယ်မျှော်လို့၊ တစ်ကိုယ် တော်ထူး၊ တွေရာစိတ်ကူးပါလို့ ဖူးရွှေလက်တင်၊ ဖြစ်ရှေးကုန်စင်၊ ဘဝင် တုန်ဆွေးတယ်လေး၊ တွေးကြလိုက်ရင်”

မိန်းကလေး၏ သီဆိုသံကလေးသည် ရင်ထဲအသည်းထဲအထိ တိုးဝင်ထိခတ်ကာ လွမ်းစဖွယ်ကောင်းလွန်းလှပေ၏။

“သစ္စာတော်စူးပါစေ၊ ဆိုဦးကပင်၊ ခင်လေးကို မောင်ကြင်ငဲ့ သည် သက်တွင်ပဲ ရှောင်သွေမလွဲပါဘု၊ ယုံတော့မေ၊ ပြဒုမတွေ သီဟာဆင့် တယ်လေး၊ ခိုးညာမြင့်နေ။ နတ်ဒေဝီ ဖြားသော်လည်း တစ်ပါးမသွေး ရှစ် ဗြဟ္မာ ချွေပါလို့၊ အောင်ဇေယျာညွှန်၊ မတ်ခြွေရွှေဝန်းငယ်နှင့် ရေသွန်း တော်ခံ မဟေသီမွန်၊ ဒေဝီတပ်တယ် ဆက်ဦးထပ်ရုံ။ သည်မယ် တင်စား ဝါလို့ ကြင်အားငယ်သန်၊ ခုများမှာ၊ သူတဉာဏ်နဲ့ မူဟန်တော်ခြား၊ ပြု တော်မှုအားရန်တော့ မျက်ထားတော်သုန် မချစ်ပြင်ပြင် သခင်ကိုယ်တော် စီမီးတယ်လေး၊ ပိန်းပိတ်လို့မှုန်”

သူမသည် ဘောလယ်ကို သီဆိုပြီးနောက် ကြာကန်ကြီးကို လှည့် ဖတ်လျှောက်လှမ်းလာပြီး တိုက်အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့ သည်။ ထို့နောက် တိုက်အိမ်ကြီး၏ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ရောက်မိသော အခါတွင်ကား ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ဆက်တီရည်ကြီးပေါ်တွင် မောင်ဝတ္ထုသည် တန့်လန့်ဖြတ်လဲလျက်ရှိ၏။ သူ၏ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည်

လမွန်းတည့်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကြာကန်ကြီးထဲရှိ ကုမုဒြာ ကြာပန်း များသည် လ၏စွမ်းအားရောင်ခြည်ကိုခံယူပြီး အပြင်းအထန် ပွင့်အာလျက် ရှိကြလေ၏။ ကြာပန်းဝတ်ဆံ ရနံ့များကလည်း ကြိုင်ကြိုင်သင်းလျက်ရှိ ၏။

ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်က ဆေးဖြင့် ဝိုင်းပေးထားသော စက် ဝိုင်းကြီးကဲ့သို့ လမင်းကြီးသည် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်ခြည်အောက်တွင် မိန်းကလေးတစ် ယောက်သည် ရပ်ငေးလျက် လရောင်ကို မော်ကြည့်နေ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အဝတ်ဟူ၍ ဇာဖြူပါးပါးကို ရစ်သိုင်းထားလျက် လွှမ်းခြုံထားသော ဇာအနားစများသည် လေထဲတွင်

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ * နင်းရောင်တင်

တန်းလန်းစိုက်လျက် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များစီးကျကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိုင် ထွန်းလျက်ရှိသည်။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း မိန်းကလေးသည် အကြီးအကျယ် ထိတ် လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်မိလေတော့၏။

“အား ...”

မာယာသည် ‘အား’ ခနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လျက် အိပ်ရာ မှ လန့်နိုးလာခဲ့၏။ သူမ၏ ခုတင်ဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော မောင်ဝဏ္ဏမှာလည်း မာယာအော်သံကြောင့် လန့်နိုးကာ ‘ဘာဖြစ်တာလဲ ... မာယာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ... မာယာ’ ဟူ၍ စိုးရိမ်တကြီး ပေးလေ၏။

“မသိဘူး။ အိပ်မက်မက်တာလား ဘာလဲ မသိဘူး။ မောင့်ရင်ဝ မှာ ဓားတန်းလန်းကြီးနဲ့ သွေးတွေလည်း အိုင်ထွန်းလို့။ မာယာက ကြာ ကန်ကြီးဘေးမှာ လမ်းလျှောက်သီချင်းဆိုပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ တွေ့တာပဲ”

ကျန်ကျန်မာယာ * ၁၅၁

ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထထထိုင်နေသော မာယာနားသို့ တိုး ကပ်သွားပြီး မောင်ဝဏ္ဏက အသာအယာပွေ့ဖက်ကာ ချောမောနှစ်သိမ့် လိုက်၏။

“ခရီးပန်းသွားလို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ဘာ မှ မကြောက်ပါနဲ့ ... မာယာရယ်။ မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ ပြန်အိပ်နော်။

“မာယာတော့ ပြန်အိပ်လို့ရတော့မယ် မထင်ဘူး ... မောင်၊ ခုထိ ရင်တွေခုန်နေတုန်းပဲ”

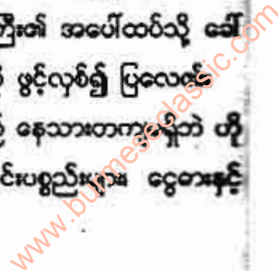
မောင်ဝဏ္ဏက နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်ငါး နာရီလုံးနေပြီကို တွေ့ရ၏။

“ပြန်မအိပ်လို့လည်း ဇာတိမရှိတော့ပါဘူး။ မနက်ငါးနာရီ ထိုးနေ ပြီ ... မာယာ၊ မကြာခင်မှာ မိုးလင်းတော့မှာပဲ”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တောင်တောင်အိအိ စကား များပြောကြရင်း မနက်မိုးလင်းအောင် အချိန်ဖြုန်းကြရလေတော့၏။ မိုး လင်းသောအခါ အိပ်စောင့်ကြီး ဦးမှတ်ကြီးသည် မောင်ဝဏ္ဏတို့ဇနီးမောင်နံ မနက်စောစော အဆာပြေစားသောက်ရန်အတွက် ထမင်းကြော်၊ ငါးခြောက် ဖုတ် နှမ်းဆီဆမ်း စသည်တို့နှင့် တည်ခင်းညှပ်ခံကာ အကြမ်းခြောက်ဖန်ဖန် ခတ်ထားသော ရေခွေးကြမ်းပူပူ တိုက်လေ၏။

စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့် မာယာသည် ညက သူမက်သော အိပ် မက်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ဦးမှတ်ကြီးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၏။ ထို့နောက် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဦးမှတ်ကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်အား တိုက်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ် ဆောင်၍ သော့ခတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို ဖွင့်လှစ်၍ ပြုလေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယများသည် နေသားတက်ပျိုတဲ ဟို ဟိုသည်သည် ပြန့်ကျဲရွပ်ပွလျက်ရှိ၏။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၊ ငွေစားနှင့်

၁၅၂ * လင်းရှောင်တင်

သမင်ဦးချိုများ၊ ကြေးထည်ပစ္စည်းများ၊ သံထည်ငွေထည်ပစ္စည်းများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိ၏။ ထို့ပြင် များစွာသော ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်များလည်း မှောက်လျက်တစ်မျိုး၊ လှန်လျက်တစ်ဖုံ၊ အပြားလိုက်ကျလျက်တစ်နည်း ရှိနေကြ၏။

ထို ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်များထဲတွင် လိုက်ဖက်ဆီကံဟုခေါ်သည့် လူအရွယ် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးကို နောက်ခံထားလျက် မောင်ဝဏ္ဏနှင့်မာယာတို့စုံတွဲနှင့် ရွေးမရအောင်တူသော ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီးပင် ဖြစ်၏။

“ဒီပုံက မောင်ဝဏ္ဏရဲ့အဘိုး၊ ဦးဝဏ္ဏနဲ့အဘွား ဒေါ်မာယာရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားချပ်ကြီးပဲကွယ်”

“ရှင် ...”

ဦးမှတ်ကြီး၏ပြောစကားကြောင့် မာယာသည် ရှင်ခနဲ အာမေဇိုတ်သံတလေး ထွက်သွားသည်အထိ အံ့သြမိသွားရလေ၏။

“ဦးဝဏ္ဏနဲ့ဒေါ်မာယာ ဟုတ်လား ... ဘကြီး။ ဒါဆို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နာမည်အတိုင်းပဲနော်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နဲ့လည်း ချွတ်စွပ်တူနေတယ်”

မာယာက ဖုန်တွေတက်နေသော ဆီဆေးပန်းချီကားချပ်ကြီးကို တို့ထိကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။ ပန်းချီကားတွင်းရှိ ဦးဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်မာယာတို့မှာ ထွန်းသည့်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်က အဝတ်အစားများနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ချိတ်ပုဆိုး၊ ချိတ်ထဘီများနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ ဒေါ်မာယာသည် ဘီးဆံထုံးအင်္ကျီကြီးနှင့် ကျက်သရေရှိလွန်းလှ၏။

“အင်း ... ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဒေါ်မာယာတို့ဟာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပကြာ သုံးမကုန်အောင် ချမ်းသာကြပေမယ့် အဖြစ်တော့ ဆိုးကြရာတယ်ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘကြီး၊ ပြောပါဦး”

“ဪ ... သိပ်တော့ မထူးဆန်းလှပါဘူး။ ဥစ္စာပေါ့ရပ်ချောတဲ့ ဒေါ်မာယာကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ ဦးဝဏ္ဏကို မနာလိုကြတဲ့သူတွေ ပေါခဲ့တယ်။ အဲဒီမနာလိုကြတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ဟာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဦးဝဏ္ဏကို လုပ်ကြံဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာက တစ်နေမှာ သူ့ရဲ့အကြံအစည်ဟာ အောင်မြင်ထ၊ မြောက်သွားခဲ့တယ်။

ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ဦးဝဏ္ဏဟာ ဓားထိုးခံရပြီး မကြာခင်မှာပဲ တစ်ညမှာ ... အဲ ... အဲ ... လ, သာတဲ့ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ညမှာ မာယာဟာ ကုမုဒြာကြာကန်ကြီးနားမှာ လဲကျသေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ပုံပန်းကတော့ ဦးဝဏ္ဏစိတ်ကြောင့် နှလုံးသွေးရပ် သေဆုံးခဲ့ပုံရပါတယ်ကွယ်”

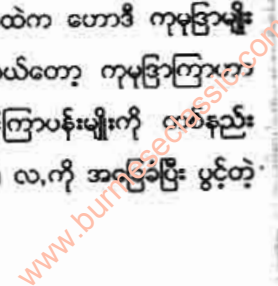
“ကျွတ် ... ကျွတ် ... စိတ်မကောင်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ ဘကြီးရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တာထင်တယ်”

“အင်း ... တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ မိန်းကလေး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကြာကန်ကြီးထဲက ကုမုဒြာ ကြာပန်းဝတ်ဆံရနဲ့တွေ့ကို ရှုရှိုက်မိရင်လည်း စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ အထွေးအခေါ်တွေ၊ အမြင်အာရုံတွေ ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်လို့ ဘကြီး ကြားဖူးထားတယ်ကွယ်”

“ကုမုဒြာကြာက ထူးဆန်းတယ်နော်”

မောင်ဝဏ္ဏက ဝင်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“မှန်တယ် ... မောင်ရဲ့။ မောင့်ရဲ့အဘိုး ဦးဝဏ္ဏဟာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် လှည့်လည်ရင်းနဲ့ အာဖရိက တောနက်ကြီးထဲက ဟောဒီ ကုမုဒြာမျိုးကို ရခဲ့တယ်လို့ ဘကြီး ကြားဖူးတယ်။ တကယ်တော့ ကုမုဒြာကြားက အတော်ရှားပါးတဲ့ ကြာပန်းတစ်မျိုးပဲကွယ်။ ဒီကြာပန်းမျိုးကို လက်နည်းအားဖြင့် ‘လ,ပါဒကြာ’ လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ လ,ကို အခြေခံပြီး ပွင့်တဲ့

၁၅၄ * လင်းရောင်တင်

အတွက် လ၊ပါဒ်ကြာလို့ ခေါ်ကြတာပဲ။ လ၊သာည ကိုးနာရီကျော်မှ ပွင့်တတ်ကြတယ်။ ချိုအီမွှေးယုံတဲ့ ရနံ့ရှိတယ်။ လမွှန်းတည့်ချိန်မှာ ပိုပြီး ပွင့်အာထတ်ပြီး ပိုမွှေးတတ်တယ်။

အထူးသဖြင့် လ၊ပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၊ နှစ်ရက်နေ့တွေမှာ မွှေးမွှေးလှုပ် ပွင့်တတ်ကြတယ်။ တချို့က သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ ကပ်ပြီးပေါက်တဲ့ ပွင့်တဲ့ သစ်ကပ်ပန်းကုန်းတစ်မျိုးကို လ၊ရောင်ရမှပွင့်ကြလို့ ကုမုဒြာလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒါ လွဲနေတယ်ကွယ်။ အဲဒီပန်းက နဂါးကုန်းလို့ ခေါ်တဲ့ပန်းတွေပဲ”

“အင်း ... ကုမုဒြာကြာပန်းဟာ အတော်ကလေး ထူးဆန်းတာပဲနော် ... ဘကြီးမှတ်”

“ဟုတ်တယ် ... လူကလေး။ အေးလေ ... ဘကြီးမှတ်အဖို့ တော့ ဒါတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီပန်းရနံ့ကိုရော အလှအပ တွေတို့ပါ ခံစားရဖန်များလို့ ရိုးအီနေပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာယာကတော့ တစ်ညတည်းနဲ့ကို ကြောက်သွားပြီ ဘကြီး။ ညကလို အိပ်မက်မျိုး ထပ်ပြီးမက်ဦးမယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်မာယာလို နှလုံးသွေးရပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

မာယာပြောလိုက်သည်စကားကြောင့် မောင်ဝဏ္ဏမုက်နာမှာ သိသိသာသာကြီး ဖျက်သွားလေ၏။

“မာယာ ဆက်ပြီးမနေချင်တော့ရင်လည်း ဒီကနေပဲ ရန်ကုန်ကို ခြန်ခါ့မယ် ... မာယာရယ်”

ဦးမှတ်ကြီးကမူ မောင်ဝဏ္ဏ၏ မုက်နာကိုကြည့်လိုက်၊ မာယာ၏ မုက်နာကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်နေလေ၏။

“အင်း ... မောင်ဝဏ္ဏနဲ့မာယာတို့ဟာ တကယ့်ကို ဦးဝဏ္ဏနဲ့ ဒေါ်မာယာတို့နဲ့ တထေရာတည်းကို တူကြပါပေတယ်။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါတယ်ကွာ”

ကုမုဒြာမာယာ * ၁၅၅

ဦးမှတ်ကြီးက မှတ်ချက်ချအပြီးတွင် မောင်ဝဏ္ဏနှင့် မာယာတို့သည် ပါလာသော ငွေစက္ကူများဖြင့် ဦးမှတ်ကြီးအား ကန်တော့ကြ၏။ မကြာမီအချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ဦးသား ကုမုဒြာကန်ကြီးရှိသော တိုက်အိုကြီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့၏။

ခြွင်းကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်မိသည်နှင့် မာယာသည် နောက်ဘက်သို့ တစ်ကျော့ပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိကာ ကျောချမ်းသွားမိ၏။ နောင်အချိန် ဘယ်သောအခါမျှ ဤနေရာ၊ ဤဒေသ၊ ဤအိမ်အိုကြီးနှင့် ဤကုမုဒြာကန်ကြီးရှိရာသို့ မလာရောက်တော့ပါ ဟူ၍လည်း သန့်ဌာန်မြဲမြဲခိုင်ခိုင် ချလိုက်မိလေတော့သတည်း။

ဖေယျာတု သဗ္ဗမာရ်
လင်းရောင်တင်

ကျွန်ုပ်တို့
ဓာတ်ပုံပညာ
ဆိုင်ရာ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ငယ်စဉ်ကာလကပင် ဓာတ်ပုံပညာရပ်များကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့ရကား။ လက်လှမ်းမီသမျှ ဓာတ်ပုံပညာရပ်ပါ စာအုပ်၊ စာပေများကို ဖတ်မှတ်ခဲ့လေ၏။ ဓာတ်ပုံပြပွဲ ပြိုင်ပွဲများရှိရာသို့လည်း တခုတ်တရပင် သွားရောက်လေ့လာ ကြည့်ရှုခဲ့လေ၏။

စုံစီနဟာ တွေ့ပြားလှပါသော ဓာတ်ပုံအမျိုးအစား များစွာထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ဝင်တစား ရှိလှပါသော ဓာတ်ပုံများသည် ထူးဆန်းစွာ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံများဖြစ်လေ၏။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရသော် ဝိညာဉ်ရှုပ်များ ထင်ဟပ်လာသော ဓာတ်ပုံများတို့ပင် ဖြစ်လေ၏။

တစ်ခါက အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ စက်ရုံကြီးတစ်ရုံတွင် စက်ရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦး သေဆုံးသွားလေရာ ထိုဝန်ထမ်းသည် စက်ရုံတွင် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေပြီး ဝိညာဉ်ကောင်အဖြစ် ညစဉ်ညတိုင်း သူလုပ်နေခဲ့သော အလုပ်များကို လုပ်နေခြင်း၊ စက်ရုံဝန်ကျင်၌ ဥဒဟိုသွားလာနေခြင်းကို ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်းကာ ယင်းဝိညာဉ်ကောင်ကို မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူးခဲ့ကြောင်း သိရလေ၏။

၁၅၈ * ကိုဇော်သန်းဝင်း

ဝိညာဉ်ကောင်သည် လောကားမှ ဆင်းလာနေပုံကို ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့သော် ဝိညာဉ်ကောင်အား ပြတ်ပြတ်သားသား မတွေ့ရ။ အဖြူရောင်လှိုင်း အငွေ့သဏ္ဍာန်လူရုပ်ပုံလွှာကိုသာ တွေ့မြင်ရလေရာ ထူးခြားစွာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်လေတော့၏။

ယင်းသို့သော ဝိညာဉ်ပုံပါရှိသည့် ဓာတ်ပုံများစွာကိုလည်း မကြာခဏပင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ၏။ လုပ်ကြံထားသော၊ ဖန်တီးထားပါသော ဓာတ်ပုံတွေများလေလားဟု ကျွန်ုပ် သံသယဖြစ်ခဲ့ချေသေး၏။

သို့သော် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးထားသူများသည် အဟုတ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား သက်သေသက္ကာယဖြင့် ဖော်ပြထားခြင်း၊ ဖညာရှင်ဆိုသူများမှလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်းမရှိပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မယုံမဖြစ် ယုံရလေတော့ပါ၏တည်း။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားဝိညာဉ်ကောင်ပါ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို တိုက်တွေ့ဖူးခြင်း တွေ့ရခဲ့ဖူးလေ၏။ ပြည်ပနိုင်ငံတို့မှ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံမဟုတ်၊ မိမိတို့၏ နိုင်ငံမှ ဓာတ်ပုံဖြစ်ပါ၏။ တွေ့မြင်ခဲ့ရပုံကို ပြောပြပါမည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် 'လာဘ်မိုးစွေ'အမည်ရသော စာပေတိုက်ကြီးတွင် ထိုင်နေခိုက်၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်က အယ်ဒီတာချုပ် မောင်မောင်မြင့်အေးအား စာအိတ်တစ်အိတ် ယူပို့လာ၏။

မောင်မောင်မြင့်အေးက ပေးလာသော စာအိတ်ကို ယူ၍ အလျင်စလို ဖောက်လိုက်ရာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် စာရွက်ပိုင်းငယ်တစ်ခု ထွက်လာလေ၏။

လူစိမ်းက ဆရာတို့အတွက် ထူးခြားမှတ်တမ်းအနေနဲ့ လာပို့တာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဖြစ်စဉ်ကို အတိုချုပ်ရေးထားပါကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် လူစိမ်းက ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ မောင်မောင်မြင့်အေးက ကျွန်ုပ်

ဓာတ်ပုံမိမိတ် နှိမိတ်ဓာတ်ပုံ * ၁၅၉

အား ထိုဓာတ်ပုံကိုပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှလည်း ဘာများ ထူးခြားလို့ပါလိမ့်ဟု ယူကြည့်လေ၏။

ဓာတ်ပုံသည် ဂရုတိုက်ဖြစ်လေ၏။ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ခုနစ်ယောက် တန်းစီ၍ ရိုက်ထားသောပုံဖြစ်လေ၏။ ထိုလူခုနစ်ယောက်၏ အနောက်ဘက်မှ နှစ်လို့ဖွယ်ရာမရှိသော မိန်းမပုံတစ်ပုံကို ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့ရလေ၏။

မောင်မောင်မြင့်အေးက 'နောက်ကပေါ်နေတဲ့ပုံက ဝိညာဉ်ကောင်'ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အံ့သြမုင်သက်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။ အတန်ကြာသော် မောင်မောင်မြင့်အေးက ဓာတ်ပုံကို ပြန်လည်တောင်းယူပြီး ဆုတ်ဖြလိုက်လေတော့၏။

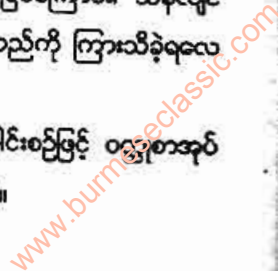
"ကျွန်တော့်အခန်းက ဘုရားခန်းလေ၊ ခုံညားသပွာယ်စွာ ထားရှိထားတဲ့ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဒီလို အနိဋ္ဌာရုံပစ္စည်းတွေ မထားချင်လို့"

ဟု မောင်မောင်မြင့်အေးမှ ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်သည်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီဟု ဆိုရပေတော့မည်။

အဆိုပါ ဓာတ်ပုံရရှိသောနေရာသည် သန်လျင်မြို့ရှိ ရွှေသရက်စားသောက်ဆိုင်မှဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ထမ်းများ စုပေါင်း ဓာတ်ပုံရိုက်သည့်အခါတွင် ဝန်ထမ်းများနောက်မှ မိန်းမတစ်ဦး ဆံပင်ဖားလျှားချပုံနှင့် ပေါ်လာခဲ့ကြောင်း ထိုအမျိုးသမီးသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကျော်ခန့်က သေဆုံးခဲ့ပြီး မကျွတ်မလွတ် ရှိနေခဲ့ကြောင်း။

ယခုအခါ ဆရာတော်၊ သမားတော်များပင်ဖိတ်၍ အလှူအတန်းပြု၊ အမျှဝေပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျွတ်လွတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သန်လျင်မြို့နေ ဂန္တီရစာရေးဆရာ မောင်သွေးရင့်မှ ပြောပြသည်ကို ကြားသိခဲ့ရလေ၏။

ယင်းဖြစ်စဉ်ကို ၎င်းက ဝိညာဉ်ဓာတ်ပုံခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်ပင် ထုတ်ဖို့ လုပ်ထားပြီးဟုဆိုကြောင်း ပြောလေ၏။

၁၆၀ ● ကိုမောင်သန်းဝင်း

မောင်သွေးရင့် ပြောသည် ဇာတ်လမ်းမျိုးကို မေတ္တာရှင် မောင်ခဲ ခေါင်က သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုတိုရေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် က ပြောခဲ့လေရာ မောင်သွေးရင့်က ကျွန်တော်က လုံးချင်းဝတ္ထုပါမျှ ဟု ဂုဏ် ယူဝံ့ကြားစွာ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပြည်တွင်းပြည်ပတွင် ရှိနေသော ဝိညာဉ်ပါ ဓာတ်ပုံ တို့၏အကြောင်းကို ရှည်လျားစွာ သက်သေပြောဆိုနေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရဖူးသော ထူးခြားဖြစ်စဉ်နှင့် ဓာတ်ပုံအကြောင်းကို ဖော်ပြလို၍ ဖြစ် ပါ၏။

ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရသော ဓာတ်ပုံသည်ကား ဝိညာဉ်ကောင်ပါရှိသော ဓာတ်ပုံအမျိုးအစားမဟုတ်။ သို့သော် လွန်စွာ ထူးခြားလှပြီး လွန်စွာမှလည်း အံ့ဩစရာဖြစ်ပါသော ဓာတ်ပုံပင်တည်း။ ယင်းဓာတ်ပုံနှင့် တွဲစပ်လျက် ထူး ဆန်းကြကွဲစွာ ဖြစ်ရပ်သည်လည်း ရှိနေသေးလေတော့။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဓာတ်ပုံပညာရပ်များကို စိတ်ဝင်စား ခဲ့ကြောင်း ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံပညာရပ်ပါ စာအုပ်စာပေများ၊ ဓာတ်ပုံ ပြပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲများတို့သို့ပါ သွားရောက်လေ့လာမှတ်ခဲ့လေ၏။

အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည့် အခါတွင်လည်း ကျွန်ုပ်ဝါသနာထုံလှသော ဓာတ်ပုံပညာရပ်ကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့လေ၏။ ဓာတ်ပုံ ပညာရပ်များ၊ သင်ကြားခြင်း၊ ရိုက်ကူးခြင်း၊ ရိုက်ကူးခဲ့သော ဓာတ်ပုံများ ကို ကိုယ်တိုင်ဆေးကူးခြင်းအမှုပြုလေရာ ကျွန်ုပ် လွန်စွာမှပင် ဘဝင်ကျခဲ့ရ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် သင်ကြားလုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးလုပ်ငန်း ဌာနသည် ယနေ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား၊ လူသိများနေသော ဓာတ်ပုံပညာရှင် ကြီး၊ ဌေးဝင်း (ဘဏ်)ဆိုသူကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော နေရာဖြစ်လေရာ ပို၍ အမွှန်းတင်ပြောရန်ပင် မလိုတော့သော ဌာနပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဓာတ်ပုံရိုက် နိမိတ်ဓာတ်ပုံ ● ၁၆၁

ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ပုံပညာနှင့်တကွ ရိုက်၊ ကူး၊ ဆေး၊ ပညာရပ်များ ကို သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာကား ဦးသွင်ထူးအောင် (ဓာတ်ပုံပညာရှင် ကြီးတစ်ယောက်) ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဓာတ်ပုံပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့သူတွေကား ငလက်မ(ခေါ်) မောင်မြင့်ဦး၊ ချက်ကြီး (ခေါ်) တင် သောင်းနှင့် ကြည်စိန်၊ ချစ်မောင် စသည်တို့ ဖြစ်လေ၏။

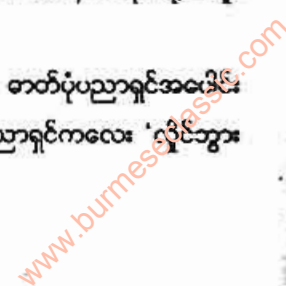
ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံပညာ အတော်အသင့် တတ်မြောက်သည့် အခါ၊ မင်္ဂလာဆောင်များ၊ ညစာစားပွဲများသို့ တာဝန်ဖြင့် သွားရောက်ရိုက် ရသလို၊ အပျော်တမ်းအဖြစ် ပန်းခြံများ၊ တောတောင် စိမ့်စမ်းများရှိရာ သို့လည်း သွားရောက်ရိုက်ကူးခဲ့လေ၏။ ဤတွင် အပျော်တမ်း ဓာတ်ပုံပညာရှင် တို့နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့လေ၏။

ထိုသည့်အထဲမှ 'လှိုင်ဘွားအောင်' ဟု အမည်ရသော ဓာတ်ပုံ ဆရာလေးအား အထူးခင်မင်ခွင့်ရလေ၏။ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ဓာတ်ပုံရိုက် နည်း၊ အယူအဆတို့ကို ထပ်မံ သင်ပြလေပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဓာတ်ပုံ ပညာရပ်ကို ထပ်ဆင့်ရခဲ့သည်မို့ လွန်စွာ ဝီတိဖြစ်ရပေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သိပ္ပံဌာန ဓာတ်ပုံခန်းမှ အခြားဌာနစိတ် တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည့်အတွက် ဓာတ်ပုံပညာရပ်များနှင့် ဝေးကွာခဲ့ ရလေတော့၏။

ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသော ဌာနသည် လွန်စွာ လုပ်များလှလေ၏။ ပြည် တွင်းအနှံ့ သွားရလေ၏။ နယ်စပ်မြို့များဆီသို့လည်း သွားရောက်ခဲ့ရလေ ၏။ သို့သော် ရောက်ခဲ့သည့်နေရာဒေသတွင် ပါရှိလာသော အော်တိုကင်မရာ လေးဖြင့် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများကို လုပ်ငန်းအရရော၊ ဝါသနာအရပါ ရိုက်ကူး ခဲ့လေ၏။

ယင်းသို့ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးလေစဉ်၊ ဓာတ်ပုံပညာရှင်အဖွဲ့၏ တို့ကို အမှတ်ရမိလေ၏။ အထူးသဖြင့် ဓာတ်ပုံပညာရှင်ကလေး 'လှိုင်ဘွား အောင်' ကိုဖြင့် သတိအရအို၊ ဖြစ်လေ၏။

၁၆၂ * ကိုဟင်္သာနန်းဝင်း

“အစ်ကိုရယ်... ဓာတ်ပုံကတော့ အရှင်ထင်အောင် လူတိုင်းရိုက် တတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပညာပါဖို့တော့ လိုတာပေါ့နော်။ အဲဒါမှ ဓာတ်ပုံ ပညာရှင်ဖြစ်မှာ... အစ်ကိုရယ်၊ ရင်ထဲမှာ အနုပညာအခံရှိနေရမယ်။ ရှိအောင် လည်း လုပ်တတ်၊ မှတ်တတ်ရမယ် အစ်ကို”

ယင်းသို့ လှိုင်ဘွားအောင်၏ ပြောစကားသံလေးတွေကို တစ်ရံ မလည် ကြားနေမိလေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်သည် ကင်မရာအမျိုးအစားများ၊ မှန်ဘီလူးအမျိုး အစားများကို အတော်ပင် သိလေ၏။ ကင်မရာကောင်းတစ်ခုကို ပေါ်ချောင် ကောင်းရမည်ဆိုလျှင် မုဆိုးတစ်ယောက်လို အနံ့ခံလိုက်တတ်လေ၏။ ရ လည်း ရတတ်လေ၏။ ထိုအကျင့်ပညာကြောင့် အမြတ်အစွန်းများစွာကို လည်း အမှတ်မထင် ရရှိခဲ့လေသည်။

တစ်ခါသော် သူသည် ကင်နွန်ခေါ် ဂျပန်လုပ် ကင်မရာလေးကို ပေါ ချောင်ကောင်း ရခဲ့လေ၏။ ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ ရွှေပွဲစားလေးတစ်ချို့ထံမှ ရခဲ့ ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းဟုတ်မဟုတ် သေချာစစ်ဆေးမေးမြန်း၍ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

စင်စစ် ထိုကင်နွန်ကင်မရာလေးသည် အပေါင်ဆုံးပစ္စည်းသာ ဖြစ် လေ၏။ အပေါင်ခံသူမှ လာမရွေးသဖြင့် သူက ဝယ်ယူရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဆို၏။ တန်ဖိုးမသိသူတွေရဲ့အကြား လည်ပတ်နေသော ကင်နွန်ကင်မရာ လေးသည် တန်ဖိုးသိသော လှိုင်ဘွားအောင်ထံသို့ ရောက်ခဲ့ရလေတော့၏။ တစ်သိန်းကျော်မျှတန်သော ယင်းကင်မရာလေးကို ကျပ်လေးသောင်းမျှဖြင့် ရခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်အတွက် ကင်နွန်ကင်မရာလေးသည် လာခြင်း ကောင်းသော ပစ္စည်းလေလား။ အဆိုးဘက်နွယ်ယှက်သော အကုသိုလ်ကို ရရှိလေခြင်းလား။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်များ နှစ်ထွေရောယှက်ပြီး ရရှိခဲ့လေ သလား။ အတွေးပွားစရာ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဓာတ်ပုံရိုက် နိမိတ်ဓာတ်ပုံ * ၁၆၃

ကင်မရာလေးကြောင့် လှိုင်ဘွားအောင် စီးပွားတက်ခဲ့ရသည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော် ယင်းကင်မရာသည် ညစဉ်ညတိုင်း ဒုက္ခပေးနေတတ် သည်။ သူ့အလိုလို ထားရှိနေရင်းက ဖလင်ရစ်သံတွေ ထွက်ပေါ်နေသလို၊ ကင်မရာမီးသည်လည်း တဖျပ်ဖျပ်လင်းနေလေ၏။ ကင်မရာလေးတွင် ပိညာဉ် ကောင်ကပ်ပါနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည် အဖြစ်မျိုးပင်။

သူ့ထံသို့ လက်လွှဲရောင်းခဲ့သူများသည် ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ ပွဲစား လေးတွေဆိုတော့၊ ရောင်းလိုက်သူသည် အချဉ်တော့မဟုတ်နိုင်။ ကင်မရာ လေးကို ကြောက်၍ ထုတ်ရောင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘယ် နှစ်လက်ပြောင်းခဲ့သော ကင်မရာဖြစ်သည်ကိုတော့ မသိနိုင်ချေ။

လှိုင်ဘွားအောင်သည် ကင်မရာလေးအတွက် စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်သည်ဟူငြား ကင်မရာလေးကိုတော့ ပြန်မထုတ်လို့၊ ထပ်၍ပင် သ,ထား ပြင်ထားသည်။ ကင်မရာသမားစစ်စစ် ပီသစွာ ထိုကင်မရာလေးကို ထွေးမွေ့ လို့ပင် ထားသေးသည်။

ထိုကင်မရာလေး ရောက်သည့်နေ့ကစ၍ စီးပွားရေး မြင့်တက်ခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလား။ ပညာကောင်းသူနှင့် ကင်မရာအမျိုးအစားကောင်း ပေါင်းဖက်တွေ့လေတော့ ဓာတ်ပုံကောင်း၊ ဓာတ်ပုံသန့် ထွက်လာမည်ကား ပြောစရာလိုမည် မထင်၊ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံမည့်သူများ၏ ဝိတိကိုလည်း မှန်း ဆကြည့်နိုင်မည်သာတည်း။

ကင်မရာလေးရောက်စက ဆိုခဲ့သလို ညအချိန်များတွင် သူ့အလို လိုနေရင်းက မီးများပွင့်ခြင်း၊ ဖလင်ရစ်ခြင်းရှိခဲ့ရာ တစ်စုံတစ်ဦးမှ ကိုင်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ယင်းသို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ခန့်မျှသာ ဖြစ် ခဲ့ပြီး နောက်ရက်များတွင် မည်သို့မျှ မဖြစ်ချေတော့။ စိတ်ထင်မှတ်၍ ထင်ရာ မြင်ရာ တွေးဆမိခြင်းသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆမိလေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်သည် ခေတ်လူငယ်ပီသစွာ မဆီမဆိုင် အတွေး များကို အဝေးသို့ စွန့်ပစ်ပြေငြိမ်လိုက်လေ၏။ ပုံထွက်ကောင်းသော အဆိုပါ

၁၆၄ * ကိုမောင်သန်းဝင်း

ကင်မရာလေးတစ်လုံးဖြင့် နိစ္စဓူဝ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများကို ရိုက်နေရလေ၏။ ထိုမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများနှင့် သတင်းဓာတ်ပုံများအတွက် ငွေကြိုပေးထားသူများ ရှိနေကြသည့်အတွက်လည်း လက်မလည်အောင် ရိုက်ပေးနေရလေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်သည် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသလို ငွေအတွက် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများ၊ သတင်းဓာတ်ပုံများ ရိုက်ခဲ့လေ၏။ စိတ်ကြိုက်တွေ့ခဲ့ရသော ရှုခင်းဆည်းဆာပုံများကို (အလှည့်ခင်းသင့်သလို ပြိုင်ပွဲဝင်နိုင်ဖို့ကိုလည်း) ရိုက်ကူးပါသေး၏။

တစ်နေ့သော ညနေဆည်းဆာတွင် သူ၏မိတ်ဆွေအား အဖော်ခေါ်ယူ၍ ပုစွန်တောင်ရှိ ဗန္ဓုလတ်တားကြီး၏ အပေါ်မှနေ၍ ရှုခင်းများကို ဓာတ်ပုံရိုက်လေ၏။ တိမ်တောက်နေမှုအလှ၊ ခေပြင်အား ပုစွန်ဆီရောင်များ ဖြာတူးနေမှုအလှနှင့် ငှက်သမုန်လေးများ ပြေးလွှားနေသည်တို့ကို ရိုက်ကူးလေ၏။ သူ၏မိတ်ဆွေအားလည်း တံတားဘောင်တွင် ရပ်ခိုင်းပြီး နောက်ခံရှုခင်းအလှကိုပါ ရောယှက်၍ ရိုက်လေ၏။

နေလုံးကြီး ဝင်ခါနီးလေတော့ ကောင်းကင်သည် လိမ္မော်သွေးရောင်အစား မရမ်းရောင်သွေးဆီသို့ ကူးစက်လာဟန်ရှိနေလေ၏။ လှိုင်ဘွားအောင်သည် သူ၏ ဖလင်နောက်ဆုံးလက်ကျန်နှစ်ကွက်ကို သူ့မိတ်ဆွေအား ကင်မရာပေး၍ သူ၏ဓာတ်ပုံပါသော ရှုခင်းကို ရိုက်စေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်သည် ရိုက်ခဲ့ပြီးသမျှကို (၃၃)လမ်းမှ ကိုထူး၏ဆိုင်သို့ အပ်၏။ လိုအပ်သည့်ပုံများကို ရလျှင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တိုက်များသို့ အပ်မည်။ ကျန်ပုံများကိုတော့ သူ၏အယ်လ်ဘန်တွင် ကျန်စွာ သိမ်းမည်။ ပြန်လည်စိစစ်ပြီး လိုအပ်သည်များကို ဖလင်ကူးသူမိတ်ဆွေ ကိုထူးနှင့် ပြန်လည်ညှိနှိုင်း လုပ်ဆောင်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် မိတ်ဆွေနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ တစ်နေ့တာခွမ်းနယ်မှုတွေကို အပန်းဖြေကြလေတော့၏။

ဓာတ်ပုံနိမိတ် နိမိတ်ဓာတ်ပုံ * ၁၆၅

“ကိုလှိုင်ဘွား... ကျွန်တော့်ပုံတွေကို ပြန်ကြည့်ချင်တယ်ဗျ”

ဟုဆိုကာ မိတ်ဆွေက တံတားလက်ရမ်းပေါ်မှ ရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံကို တောင်းသည့်အတွက် လှိုင်ဘွားအောင် ထုတ်ပေးသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူသည် သူ၏ဓာတ်ပုံများကို အငမ်းမရကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံးနှင့်ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ကိုလှိုင်ဘွား... ခင်ဗျားပုံပါတဲ့ဟာကို ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့နေရာက ပြထားတဲ့အတိုင်း ရိုက်တာပဲလေ”

လှိုင်ဘွားအောင်သည် ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လေ၏။ ဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်ရင်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် လှိုင်ဘွားအောင်၏ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ နားရွက်၊ ပါးစပ်တို့ဆီမှ သွေးများ စီးကျနေသည့်ပုံ ဖြစ်နေလေ၏။ နောက်တစ်ပုံကား လှိုင်ဘွားအောင်၏ရုပ်ပင်သည်ပင် ပျောက်ကွယ်လို့နေလေ၏။ ထူးခြားအံ့ဖွယ်ပုံများ ဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိကြလေ၏။

ထိုဓာတ်ပုံများကြောင့် လှိုင်ဘွားအောင်နှင့် မိတ်ဆွေတို့သည် ဘာရယ်လို့ မထင်သင့်၊ အတွေးမပွားသင့်ကြောင်း နောက်နေ့များတွင် ဓာတ်ပုံဆိုင်ဆီသို့ သွားပြီးမေးမည်။ တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းတာပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဖြေသိမ့်ပြောဆိုကြရင်း နေအိမ်ရှိရာသို့ လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်သည်ကား သူ၏နေအိမ်သို့ ပြန်မရောက်ချေတော့။ အပြန်လမ်းတစ်နေရာတွင်၊ တဝေးဝေး၊ တဝါးဝါးဖြင့် အော်ဟစ်၍ အပြိုင်အဆိုင် မောင်းလာကြသော ကားနှစ်စီးအနက် တစ်စီးက လှိုင်ဘွားအောင်ကို ရုတ်တရက်ဝင်တိုက်မိ၍ နေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ လှိုင်ဘွားအောင်သည်သာမဟုတ် သူ လွန်စွာနှစ်သက်သော ကင်နွန်ကင်မရာလေးသည်လည်း ကြေမှုပျက်စီးသွားပါလေတော့၏။

၁၆၆ * ကိုမောင်သန်းဝင်း

မိတ်ဆွေဖြစ်သူသည် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ လှိုင်ဘွားအောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ချိုကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလေ၏။

လှိုင်ဘွားအောင်၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ရွှဲပိုနေလေ၏။ မျက်လုံးထဲမှလည်းကောင်း၊ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ နားရွက်ထဲတို့ဆီမှလည်းကောင်း၊ သွေးများ ယိုစီးကျနေလေ၏။

“အဲဒါပါပဲ ... ဆရာရယ်၊ အမှတ်မထင် သူ့ကို ကျွန်တော်ရိုက်ပေးခဲ့တဲ့ပုံထဲကအတိုင်း သေပွဲဝင်ခဲ့တယ် ဆရာ”

လှိုင်ဘွားအောင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက (အမည်မဖော်လိုပါ)ကျွန်ုပ်အား တတ်ပုံကိုပါ ထုတ်ပြပြီး ပြောပြခဲ့ပါသတည်း။

ကိုမောင်သန်းဝင်း

မှတ်ချက် ။ ။ ဤဇာတ်ကြောင်းကို လှိုင်ဘွားအောင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ပြောပြခဲ့စဉ်က ဆရာမောင်သွေးရင့် ရှိနေပါ၏။ ဤဇာတ်လမ်းကို မောင်သွေးရင့်က နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားသိခဲ့ရသည်ဆိုလေတော့ သူနှင့်ကျွန်တော် ဦးခေါင်းချင်း တိုက်မိကြဦးမည်ထင်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့
စေ့မိတ်ဆွေ

အစတုန်းက အဖေရော၊ အမေပါ ကျောင်းဆရာတွေဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ ယခု စာသင်ပြရန် ကျောင်းမရှိတော့။ အမေက ဈေးကြီးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ အဖေက အမေ့ကို ကူရုံသက်သက်သာ။ သို့သော် အဖေမှာ အခြားအလုပ်တွေ ရှိနေပုံရသည်။ အိမ်မှာ အချိန်ကြာကြာနေ သည်ကို မတွေ့ရ။ ညဘက်ညဘက်ကျလျှင် အဖေ ဘယ်ကိုသွားနေမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ အိမ်မှာမရှိတတ်သည်က များသည်။

ကျွန်တော့်ဦးလေးသည် အိမ်ကို ပြန်မလာတော့။ လုံးလုံးကြီး ပျောက်သွားသည်။ အိမ်ကလူတွေက ဘာမျှမပြောကြ။ သို့သော် ဘေးလူတွေ ပြောစကားအရ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သိရ၏။

များမကြာမီ မိုးတွေသည်းနေသော တစ်နေ့ခင်းတွင် မိုးကာအင်္ကျီ နက်ပြာရောင် ဝတ်ထားသော လူသုံးလေးယောက် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ ကာ အဘိုးနှင့်အဖေတို့ကို ခေါ်သွားသည်။ အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို အပြင် အဘွားနှင့် အိမ်ဖော်အဘွားကြီး ဒေါ်ထားတို့သာရှိသည်။

အမေ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က သွားပြောပုံရသည်။ ဆိုင်ပိတ် ပြီး အမေပြန်လာသည်။ ဖြစ်ပုံကို မေးသည်။ ဒေါ်ထားက သူ့သိသလောက် ပြောပြသည်။ အမေ သုတ်သုတ်ပျာပျာနှင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ညနေစောင်းတော့မှ အမေ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါ ဂါတ်တဲကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ပုဒ်မငါ၊ ခွဲ ဖမ်းတာတဲ့”

အမေက သတင်းလာမေးသူများအား ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ပုဒ်မငါဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ။ အဘိုးနှင့် အဖေ တို့ကို ရဲက ဖမ်းသွားပြီဆိုတာလောက်ကိုတော့ မိမိဖမ်းသံဖမ်း နားလည် နေသည်။

ထိုမှ သုံးလေးရက်လောက် ကြာလိမ့်မည်ထင်သည်။

တစ်ည ...

[၁]

မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီ။ ဖြစ်သည်။ ခုနစ်ကိုကား အတိ အကျ မမှတ်မိတော့။

ကျွန်တော် အသက်ငါးနှစ်ကျော်ကျော်အရွယ်။

ထိုစဉ်ကတော့ ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်နေမှန်းမသိခဲ့။ နောင်တော့ မှ သိလာရ၏။ လွတ်လပ်ရေးအတွက် နယ်ချဲ့နှင့်ဖက်ဆစ်တို့အား တော်လှန် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပစ်ဖောက်ခဲ့ရသည့်သေနတ်များ၊ ပြောင်း၊ ပျံမအေးသေး။ အယူအဆနှင့် ဝါဒတွေကွဲကွာ အချင်းချင်း၊ သေနတ်ပြောင်းဦးလှည့်၍ တိုက် ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွေလည်း ပြန်မဖွင့်နိုင်သေး။ ကျွန်တော်တို့ ပညာသင်ယူ ခွင့်မရကြ။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အစ်ကိုတို့အား အိမ်မှာပင် အဖေနှင့် အမေတို့က စာသင်ပေးနေ၏။

အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော့်ကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချသဖြင့် ကျွန်တော် ဒုန်းခနဲ လှိမ့်ကျသွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကုန်းရုန်းထနေသော ကျွန်တော်လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူပြီး အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားခြင်းခံရသည်။

အိပ်မှုနံ့ပွားဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်ရီဝေနေသည့် ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲ၌ မီးရောင်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ အိမ်ထဲမှာ လူရိပ်တွေ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် လူသံတွေ ဆူညံနေ၏။ ကျယ်လောင်ပေါက်ကွဲသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

“မီး ... မီး ... မီးလောင်နေပြီဟေ့”

“ဂုန်း ... ဒိုင်း ...”

“ပြေးကြဟေ့ ... ပြေးကြ”

“ဒိုင်း ... ဒက် ... ဒက် ... ဒက် ...”

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပစ်ခတ်နေသည်လဲမသိ။ ပစ်သံခတ်သံများ ပေါက်ကွဲသံများ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများ ပွက်လောရိုက်နေ၏။

ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်လာသူ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ဖော်အဘွားကြီး ဒေါ်ထားဖြစ်သည်။

အမေက အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဆွဲဖွင့်နေသည်။ တံခါးပွင့်သွား၏။ အပြင်ဘက် လမ်းမကြီးမှာ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ သို့သော် လသာသလို အေးမြငြိမ်သက်သော အလင်းရောင်မဟုတ်။ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေသော နီနီရဲရဲ မီးရောင်ဖြစ်သည်။ တံခါးပွင့်အသွားတွင် ထိုးဟပ်လာသော ပြင်ပလေသည်ပင် ပူရှိန်နိုးနေ၏။

အမေသည် မီးထွန်းထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ဒေါ်ထားလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ကာ ...

“သူ့ကို တောင်ပိုင်းခေါ်သွား။ အံတော်ကူးတို့ဆိပ်က စောင့်နေ”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောသည်။

ဒေါ်ထားမှာ နားထိုင်းသူဖြစ်၍ အပြင်က သည်လောက်ဆူညံနေသည့်အသံတွေ ကြားတွင် သူ့စကားကို ဒေါ်ထား ကြားမှကြားပျံ့မလားဟု အမေ တွေးမိပုံရသည်။ ဒေါ်ထား၏ လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး လက်ဟန်အမူအရာဖြင့် ပြနေပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ဒေါ်ထား၏ နားနားသို့ ကပ်ကာ အသံကိုမြှင့်၍ မှာကြားလိုက်ပြန်သည်။

“နောက်ဖေးလမ်းကြားက သွားနော်”

ဒေါ်ထားသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ကယိမ်းကယိုင် ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်အား အိမ်ဘေးလမ်းကြားမှ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကျွန်တော် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နီပြန်းနေသော ကောင်းကင်ရောင်အောက်တွင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးသည် မှောင်မည်းလျှက်။ လမ်းတစ်ဘက် နေအိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် မီးတောက်များ၊ မီးပွားတွေက အရောင်တောက်သော ဝိုးပွားကောင်တွေလို ကောင်းကင်မှာ ပြူးပျံနေကြ၏။

ဒေါ်ထားသည် မှောင်ရိပ်ကျရာ နောက်ဖေးလမ်းကြားတွင် မီးအိမ်ကို လက်တစ်ဘက်တွင်ကိုင်ကာ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆွဲလျှက် အသော့နှင်နေသည်။ အိပ်ချင်မပြေသေးသော ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ထားကို အမီလိုက်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ခလုတ်တိုက်ကာ အလဲထဲ အပြိုပြိုဖြစ်နေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ထားက စိတ်မရှည်တော့။

“မြန်မြန်လာစမ်းပါဟဲ့ ... ငရဲရဲ့၊ တော်တော်ကြာ သေနတ်နဲ့ လိုက်ပစ်လို့ သေဘေးတွေ့နေဦးမယ်”

ကျွန်တော့်ငယ်နာမည်က ‘မှောင်ရဲ’ ဖြစ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူများက ချစ်စနိုး ‘ကိုရဲ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ စိတ်အလိုမကျလျှင်တော့ ကျွန်တော်သည် ‘ငရဲ’ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျွန်တော် ဒေါ်ထားကို မေးခွန်းတွေမေးချင်သည်။ သို့သော် သည်

၁၇၂ * အောင်သာမိုး

လောက် ကမ္ဘာပျက်သည်အလား၊ ဆူညံနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အော်မေးမေး ဒေါ်ထားကြားမည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဆူဆူညံညံ အသံပေါင်းစုံကြားဝယ် အသက်ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ကျွန်တော့်အသံကလေးသည် လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဒေါ်ထား၏လက်မောင်းကို တင်းတင်း ဆွဲပြီး ငုံ့ကိုင်းလာသော ဒေါ်ထား၏မျက်နှာကို အနီးကပ်ကာ ကျွန်တော့် ဝါးစပ်ကို ဒေါ်ထား၏နားနှင့်တွေ့၍ အော်မေးလိုက်၏။

“ဘယ်ကသေနတ်တွေနဲ့ ပစ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး”

“အမေက ဘာလို့မလာသေးတာလဲ”

“အိမ်မှာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေတယ်ဟဲ့ နောက်က လိုက်လာလိမ့် မယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်သည် ရဲရဲနီလျက် မီးပွင့်မီးပွားများ။ ထို့နောက် မှောင်မည်းဆဲပျစ်နေသည့် သက်ရှိသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်နယ် အလိပ်လိပ် အလှိုင်းအလှိုင်း လွန်တက်လာသော မီးခိုးလုံးများ။

ဒေါ်ထားက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုဆောင့်ဆွဲကာ တောင်ပိုင်း ရပ်ကွက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။

အမေက ကျွန်တော့်အား တောင်ပိုင်းရပ်ကွက်သို့ ခေါ်သွားခိုင်း သည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်သည်။ တောင်ပိုင်းရပ်ကွက် သည် မြစ်ကမ်းနားတွင်ရှိသည်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် 'အံတော်'ရွာရှိသည်။ ထိုရွာသည် ကျွန်တော်တို့မိသားစု၏ ဇာတိချက်မြူဝါဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေချည်းလိုလို ဖြစ်သည်။

အလားတူ တောင်ပိုင်းရပ်ကွက်တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုး တွေ ရှိသည်။ အရင်းနှီးဆုံးမှာ ကျွန်တော့်အမေ၏ အစ်မဝမ်းကွဲ ဒေါ်နှင်းခင် တို့ မိသားစုဖြစ်သည်။ ကြီးတော် ဒေါ်နှင်းခင်၏ယောက်ျား ဦးရေတိုးအောင်

ပျော့ရ တစ်ညတက * ၁၇၃

မှာ ကိုယ်ပိုင်ဖိုထောင်ထားသော ပန်းတိမ်ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်း အနေတော်၊ ကိုယ်ခန္ဓာပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် ခန့်ညားသည်။ မျက်နှာမှာ အမြဲ လိုလို ပြုံးနေတတ်၏။ အသားဖြူဖြူတွင် ဆံပင်တွေကပါ ပွေးပွေးလှုပ် အောင် ဖြူနေလေသည်။ ကျွန်တော်က 'ဘကြီး'ဟု ခေါ်၏။

ဘကြီးရေတိုးအောင်သည် ကျွန်တော့်အား အလွန်ချစ်သည်။ ကျွန် တော်သူတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားတိုင်း ကျွန်တော့်အား သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင်ထည့် ၍ ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောနေတတ်သည်။

ဘကြီး၏ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုခင်မောင်နှင့်ကိုတင်အောင် တို့သည် လူပျိုကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘကြီး၏ လက်အောက်မှာပင် ပန်းတိမ်လုပ်ကြသည်။ အငယ်ဖြစ်သူ ကိုတင်အောင် က ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သူဖြစ်ပြီး မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက် လာကာ အရယ်အငိုမရှိသော ကျွန်တော့်အား မပိုမိုအောင် နောက်တတ် စေတတ်သည်။

ဒေါ်ထားသည် ကျွန်တော့်အား ဘကြီးရေတိုးအောင်တို့အိမ်သို့ ခေါ် သွားလျှင် ကောင်းမည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တွေးသလိုဖြစ်မလာ။ ဒေါ်ထားက ကျွန်တော့်အား ထိုအိမ်သို့မရောက်မီ သုံးလေးအိမ်အလိုခန့်တွင် မြစ်ဖက်သို့ဆင်းသော လမ်းမြောင်းကလေးအတိုင်း ခေါ်သွားသည်။ လမ်းကလေးက မှောင်ပိန်းနေ သည်။ ဒေါ်ထားလက်ထဲက မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်သည် အမှောင်ထုကို မနည်း အားယူဖြိုခွဲနေရဟန် ရှိ၏။

ဒေါ်ထား အမေ့စကားကို မပယ်ရှားဝံ့ကြောင်း ကျွန်တော် သိ သည်။ 'ကူးတို့ဆိပ်ကစောင့်နေ' ဟု မှာလိုက်သောစကားကို ကျွန်တော် သတိရသည်။

ရေတက်ချိန်ဖြစ်သည်။ မြစ်ရေသည် ကမ်းခြေကို တဖျပ်ဖျပ်နှုတ် ခတ်နေ၏။ ရေစပ်နားတွင် ပေါက်နေသော ညောင်ပင်ခြေရင်းတွင် ကျွန် တော်တို့ နားလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မြို့လယ်လယ်ကွက်ဘက်ဆီ

မှ ပေါက်ကွဲသံများကို တစ်ချက်တစ်ချက်မှသာ ကြားရသည်။ ကမ်းနားလမ်းပေါ်မှ နေအိမ်တိုက်တာများကြောင့် မီးတောက်မီးလျှံများကိုကား မမြင်ရတော့။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်းကင်အမြင့်ပေါ်သို့ ဟပ်လိုက်သော မီးရောင်များကို မြင်နေရတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေသော ညောင်ပင်ခြေရင်းတွင် အမှောင်တူသည် ပို၍ သိပ်သည်းသည်။ ဒေါ်ထား၏လက်ထဲက မီးအိမ်ကလေးမှ နီကြန့်ကြန့် မီးရောင်ကြောင့်သာ အနီးအပါးကို မြင်ရသည်။ တစ်စ, တစ်စဖြင့် မြစ်ရေသည် ကျွန်တော်၏ ခြေခုံပြင်သည်အထိ မြင့်တက်လာသည်။

သည်နေရာက စောင့်ရန် အမေက ဘာကြောင့်များ မှာလိုက်ပါလိမ့်။

အဖြေကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရ။ သည်အချိန်က ကူးတို့ပို့ချိန်လည်း မဟုတ်။ မြစ်ဆိပ်တွင် လှေတစ်စင်းတစ်လေမျှလည်း မရှိ။ ဟိုထစ်ဘက်ကမ်း အံတော်ရွာသို့ ကူးရန်ဆိုလျှင် လှေရှိမှဖြစ်မည်။ အမေသည် စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသဖြင့်သာ သည်လိုဆုံးဖြတ်ပုံရသည်။

အမှန်တော့ ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကြိုတော်ဒေါ်နှင်းခင်တို့အိမ်သို့သာ သွားသင့်သည်။ ထိုအိမ်က မီးဘေးသင့်ရာနှင့် ဝေးသည်။ အားကိုးအားထားပြုစရာ ယောက်ျားတွေလည်း ရှိသည်။

ယခုတော့ အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်။ လှေလည်းမရှိပါဘဲ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဘယ်လိုကူးမည်နည်း။

သည်လိုတွေ့နေစဉ်တွင် ဒေါ်ထားတစ်ယောက်က ဓမ္မဖောက်၍ လာပြန်၏။ သူ့ကိုယ်ထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ကျွန်တော်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီး ...

“ကိုရဲ ... ခဏလေး စောင့်နေဦးနော်။ ဒေါ်ထား ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဆိုကာ သုတ်ခနဲ ကမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

“ဒေါ်ထား ... မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မနေပုံဘူး”

ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းအော်လိုက်သေးသော်လည်း သူ ကြားချင်မှ ကြားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ညောင်ပင်ရိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်လျှက် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သစ်ပင်ဝါးပင်တွေ ပေါများသော အံတော်ရွာသည် အနက်ရောင်ခြုံထည်ကို လွှမ်းခြုံထားသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် အိပ်စက်နေပုံနှင့် တူသည်။ လေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာ၏။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ သတ္တဝါကြီးသည် လူးလွန်ကာ အိပ်စက်နေရာမှ ရုန်းကန်ထ, နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ ညောင်ရွက်များသည် တဖျပ်ဖျပ်မြည်သံ ပေးလျှက် လှုပ်ခတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကြွက်သီးမွှေးညှင်းတွေ ထ,ကာ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်သွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ လက်ထဲက မီးအိမ်သည် ရေထဲသို့ လွတ်ကျသွား၏။

ကျွန်တော် ရေထဲသို့ လက်နှိုက်စမ်းပြီး မီးအိမ်ကို ရှာသည်။ မတွေ့။

မြစ်ရေက ကျွန်တော့်ခြေသလုံးအလယ်ထိ ရောက်နေပြီ။ မီးအိမ်ကို ပြန်ရှာတွေ့သည့်တိုင် ဘာလုပ်တော့မည်နည်း။ ပြန်လင်းတော့မည်မှ မဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော် ဆက်မရှာတော့။ လက်လျှော့လိုက်သည်။ ဒေါ်ထား ပြန်အလာကိုသာ စောင့်ရတော့မည်။ ထိုအခါ အမေတို့၊ အဘွားတို့လည်း ပါလာကောင်းရဲ့။

ကျွန်တော့်ရှေ့က မြစ်ရေသည် ဘောင်ဘင်ခတ်လျှက် တက်ရှိန် မြင့်မားလာနေ၏။ မြစ်ပြင်ကား ကောင်းကင်ရောင်ပြန်ကြောင့် ဖြူဖျော့ဖျော့ အရောင်ရှိနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် နီလိုက်ဝါလိုက် လျှပ်တစ်ပြက် ပြီးပြက်သွားတတ်သည်မှာ နေအိမ်များ မီးလောင်ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်နေရာ ညောင်ပင်အောက်တွင်ကား မှောင်မှိုက်နေ၏။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြောက်စိတ်နှင့်အတူ အားငယ်လာသည်။

၁၇၆ * အောင်သာမိုး

ထိုအခါ ကျွန်တော့်အဘိုး၏ရုပ်သွင်ကို သွား၍ မြင်ယောင်သည်။ အဘိုးသည် ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓစာပေကျမ်းဂန်များကို ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်၍ တရားတော်နှင့်အညီ ကျင့်သုံးနေထိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ (ကျွန်တော့်အဘိုးကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော့်ဦးလေး တောခိုသွားသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း။ နောင် ကျွန်တော်ကြီးမှ နားလည်ခွင့်ရသည်)

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

“ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

“သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

အဘိုး ရှေ့ကတိုင်ပေးပြီး နှုတ်ကရွတ်ဆိုခဲ့ရသော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဆည်းကပ်ကို ကွယ်မှုကြောင့် တရားစာကို သတိရလာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ‘သရဏသုံးပါး’ ကို အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ အမှောင်ကြီးစိုးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် မကြည့်။ မျက်စိမှိတ်ထားသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲက ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ မြစ်ရေသည် ကျွန်တော့် ခူးဆစ်နားသို့တိုင် ရောက်နေပြီ။

“ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ဆိုသော ခေါ်ထားသည် ပြန်မရောက်လာသေး။ အမေတို့လည်း မလာသေး။ ဘယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြသည်မသိ။

ပေါက်ကွဲသံများကိုသာ ကျိုးတိုးကျွဲတဲ ကြားနေရသေး၏။

သို့သော် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ အလုံးလိုက် အလိပ်လိုက် မြင့်တက်လာနေသော မီးခိုးများကား ပို၍ ပျံ့နှံ့လာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့နေအိမ်ရှိရာ မြို့လယ်ပိုင်းဆီမှ မီးရောင်သည် ပို၍ လင်းထိန်ကာနေလေသည်။

ဗမာ့ တစ်ညတက * ၁၇၇

မြစ်လယ်ဘက်ဆီမှ ပုတ်ခတ်လာသော လှိုင်းသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မြစ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းကင်အရောင်ကြောင့် ဖြူဖျော့ဖျော့လင်းနေသည့် မြစ်လယ်ဆီမှ ဝါးဖောင်ကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်တော်ရှိနေသည့် ကမ်းခြေဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို တအံ့တမြဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရွေ့လျားချဉ်းကပ်လာနေသည့် ဝါးဖောင်ကြီးမှာ အတော်ပင် ကျယ်ပြန့်သည်။ မြင်ဖူးနေကျ ဝါးဖောင်များနှင့်မတူ။ ဖောင်ဖွဲ့ထားသော ဝါးလုံးကြီးများမှာ သာမန်ထက် လေးငါးဆခန့် ကြီးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့နားတွင် စိုက်ထားသည့် ကြေးနန်းတိုင်လောက်ရှိ၏။

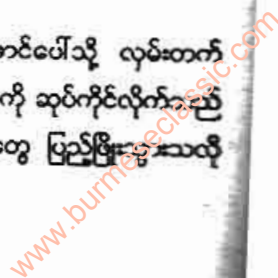
ဝါးဖောင်များ ရွေ့လျားသွားလာရန်အတွက် ဖောင်ထိုးသမားများက ဖောင်ပေါ်မှ ‘ထိုးဝါး’ဖြင့် ရေအောက်မြေပြင်ကို ထိုးထိုးပေးရသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသည်။ ယခု ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသော ဝါးဖောင်ပေါ်တွင်ကား ဖောင်ထိုးသမားကို မမြင်ရ။ ဖောင်၏ တစ်ဖက်ထိပ်နားတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုသာ မြင်ရ၏။

မကြာမီ ဝါးဖောင်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ညင်သာစွာ ထိုးဆိုက်ရပ်နားသွားသည်။ ကျွန်တော်မြင်နေရသော ဖောင်ပေါ်မှ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်သည် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဘကြီး ရေတိုးအောင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းက ဆံပင်တွေပါ ပွေးပွေးလှုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ဘကြီးဆိုတာ သေချာသွားသည်။

ဘကြီးသည် ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် ရေစပ်အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား လက်လှမ်းပေးသည်။

“လာ ... ကလေး ... ဖောင်ပေါ်တက်”

ကျွန်တော် ဘကြီး၏လက်ကိုဆွဲပြီး ဖောင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ နွေးထွေးညံ့သက်သော ဘကြီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲ၌ အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးမှု သလို ခံစားရသည်။

၁၇၈ * အင်္ဂလိပ်စာ

“ဘကြီး... အမေတို့ မလာသေးဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ သူတို့ ဘေးကင်းသွားကြပြီ”

ဘကြီးက သည်မျှသာ ပြောပြီး ဖောင်၏တစ်ဘက်အစွန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘကြီး၏နောက်နားမှ မဝံ့တဝံ့ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။ သည်ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဆိုက်ကပ်ထားသော ဝါးဖောင်များပေါ်သို့ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်း တက်၍ ဆော့ကစားဖူးသည်။

ဝါးလုံးများက သေးသေးငယ်ငယ်လေးတွေ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖောင်းလုံးခန်း အများသုံးနေကျ ‘ခရင်ဝါ’ ဟုခေါ်သည့် ဝါးများဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသည့် ဝါးဖောင်ဖွဲ့ထားသည်မှာ ‘ဝါးပိုး’ ဝါးကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

‘ခရင်ဝါ’ ဖောင်များမှာ လူနင်း၍ လျှောက်သွားလျှင် ဝါးလုံးအနေအထား ရွေ့လျားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေထောက်ပင် ကျွံကျသွားတတ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်တွေ့နေရသည့် ဝါးဖောင်ကြီးမှာကား နေအိမ်ကြမ်းခင်းတစ်ခုနယ် တောင့်တင်းငြိမ်သက်နေသည်။ ဝါးလုံးများ ရွေ့လျားခြင်း လုံးဝမရှိ။

ဝါးဖောင်ကြီးသည် တအိအိဖြင့် မြစ်လယ်သို့ ခွာထွက်လာခဲ့၏။ မြစ်လယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပို၍လင်းလာသည်။ ဝါးဖောင်အလယ်တွင် သစ်သားကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။ ကုလားထိုင်အနီးတွင် သေတ္တာကြီး တစ်လုံးချထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“အဲဒီသေတ္တာပေါ်မှာ တက်ထိုင်နေကွာ”

ဟု ဘကြီးက ပြော၏။ ‘ကုလားထိုင်က အတော်မြင့်သည်။ ကျွန်တော်အရပ်နီးပါးရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် သေတ္တာအပေါ် အလျင်တက်ပြီးမှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်၍ ရသည်။

မေ့ရ တစ်ညတက * ၁၇၉

ကျွန်တော် ယခုမှ အသေအချာကြည့်မိသည်။ ဝါးဖောင်ရွေ့လျားအောင် လူနစ်ယောက်က ရေထဲမှနေ၍ လှုပ်ရှားပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖောင်ဦးမှလူက ဖောင်ကို ရှေ့သို့ဆွဲသည်။ နောက်ဘက်မှလူက ဖောင်ကို ရှေ့သို့ တွန်းပေးသည်။ သူတို့၏ ဦးခေါင်းများကိုသာ မြင်ရ၏။ ရေမှဆွဲနေသူသည် အစ်ကိုကြီးကိုခင်မောင်၊ နောက်မှ တွန်းပေးနေသူသည် ကိုတင်အောင်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်က အလိုလိုသိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဉာဏ်မီသလောက်ကလေးဖြင့် တွေးကြည့်နေ၏။ ဘကြီးသည် ပန်းတိမ်ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ လက်ရာကောင်းခြင်း၊ နိုးသားခြင်း၊ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် အပ်ထည်များစွာ လက်ခံနေရသည်။ လက်ဝတ်ရတနာ အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်သည်။

ဘကြီးသည် သူတစ်ပါး အပ်ထည်များရေး၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် လက်ဝတ်ရတနာများကိုပါ သေတ္တာကြီးထဲထည့်ပြီး မီးဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ သို့သော် ကြီးတော် ဧေါနင်းခင်နှင့် အိမ်မှာရှိနေကြသည့် သမီးကြီး မခင်မေ၊ မခင်ရွှေတို့ကိုကော အဘယ်ကြောင့် ဖောင်ပေါ်တင်၍ ခေါ်မလာခဲ့ပါသနည်း။

ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားနေရင်းပင် ဘကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘကြီးက မြစ်အထက်ပိုင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသည်။ ဖောင်သည် တအိအိဖြင့် မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်နေလေ၏။ ဖောင်အလျားတစ်ပြန်ခန့် ဆန်တက်သွားသောအခါ မြစ်ကမ်းစပ် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် ထုံးဖြူဖြူ စေတီလေးတစ်ဆူကို မှုန်မှုန်ရေရေ ဖူးမြင်ရသည်။ ‘ကျောက်ပန်းတောင်’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘ကျောက်ဘူးတောင်’ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်နေကြသည့် ရှေးဟောင်းစေတီတော်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အဘိုးက ပြောပြခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ ဦးဆုံးကြိမ်ချစ်စေတီတော်အား ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။

၁၈၈ * အောင်ဟောင်း

ဘကြီးရေတိုးအောင်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ရင်း သဘော ကျသွားပုံရ၏။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရ သည်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ဘက်သို့ ပြန်တက်လာသောအခါ ဘကြီး က သူ့သားများအား လှမ်းပြောသံ ကြားရသည်။

“အဲဒီအထက်နားမှာ ရေပဲရှိတယ်။ အောက်ဘက်ကို ပြန်စုန် မယ်”

ကျွန်တော်က ဘကြီးသည် သူ့ပစ္စည်းကို အံတော်ရွာဘက်သို့ ယူဆောင်သွားမည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။ ယခုကား ထိုသို့မဟုတ်။ သည် အချိန် အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများဖြင့် အံတော်ဘက်ကမ်းစပ်သို့ ကပ်သွား လျှင် ပို၍အန္တရာယ်ကြီးမည်ဟု ဘကြီး တွက်ဆမိပုံရ၏။

ယခုတော့ အစ်ကိုတင်အောင်က ဖောင်ကို ရှေ့သို့ဆွဲ၍ အစ်ကို ကြီးဆင်အောင်က နောက်မှ တွန်းပေးနေပြန်သည်။ ဝါးဖောင်သည် တအိအိ ဖြင့် မြစ်အကြောဘက်သို့ စုန်ဆင်းနေ၏။

မြို့ဘက်ဆီမှ ပေါက်ကွဲသံများကိုကား မကြားရတော့။ သို့သော် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ချက်တစ်ချက် လင်းပြက်လာသော မီးရောင်များ ကို မြင်ရသည်။ ဆူဆူညံညံအသံများသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးတိမ်၍ သွား နေသည်။

မြစ်အတွင်း တိုက်ခတ်နေသော လေသည် အေးစိမ့်နေ၏။ ကျွန် တော်မျက်လုံးများသည် တစ်စ၊တစ်စဖြင့် လေးလံလာနေသည်။ ခဏအကြာ တွင် မှုန်ဝါးရီဝေ မြင်ကွင်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်၏။

[၂]

အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာသောအခါ နေရောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ် မော်သို့ ခွေးထွေးရိုန်းမြွေစွာ ထိုးကျနေသည်။ မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့် ထိုက်တော့ ဦးစွာ ကျိန်းစပ်သွားသည်။ နေရောင်အောက်တွင် မြစ်ရေပြင် ဆည် လင်းလက်တောက်ပနေ၏။

ကျွန်တော်သည် မြစ်ကမ်းပါးအနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ဆားတွင် ကပ်လျက် အိပ်ပျော်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြစ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရေကျချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်ရေသည် နိမ့်ကျနေသည်။ ကျွန် တော် အိပ်ပျော်နေသည့် နေရာနှင့် ဝါးတစ်ပြန်ခန့် ကွာလှမ်းသည်။

မြစ်အတွင်းဝယ် ညက ကျွန်တော် စီး၍လိုက်ပါခဲ့သော ဝါးဖောင် ကြီးကိုလည်း မမြင်ရ။ ဘကြီးရေတိုးအောင်နှင့် အစ်ကိုလေးကွဲများလည်း

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်မျှ အနီးအနားမှာမရှိ။ သူတို့အိမ်သို့ ပြန်သွားကြပြီလား။ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကြသနည်း။

အခြေရှာမရသော မေးခွန်းများကို မေးရင်း ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်လာသည်။ မြစ်အညာဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မြူငွေပြာရောင်တွေကြားထဲတွင် ကျောက်ပန်းတောင်စေတီလေးကို မှူးမြော်ရ၏။

ဟုတ်ပြီ။ သည်လိုဆိုလျှင် ယခု ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေခဲ့သော နေရာသည် ဘကြီးတို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေး။

ကျွန်တော် ထ.ရပ်လိုက်၏။ မနီးမဝေးတွင် ကမ်းပါးပေါ်သို့တက်သည့် ခြေကြောင်းလမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ မြေသားကို လှေကားထစ်များသဖွယ် ပြုပြင်ထားသည်။

ကျွန်တော် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွေး မှန်၏။ ထိုနေရာသည် ဘကြီးတို့အိမ်နှင့် သုံးလေးအိမ်ကျော်ပဲ တွာဝေးသည်။ ကျွန်တော် ဘကြီးတို့အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ပုံစံကို ယခုတိုင် မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိသေးသည်။ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း အမေထော်ပေးလေ့ရှိသော ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေ ပျံဝဲနေဟန် ပန်းရိုက်ရှုန်းသားထည် ပွပွကြီးနှင့် ဘောင်းဘီတို ဖားဖားလေးကို ဝတ်ထားသည်။ နီကြန့်ကြန့်ဆံပင်များက နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ၏။ ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီအိမ်များထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးနှိုက်ထားသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟဲ့ ... ဟိုဟာ ကိုရဲ မဟုတ်လား။ အုန်းစိန်ရေ ... ဒီမှာ နင့်သားလေး ရောက်လာပြီဟဲ့”

“ဟဲ့ကလေး ... ညက ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”

“အုန်းစိန်ရေ ... မထားရေ ... ငိုမနေကြနဲ့တော့ဟေ့ ... ဒီမှာ ကိုရဲ ပြန်ရောက်လာပြီ”

အော်သံများ ကျွက်ကျွက်ညံအောင် ကြားရသည်။ ဟိုအိမ်သည် အိမ်က လူတွေ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးလာထွက်ကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော် ဘကြီးတို့အိမ်ရှေ့သို့ မရောက်မီမှာပင် အမေနှင့် ဒေါ်ထားတို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည်။ ဒေါ်ထားမှာ ဆံပင်တွေ ဖားလျားကျလျက် မျက်နှာကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်နေသည်။

အမေက ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ဖက်ကာ ပါးပြင်ကို အငမ်းမရနှင်းသည်။

ဒေါ်ထားသည် ကျွန်တော့်နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ ကျောပြင်ကို မျက်နှာအပ်ကာ တဟီးဟီးငိုနေသည်။

“သား ... ကိုရဲ ညက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ဟင်”

“ဟောဒီ ဒေါ်ထား သားကိုထားခဲ့တော့ သားလက်ထဲက မီးအိမ်ရေထဲ လွတ်ကျသွားတယ်။ အဲဒါ သားလိုက်စမ်းတာ”

“ရေထဲနစ်သွားရောလား”

“အဟီးဟီး ... ကိုရဲရဲ၊ သားလေးရဲ။ ဒေါ်ထား ပြန်လာတော့ သားမရှိတော့ဘူး။ အဟီး ... အဲဒါ ရေနစ်သေပြီ အောက်မေ့လို့”

ဒေါ်ထားသည် ဟီးချ၍ ငိုနေပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ညက ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအားလုံးကို အမေအား ပြောပြလိုက်သည်။

အမေသည် ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိလျက် ...

“အမယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား၊ သားရဲဘကြီးရော၊ အစ်ကိုခင်အောင်တို့၊ အစ်ကိုခင်မောင်တို့ တစ်ညလုံး ဒီမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဘယ်မှ မသွားဘူး။ မီးကလည်း အမေတို့ မြို့လယ်ရပ်ကွက်ပဲလောင်တာ။ အမေက အံတော်ရွာဘက်ကို လှေနဲ့ကူးမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ကူးတို့ဆိပ်ကို ပြေးခိုင်းလိုက်တာ မှားတယ်။ အဲဒီအထဲမှ မထားကပါ အိမ်ကိုစိတ်မချလို့ ပြန်ပြေးထား။ သူပြန်ရောက်လာတော့ သားကို ရှာမတွေ့တော့ ဘူး။ ရေနစ်သေ

၁၈၄ ● အောင်သာရိုး

ပြီလို့ပဲ တွက်ရတာပေါ့။ မထားလည်း သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာဆိုပြီး ငိုလို့ မပြီး နိုင်တော့ဘူး။

ခုမနက်လင်းတော့ မင်းအစ်ကိုခင်အောင်တို့ ဦးဆောင်ပြီး ရေငုပ် ရွာကြတယ်။ မီးအိမ်ကလေးကိုပဲ တွေ့ရတော့ သားသေပြီလို့ပဲ အားလုံးက ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

“ဟင် ... သားကဖြင့် ဘကြီးတို့နဲ့အတူ မောင်ပေါ်မှာ ကုလား ထိုင်ကြီးနဲ့ ဖိပ်ကျနေတာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အမေသည် ရင်ဘတ်ကိုဖိလျှက် မျက် လုံးပြူးသွားပြန်သည်။

“ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့ ... အုန်းစိန်”

နောက်ဘက်ကပေါ်လာသော ဘကြီး၏အသံကြောင့် ကျွန်တော် တို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘကြီးရေတိုးအောင်သည် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ စောစောက ပင် ရောက်ရှိနေပုံရ၏။

“ငါ့တူ မောင်ရဲက ဘုန်းရှင်ကံရှင်လေးကွ။ ဒါကြောင့် သူတော် ကောင်းကို နတ်ကောင်းမတယ်လို့ပဲ မှတ်ထားကြ”

အောင်သာရိုး

မြန်မာဂန္ဓာရီလောကတွင် ရုပ်ပြောင်းနာမ်ခွာအတတ်သည် ရှိ
၏။ သို့သော် စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့အဖြစ်မရှိ။ ဟိုတစ်စ၊ သည်တစ်စ၊
မြန်ကျဲနေသော မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကား ရှိ၏။ အထောက်အထား မပြည့်
စုံ။ အမှန်မှာ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ နာမ်ရုပ်နုသည် လုံးဝ ထွက်သွားသကဲ့သို့
ခံစားရပြီး မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အထက်မှစီး၍ ကြည့်ရတိုသို့ မြင်တွေ့ရကြောင်း
ပင်။

အချို့ (NEAR DEATH EXPERIENCE) သေကောင်ပေါင်းလဲ
လူနာများ။ ခွဲစိပ်ခန်းတွင် မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ခွဲစိပ်နေသည့် အခြေအနေအား။
ရုပ်နုမှတစ်ဆင့် မြင်တွေ့လေ့ရှိကြောင်း အနောက်နိုင်ငံရှိ မှတ်တမ်းများက
ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

မြန်မာတို့ အယူအဆအရ နာမ်ရုပ်နုခွာသွားခိုက်၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်
အိမ်လွတ်ကြီး၌ အခြားပယောဂများ ဝင်ရောက်နေရာယူတတ်ရာ၊ နာမ်ခန္ဓာ
မိ စည်ချသူများ။ ပရိတ်တော် အတားအဆီးများနှင့် အမိန့်တော်ပြန်တမ်း
များ ထုတ်ဖော်ကျူးရင့်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ဖတ်မှတ်မိပါသည်။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အာသံပြည်ရှိ ဖုန်ထူသော လမ်းတစ်
လျှောက် ခွေးငယ်လေးတစ်ကောင် လေးတွဲစွာ လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ခွေး
ငယ်လေးကား အရိုးပေါ် အရေတင်ထားသည့်နှယ် ပိန်လိုလှ၏။ လျှာတွဲလွဲ
ဖြင့် သောက်ရေကို ရှာဖွေနေသည့်နှယ်။ ရေလုံးဝမရှိ။ ယင်ကောင်တို့
ကား ခွေးငယ်လေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို တရစ်ဝဲဝဲ၊ တဝဲရစ်ရစ်။ အပူဒဏ်
တို့ လူသားများသာမက တိရစ္ဆာန်များပါ ခံစားရ၏။

ခြစ်ခြစ်တောက် နေမင်းကြီး၏အပူဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် နေအိမ်
အဆောက်အဦများ၏ ပြတင်းပေါက်များကို ယင်းလိပ်များဖြင့် ကာရံထား
ကြ၏။ လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ချွေးထွက်ကာ မောပန်းလာ၍ သက်သက်သာ
သာပင် လှဲလျောင်းနေသူများ၏ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသံများကိုပင် ကြား
နိုင်၏။

'ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်' ကား ဟိုတယ်မှ ပြင်ဆင်ပေးထားသော တန်ဖိုးကြီး အာရေဗျကော်စောကြီးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်နေ၏။ အိန္ဒိယနှင့် တီဘက်ပြည်ရှိ သူ၏ဆရာ ဂုရုကြီးများနှင့် ယောဂီကြီးများထံမှ ရှေးဟောင်းပညာရပ်များ ပို့ချမှုကို ငွ်လင့်နေစဉ် ဆိုးဝါးသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကြုံနေရခြင်းတည်း။

တစ်ဆက်တည်းကြည့်ပါက ခံစားမှုဆိုသည်မှာ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ထိတွေ့မှု၊ စိတ်ထားပေါ်တွင် မူတည်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မီးကျိုးခဲရဲရဲပေါ်ထက်၍ မနင်းနိုင်ပါ။ ဟိန္ဒူဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သူ၏သာဝကများ မီးပေါ်လမ်းလျှောက်နေကြသည်ကို မြင်ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အပူဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ယောဂီကျင့်စဉ်ကို စတင်ဆောင်ရွက်ပါတော့သည်။

သူ၏ လက်ဖဝါး (၂)ဘက်ဆုပ်ထားသော တံတောင်နှစ်ဘက်ကို ကျောက်သားကြမ်းပြင်ထက်၍ ထောက်လိုက်ခါ ဦးခေါင်းကို လက်ဆုပ်ဖြင့် ခု၍ အုန်းပင်စိုက်လိုက်သည်။ ခေါင်းထက်တွင် မတ်မတ်ရပ်နေသည့်နယ်၊ ခြေနှစ်ချောင်းကား မျက်နှာကြက်သို့ ရောက်လုနီးပင်။ သူသည် မျက်စိကို မှိတ်ခါ ကိုယ့်အသက်ရှူသံကို နားထောင်လိုက်သည်။

အစပိုင်းတွင် အသက်ရှူသံ ပုံမှန်မဟုတ်။ မကြာမီ လေကို စည်းချက်ကျကျ ရှူသွင်းရှူထုတ်နေသည်ကို စိတ်ဖြင့်လိုက်၍ မှတ်နေမိသည်။ ဆတ်ခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားပြီးနောက် ဖြည်းဆေးစွာ လေကိုရှူသွင်းရှူထုတ်နေမှုကြောင့် အပူဓာတ်များ ယုတ်လျော့လာသလို နေထိုင်၍လည်း အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းတွင်း၌ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေသော ရုပ်ခန္ဓာကြီးက ဦးခေါင်းထက်တွင် ရပ်တည်နေသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ပင် ကြာသွား၏။

ထိုစဉ် ပုတီးစေ့လိုက်ကာလေး လှုပ်ခတ်သွားသည်။ အသံတချွန်ချွန် ဖြည့်သွား၏။ ခေါင်းပေါင်းလေးပေါင်းထားသော အိန္ဒိယလူမျိုး အစေ့လေး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ဒေါက်တာကြီးအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"ဧည့်ခန်းထဲမှာ 'ဆာတ်'ကို တွေ့ချင်လို့ လူတစ်ဦး စောင့်နေပါတယ် ခင်ဗျာ"

အိမ်စေလေးက ရိုသေစွာ ပြောကြားနေစဉ် ဒေါက်တာကြီးက ရုတ်ခြည်း အမိန့်ပေးလိုက်ပုံကား ...

"အဲဒီ အင်္ဂလိပ်ကြီးကို တောင်းပန်ပြီး အိမ်ကိုသာ ပြန်ပါတော့လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ"

စကားပြောပြီးနောက် ဒေါက်တာကြီးသည် အုန်းပင်စိုက်သည့် အနေအထားကို သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ပြန်၍ ပြုပြင်နေပေသည်။

"ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသူဟာ အင်္ဂလိပ်ကြီးလို့ 'ဆာတ်' ကို တွန့်တော် မပြောရသေးပါလား"

"ဒါတွေ မင်း ပြောပြော မပြောပြောပါ။ အေး ... သူ့ကိုသာ အိမ်ပြန်ဖို့ တောင်းပန်ပြီး ပြောလိုက်ပါကွာ"

"အင်္ဂလိပ်ကြီးက သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံပဲ။ သူက 'ဆာတ်' တို့ မတွေ့ရရင် အိမ်မပြန်တော့ဘူးလို့ ပြောနေတယ် ခင်ဗျ"

"အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကြီးကို တောင်းပန်ပြီး အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... 'ဆာတ်' "

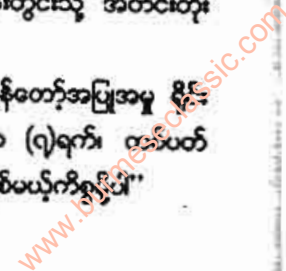
ဟု ဆိုကာ လူငယ်လေးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

"ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်က လူကြီးမင်းကို အိမ်ပြန်ဖို့ အကြံပြုပါတယ်။ ပြီးတော့... အလေးအနက်လည်း မေတ္တာရပ်ခံပါသတဲ့"

လူငယ်လေးက ဧည့်ခန်းထဲရှိလူတစ်ဦးအား ပြောဆိုနေသံ ...

"ဒေါက်တာကြီး ... အခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ဂလိပ်ကြီးသည် အခန်းတွင်းသို့ အတင်းတိုးဝင်လာသည်။

၁၉၀ * ဉာဏ်ထွန်း(မာန်)

ထိုသူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အခမ်းမရ ပြောဆိုနေပါသည်။

“စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးထားမှ သက်သာရာ ရတော့မပေါ့”

ဒေါက်တာကြီးက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်လေးထားရမယ်၊ ဟုတ်လား ...”

အင်္ဂလိပ်ကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်တုတ်တုတ်ကြီးကို ခံညှိလိုက်သည်။ မီးကတခြား၊ ဆေးလိပ်ကတလွဲ၊ အလွဲလွဲ အချော်ချော် အချိန်ယူမိညှိပြီးမှ စကားကို ဆက်ပြောနိုင်သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာ့ကို လိုက်ရှာနေလို့ အချိန်အတော်လင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဒုက္ခက အတော်ကြီးတယ်ဗျာ ... ကယ်ပါဦး။ ဒို ... ဒေါက်တာကြီးပဲ ကယ်နိုင်မှာပါ”

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်ကား စောက်ထိုးပုံစံအတိုင်း မလှုပ်မရှား၊ အခန်းတွင်း၌ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုသူအသံ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်သားနှစ်ဦးဟာ ကာလကတ္တာ၊မြို့က (၂)ယောက်စီး လေယာဉ်လေးနဲ့ အာသံကိုအသွား၊ တောကြီးထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)ရက်ကျော်လောက်ကပါ။ ဒီလောက် ခြစ်ခြစ်တောထိ ပူနေတဲ့ ရာသီမှာ တောကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေရင် သူတို့အသက်ရှင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း နည်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

အင်္ဂလိပ်အဘိုးကြီးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောပြရှာသည်။

“လူငယ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အံ့မခန်းတဲ့ ခွန်အားတွေရှိတယ်။ သက်လုံကောင်းလေ့ရှိတယ်လေ”

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်၏ နှစ်သိမ့်သံ။

အဘိုးကြီးက ဒေါင်းကို တွင်တွင်ခါ၍ ...

“ကျွန်တော့်သားတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသိတယ်။ သူတို့သာ အသက်ရှင်နေသေးရင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်မှာပါ”

“ဘာလဲ ... သူတို့ သေဆုံးသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အပေါင်းအသင်းအားလုံးက ဒီလိုပဲ ထင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ဝံ့ပေါင်။ ကြည့်လေ ... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က ကလေးတစ်ဦးက ကျွန်တော့်လက်ထဲကို အထုပ်တစ်ထုပ်လာထည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဘာမှ မမေးလိုက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအထုပ်ကို ဖြေလိုက်တော့ ကျွန်တော့်သားတွေရဲ့ လက်ပတ်နာရီတွေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ဖောင်တိန်တွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီငွေကြေးလေးကတော့ ကျွန်တော့်သားငယ် ရောဘတ်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ အမြဲဆွဲထားလေ့ရှိတာပဲ”

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်က အုန်းပင်စိုက်ရာမှ မြေပေါ်သို့ ခြေကို မြန်ချလိုက်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ ထိုသူလက်ထဲမှ ငွေကြေးလေးကို ယူပြီး အသေအချာလေ့လာကြည့်လိုက်သည်။

“အဆက်၊ ခလုတ်၊ ချိတ် လုံးဝ မပါဘဲ ငွေစင်ကြီးလေးပါလား။ ဒါနဲ့ ...”

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီငွေကြေးလေးကို ရောဘတ်လေး သုံးနှစ်သား အရွယ်တည်းက ဆွဲပေးထားတာပါ။ သူကြီးလာတော့ ဖြုတ်ကြည့်ပါသေးတယ်။ ချိတ်လည်း မပါ။ အဆက်လည်း မရှိတော့ ဖြုတ်လို့မရပါဘူး။ လည်ပင်းနဲ့လည်း ကွက်တိမဟုတ်တော့ အနာတရမဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပါတယ်။ ဒီငွေကြေးလေးကို ဖြုတ်လိုက်မှ ဖြုတ်လို့မရပါမယ်”

“ခုကြည့်လေ ... ငွေကြေးလေးဟာ ပြတ်လည်း မပြတ်ဘူး။ မြန်ဆက်ထားတဲ့အရာလည်း မရှိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့အဆိုအရ ငွေကြေးလေးကို ကလေးလည်ပင်းက ဘယ်လိုဖြုတ်လို့ရမှာလဲ။ ဝေခွေတော့ ... အင်း”

၁၉၂ * ဉာဏ်ထွန်း(ရေခဲ)

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်၏ အချက်ကျကျထောက်ပြမှုကြောင့် အင်္ဂလိပ် အဘိုးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းများ တစ္ဆေလှုပ်လာသည်။

“ခုပဲဆို ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လိုက်မှ ဒီငွေကြီးလေးကို ယူလို့ရမလို့ ဖြစ်နေတယ်လေ”

စိတ်ဓာတ်ကျနေသော အဘိုးကြီး၏အသံ။ သူသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါဗျာ”
ဟု ယူကျုံးမရ ရေရွတ်နေသည်။

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်သည် အဘိုးကြီး စိတ်သက်သာရာရရန် ရေခဲနွေး ထစ်ခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် အဘိုးအို က ယူကာ ကျိုက်ခနဲ မော့သောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သားအဖသုံးယောက် ကာလကတ္တားကနေ ဒီ အာသံနယ်မှာရှိတဲ့ စိုက်ခင်းတွေကို လေယာဉ်နဲ့ သွားကြည့်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော် က နံနက်(၅)နာရီလောက် စတင်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။

ကျွန်တော့်လေယာဉ်ကို ဆီဖြည့်မထားလို့ ကျွန်တော့်သားတွေရဲ့ လေယာဉ်က ဆီပုံးတွေကို ခေတ္တယူပြီး ထည့်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သားတော်မောင် ရောဘတ်ရဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အကျိုးအကြောင်းကို စာရေး ပြီး ထားခဲ့ပါတယ်။ အာသံကို ကျွန်တော် ချောချောမောမောပဲ ရောက်ခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်နေ့လုံး သားတော်မောင်များရဲ့ လေယာဉ်ဆိုက် လာတာ မတွေ့ရပါဘူး။

ဖြစ်နိုင်တာက ကျွန်တော့်အကြောင်းကြားစာဟာ လေထဲမှာ လွင့် ပါသွားနိုင်သလို၊ လေဆိပ်က ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အမှိုက်ခြင်းထဲလည်း ရောက် သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့အပိုဆောင်ထားတဲ့ ဆီတိုင်ကီထဲမှာ ဆီ မကျန်တော့တာကို မသိဘဲ လေယာဉ်ကိုများ မောင်းခဲ့ကြသလားလို့”

ဟုဆိုပြီးနောက် အဘိုးကြီး၏နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာ သည်။ ဒေါက်တာကြီးလှမ်းပေးလိုက်သော ပဝါဖြူကိုလှမ်းယူကာ မျက်နှာ လည်ပင်းနှင့် နားသယ်မှ ဆံစများကို လိုက်လံသုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ကို ဘာများကူညီရမလဲ”

အဘိုးကြီးသည် ဒေါက်တာကြီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ တောင်းပန် တိုးလျှိုးစကားကို ဆိုလိုက်သည်။ သူ့အသံ အနည်းငယ် ကျယ်လောင် သွားသည်။

“ကယ်ပါဦး ... ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

“အကယ်၍ ခင်ဗျားသားတွေ အသက်မရှိတော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဒေါက်တာကြီးရယ် ... ဒီလို ပစ်ပစ်ခါခါတော့ မငြင်းလိုက်ပါ နဲ့။ ဒေါက်တာရဲ့ တန်ခိုးကူဖွဲ့ပါဒ်ကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ အပြည့် အဝ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒေါက်တာ့သတင်းကိုလည်း ဟိုးအဝေးကြီးကတည်း က ကြားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ပါ။ ဘယ် နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်သားတွေရဲ့အသက်ကိုတော့ ကယ်ပါဗျာ ... နော် ... ကယ်ပါဗျာ”

“တန်ခိုးကူဖွဲ့ပါဒ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ အဆင့်မြင့်ပြီး နက်နဲပါတယ်။ လူသားမန်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။”

“သားတွေရဲ့အသက်ကို ငဲ့ညှာပါဦး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့သုံးသုံး သား တွေ အသက်ရှင်ရင်ပြီးရော၊ သူတို့ကိုတော့ ကယ်ပါဦး .. ဒေါက်တာကြီး”

“အဲ ... ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ သမိုင်းကို ပြင်တာတို့၊ ဇာတ်တာတို့၊ ဖျောက်တာတို့ လုပ်လို့မရဘူးလေ။ ခင်ဗျားသားတွေ ကွယ် လွန်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ အသက်ရှင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ငြင်း စားကြည့်လေ ...”

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်က အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် မှုင်ပြခဲ့သည်။

၁၉၄ ● ဉာဏ်ထွန်း(ဂျော့)

အဘိုးကြီးကား လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ခါ တအိအိ ငို
ရွက်နေဆဲ။

ဒေါက်တာကြီးကား အဘိုးကြီး၏ မထွေးနိုင်၊ မမျှီနိုင်သည့် အဖြစ်
ကို မကြည့်ရက်၊ မကြည့်လိုခဲ့၊ ထို့ကြောင့်...

“ကိုင်း... ဒီလိုမှဖြင့် ကလေးတွေရဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း
လေးတွေကို ခေတ္တထားခဲ့ပါလား။ ကျွန်တော် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစား
ဆောင်ရွက်ကြည့်ပါဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ကံတရားပေါ် အများ
ကြီး မူတည်နေပါတယ်။ ကံသေကံမတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။”

“ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲ... ဒေါက်တာကြီးရယ်”

အဘိုးကြီးက တီးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ သူက စကားပြောလို
သော်လည်း လည်ချောင်းထဲမှ စကားတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာခဲ့။ ထို့ကြောင့်
သူသည် အဆောက်အဦထဲမှ လေးကန်စွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပေသည်။

ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်အတွက် တွေးစရာများ ပွားလာသည်။ ယခုလို
ပူပြင်းသော ရာသီမျိုးတွင် လူစိမ်းတစ်ဦး၏သောကကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ခြေ
ရှင်းရမည်ဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

‘လုံးစုံများစွာ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ’ ဆိုသော
စိတ်ကို မွေးလိုက်မှ ကြည်လင်လာသည်။ ယင်းကိစ္စ မပြီးဆုံးသရွေ့ သူ၏
သမထကျင့်စဉ်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမည်မှချ။

[၂]

ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကား လောကကြီးတွင် တစ်နေရာ
မဟုတ် တစ်နေရာရာ၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပေါ်ပေါက်နေ၏။ အချို့ဖြစ်
ရပ်များကား ရှင်းပြရန်ခက်၏။ (TIME WARP)ခေါ် ‘ရပ်တန့်နေသော
ကာလယန္တရား’ ဖြစ်ရပ်လည်း ပါဝင်ပေသည်။

မကြာသေးမီက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေတပ်မတော်မှ
(F.15) အက်(ဖ)၁၅ တိုက်ခိုက်ရေး လေယာဉ်တစ်စင်းသည် ‘အနိဉ့်ပျံ စစ်
ဆင်ရေး’ လေ့ကျင့်နေစဉ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမေရိကန်
ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားရာ အရပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားရာ ယူနီဖောင်း
အပြာဝတ်ဆင်သော တပ်သားများနှင့် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော တပ်
သားများက ယင်းလေယာဉ်အား မြေပြင်မှ အမြောက်များနှင့် လှမ်းပစ်ခြင်း
တို့ ခံခဲ့ရကြောင်း တိုက်လေယာဉ်မှူး (၂)ဦး၏ သတင်းထုတ်ချက် မှတ်တမ်း
ရှိပါသည်။ ထိုအရပ်ကား တင်နက်စီပြည်နယ် ‘ချက်တာနူးဂါရီမြို့’ ၏ တောင်
ဘက် ကောင်းကင်ထက်၌ ဖြစ်၏။

၃၆၆ * ညက်ထွန်း(ရှေ့)

၁၈၆၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ (၁၉) ရက်နှင့် (၂၀) ရက်နေ့များ၌ ဖော်ပြပါအရပ်ရှိ 'ချက္ကမော်(လ)ဂါ' ချောင်းတွင် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ် မှ (၂)ဘက်တပ်များ တိုက်ပွဲ အကြီးအကျယ်ဆင်နွှဲပြီး ကွန်ဇက်ဒရိတ်တပ် များ အောင်ပွဲခံရကြောင်း ရာဇဝင်တွင် ပါရှိပေသည်။

ယခုအချိန်ထိ 'ရပ်တန့်နေသော ကာလယန္တရား' ဖြစ်ရပ်မျိုး ငါးကြိမ် ကြုံတွေ့ဖူးကြောင်း ပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်၌ မှတ်တမ်းတင်ထားပေ သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်များ အခြားတိုင်း နိုင်ငံများတွင်လည်း ပေါ်ပေါက်လေ့ရှိကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ မယုံနိုင်စဖွယ် ဆန်းကြယ်လှ ပါဘိ။ ထိုဖြစ်ရပ်မျိုး အာသံပြည်တွင် ကြုံဖူး၏။

[၃]

ခန်းမအလယ်ရှိ ခုံလေးပေါ်၌ အမွှေးတိုင် ခွက်ငယ်တစ်ခုတွင် အမွှေးတိုင် (၃)တိုင်ကို ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်က ထွန်းညှိလိုက်သည်။ လက်ခံ ရရှိထားသော 'ရောဘတ်နှင့် ဂျော့ချီ' တို့၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် စိမ့်ထားသော ကြွတ်တစ်ခုထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ထည့်၍ အဆုံးတိုင်လိုက်သည်။

ရှစ်ပြောင်း နှစ်ခွာ * ၁၉၇

ဒေါက်တာကြီးသည် အမွှေးတိုင်ခုံလေးရှေ့တွင် တင်ယူခဲ့သလို လိုက်ခါ မျက်စိကို အသာအယာမှိတ်၍ ဖြည်းဖြည်းစွာ အသက်ကို ရှူထုတ် ရှူသွင်းရင်း နှာသီးဖျားတွင် လေနုအေးလေး ထိခတ်ထွားမှုကို အာရုံပြု၍ ခဲ့ပါသည်။ သင်းယုံသောရနံ့များကို ရှူရှိုက်ရင်း သူ့တစ်ကိုယ်တုံး သတ်ဆဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။

အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဆာဒူးကြီးများ၊ တိဘက်ပြည်ရှိ လားမားဘုန်းတော် ကြီးများ၏ ကျင့်စဉ်တွင် 'နာမ်လွှင့်ပညာ' သည်ရှိ၏။ ဒေါက်တာအံ့ဘွယ် သည် ယင်းကျင့်စဉ်ကို လေ့လာနေရာ အတော်အသင့် ခရီးပေါက်ပြီဖြစ်၏။ ဒေါက်တာကြီး၏ ရုပ်နုလေးသည် လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်မှ တိမ်တိုက်ငယ်တစ်ခုပမာ လွင့်ဖျော့၍ ကမ္ဘာတစ်နံတစ်လျှားသို့ ရောက်ရှိ နိုင်ပေပြီ။ နာမ်လောကတွင် ကာလနှင့် ဒေသမရှိပေ။

အချိန်ကာလနှင့် နေရာဒေသဆိုသည်မှာ လူ့လောက၊ လူ့ကမ္ဘာ တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် အရာများသာဖြစ်ကြောင်း ပညာရှင်များက ဖွင့် ဆို၏။ ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်သည် အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ကာလကတ္တာမြို့ သို့ ဦးတည်၍ အခင်းစတင်ဖြစ်ပွားရာအရပ်သို့ ခရီးနှင်ခဲ့သည်။

နေဝင်းနီကြီးကား ထွက်ပြုလာပြီး အရှေ့ဘက်တောင်တန်းများ ပေါ် မေးတင်နေသည်။ ကာလကတ္တာလေယာဉ်ကွင်းတွင် ရပ်နားထား သည့် လေယာဉ်များ၏ အရိပ်များကား ရှည်လျားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေပေသည်။

ယင်းလေယာဉ်အုပ်စုတွင် ငွေရောင် 'PROVOST' ပုဂ္ဂိုလ်လေယာဉ် ပျံလေးကား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ သန့်သန့်လေးရပ်နားနေ၏။ ယခုလို သာယာ သော ရာသီဥတုမျိုးတွင် လေယာဉ်လေးသာ ငှက်များနှင့်အတူ ပျံသန်းနေ က အလှတစ်ပါးပင်။

လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်တွင် ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးဖြင့် လှမ်းလာ သော ထူးခြားသည့် လေယာဉ်မှူးတစ်ဦး။ သူ၏ပန်းထက်၌ လေထီးသုတ် ကလေးကို လွယ်ထား၏။ သူ၏ ညိုရောင်သမ်းနေသော မျက်လုံးများကား တောက်ပလှ၏။ မိမိကိုယ်ကိုသာ အားကိုးရာဟု မှတ်ယူခဲ့ဖူးသည်။

၁၉၈ * ဉာဏ်ထွန်း(ဇော်)

သို့သော် သူသည် ကျွဲမြီးတိုနေပုံရ၏။ ယင်းစိတ်ဓာတ်ကြောင့် အနာဂတ်တွင် ဝမ်းနည်းဖွယ်အဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ရမည်ကို သူ လုံးဝ မမျှော် ထင်မိခဲ့။ သူသည် လေယာဉ်စက်ပုံများကို ကျွမ်းကျင်စွာဖွင့်၍ စိတ်ကြိုက် စစ်ဆေးသည်။ လေယာဉ်မောင်းသည့်အခန်းရှိ စက်ကိရိယာနှင့် မီတာ ဒိုင်ခွက်များကိုလည်း စစ်ဆေးလိုက်သည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ သည့်ကိစ္စတစ်ရပ်ကို ထိုအခါမှ တွေ့လိုက်၏။

“ဟေ့ ... မောင်ရင်၊ ငါ လေယာဉ်မောင်းဖို့အတွက် ဆီနည်း နည်းလိုချင်လို့ ဘယ်မှာရနိုင်မလဲဟင်”

အင်္ဂလိပ်အဘိုးကြီးက လေယာဉ်ပြေးလမ်းမပေါ်ရှိ လေယာဉ်ဝန်ထမ်း အား မေးလိုက်သည်။

“လေယာဉ်ဆီဂိုဒေါင်က နံနက်ခုနစ်နာရီခွဲမှ ဖွင့်မယ် ဆာဘ်”

“မင်းကော မကူညီနိုင်ဘူးလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဂိုဒေါင်သော့ မရှိပါဘူး ... ဆာဘ်”

အဘိုးကြီးသည် လက်ပေါ်ရှိ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ကာ ကျိန်ဆဲ လိုက်သည်။

“ငါ အဲဒီအချိန်ထိ မစောင့်နိုင်ဘူးကွ”

အဘိုးကြီးသည် စိတ်မရှည်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ထို့နောက် (TIGER MOTH) ‘တိုက်ဂါးမောသို’ လေယာဉ်ရပ် နားရာသို့ သွားရောက်၍ လေယာဉ်ဘေးရှိ သံခါးပတ်ဖြင့် စည်းနှောင်ထား သော လေယာဉ်ဆီအရန်ပုံးကြီး (၂)ပုံးကို လေယာဉ်ဝန်ထမ်း အကူအညီ ဖြင့် သယ်ယူကာ သူ့လေယာဉ်ရှိ တောင်ပံများ၌ လိုအပ်သောဆီကို ဖြည့် လိုက်သည်။ ပုံးလွတ်များကို ‘တိုက်ဂါးမောသို’ တွင် ပြန်လည်ထားပေးလိုက် သည်။ ထို့နောက် စာရွက်လွတ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း သူက ရေးလိုက် ၏။

သားတော်မောင် ရောထတ်နှင့် ဂျော့(ချို)

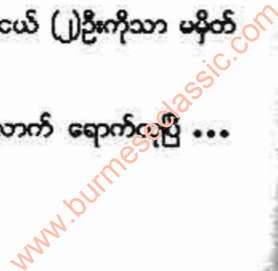
နံနက်(၇)နာရီခွဲအထိ ဆီဂိုဒေါင်က ဖွင့်မှာမဟုတ်တဲ့အတွက် မင်း တို့လေယာဉ်ရဲ့ အရန်ဆီပုံး (၂) ပုံးထဲက ဆီတွေကို ငါ့လေယာဉ်ထဲ ထည့် လိုက်တယ်။ လေယာဉ်နဲ့ မင်းတို့မတွက်ခင် ဆီပုံးလွတ်တွေကို ဆီထပ်ဖြည့် ဖို့ မပေးနဲ့နော်။ ဆီဖိုးကိုတော့ ငါ့စာရင်းထဲ ထည့်မှတ်လိုက်နော်။ အာသံ ပြည်မှာ တို့များ နေ့လယ်စာ အတူစားရအောင်။

မြေပြင်သို့ ချောစောစွာ သက်ဆင်းနိုင်ပါစေ
ဖေဖေကြီး

အင်္ဂလိပ်ကြီးသည် သူ၏လေယာဉ်ငယ်ပေါ်သို့ တက်ကာ စက်နိုး လိုက်ပြီး အဝေးသို့ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားပေသည်။ ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်၏ နာမ် ခန္ဓာက လေယာဉ်ငယ်အား ငေးကြည့်နေ၏။ ပြာရီဂိုင်းနေသော ကောင်း ကင်ထက်ဝယ် လေယာဉ်ငယ်ကား ပို၍ဝေးသောနေရာမှ ထို့ထက်ဝေး သောနေရာသို့ ရှေ့ရွလျက်။

နောက်ပိုင်း နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ လေယာဉ်ကွင်းသည် စတင်စည်ကားလာသည်။ ထွက်ခွာတော့မည့် လေယာဉ်များနှင့် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်မှ ဆင်းသက်လာသည့် လေယာဉ်များ၏အသံကား နားကွဲလှနိုးပါ။ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းများကား ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ လေယာဉ်ပေါ် သို့တက်သည့် ခရီးသည်များနှင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ခရီးသည် များကား ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်ကား ‘တိုက်ဂါး မောသို’ လေယာဉ်လေးသို့ ခြေလှမ်းနေသော လူငယ် (၂)ဦးကိုသာ မမှိတ် ခေ့နံ ကြည့်နေမိ၏။

“ရလောက်ဆို အဖေ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်လို့ပြီ ... ဂျော့ချို”

ကော်လာမပါသည့် ရှုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်က စကား စ.ပြောလိုက်ရာ လည်ပင်းမှ ငွေကြေးလေးက ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဖခင်ကြီး၏ အဆိုအရ 'ငွေကြေးလေးမပြတ်ဘဲ ဖြုတ်လို့မရပါဘူး။ အဲ... သူ့လည်တိုင်ပြတ်မှ ငွေကြေးလေးကို အကောင်းပကတိ ဖြုတ်လို့ရမယ်' ဟု ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်လော။

“ခရီးတစ်ဝက်လောက်ကို မှောင်ထဲမှာစမ်းပြီး လေယာဉ်မောင်း နေရတာကိုတောင် အဖေကတော့ အန္တရာယ်ကို ထိမထင်ဘူးကွာ။ သူ ထွက်လာတော့ ငါက သစ်တုံးတစ်လုံးလို မလှုပ်မယှက် အိပ်မောကျနေတုန်းကွ”

ဂျော့(ချို)၏ ခွန်းတုံ့သံ။
ရောဘတ်က သူ၏လေထီးအထုပ်ကို သူ့နောက်ဘက်ရှိ ပစ္စည်း ထားသည့်နေရာထဲသို့ ပစ်လိုက်ရာ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့ဖခင်ရေးထားသည့် စာရွက်ပေါ်သို့ ကျရောက်ပြီး ဖုံးအုပ်သွားသည်။

“ဂျော့(ချို)ရေ ... ထိန်းချုပ်ရေးစက်ခလုတ်တွေကို စစ်ကြည့် စမ်းပါအုံး။ ငါ အင်ဂျင်ခန်းဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

ထို့နောက် ရောဘတ်သည် ပန်ကာကို လှည့်ရန်အသွား ...

“ထိန်းချုပ်ရေးစက်ခလုတ်တွေအားလုံး ... အိုကေ။ ပင်မဓာတ် ဆီတိုင်ကိုထဲမှာလဲ ဆီအပြည့်။ ရောဘတ်ရေ အရန်ဆီပုံးတွေထဲလည်း စစ် ကြည့်လိုက်ပါဦး ... ဆီ ရှိမရှိကို”

“ဟ ... မနေ့ညနေကဘဲ ငါ့ကိုယ်တိုင် အရန်ဆီပုံးတွေထဲ ဆီ အပြည့်ဖြည့်ထားခဲ့တာပဲ”

“အချက်ပြမီးလုံးအားလုံး အလုပ်လုပ်တယ်”

ဂျော့(ချို) အသံ။

“မြေပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းနဲ့ အမြန်ဆက်သွယ်လိုက်တော့ ဟေ့”

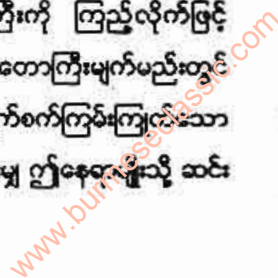
ရောဘတ်က အချက်ပြပြီး ပန်ကာဒလက်ကို လှည့်လိုက်ရာ အင်ဂျင်ချက်ချင်း နှိုးလာသည်။ သူသည် လေယာဉ်ပေါ် အမြန်တက်တာ လေထီးထုပ်ကို ကိုယ်ပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံရှိ ထိန်းကြီးများကို သိုင်းလျှိုလိုက်သည်။

'ဪ... ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရပါလား'ဟု ဒေါက်တာအုံဘွယ်က နားလည်လိုက်သည်။ အသေးအမွှေးရယ်လို့ ဥပေက္ခာမပြုအပ်ပုံကိုလည်း သူ သဘောပေါက်သွား၏။ စစ်ပွဲကြီးတွေ၊ တော်လှန်ရေးတွေ စတင်ဖြစ် ပေါ်ခဲ့သည်မှာ ဘာမျှမမှု့လောက်သည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေက စ.ခဲ့ တာကို နားလည်သွားသည်။

ထို့နောက် လူငယ်နှစ်ဦး လိုက်ပါသွားသည့် လေယာဉ်ငယ်ကား လေထဲသို့ ပျံတက်သွားပေသည်။ ဒေါက်တာအုံဘွယ်ကား နာမ်ခန္ဓာဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးအား စောင့်ကြည့်လေ့လာသွားပေသည်။

ရောဘတ်၏ ပိုးပဝါလေးကား သူ၏လည်ပင်းထက်တွင် တလူလူ ထွင့်နေသည်။ လေယာဉ်လေးကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ပြီး လေယာဉ် တွင်းမှ တက်ကာ အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ နံနက် ခင်း၏လေတိုက်နှုန်းနှင့် လေစီးကြောင်းတို့ကို အလိုက်သင့်အောင် လေယာဉ် စတီ မောင်းနှင်ကာ လိုရာသို့ ပျံသန်းလျှက်ရှိကြ၏။ သူတို့ကား ဘုရင့် ထေတင်မတော်မှ လေယာဉ်မှူးများကဲ့သို့ လေယာဉ်မောင်းကျွမ်းကျင်ကြ ပေသည်။

ရောဘတ်သည် မြေပုံကားချပ်ကြီးကို လေ့လာလိုက်၊ လေယာဉ် ဆီအောက်ဘက်မှ စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် စစ်ဆေးရင်း လေယာဉ်ကို မောင်းနှင်၏။ ယင်းတောကြီးမျက်မည်းတွင် အန္တရာယ်ကောင် မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်များနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သစ်လားကျားကြီးများ ကြီးစိုး၏။ ပညာသည့်လူသားမျှ ဤနေရာမျှသို့ ဆင်း

၂၂ * ဉာဏ်ထွန်း(ဇာနည်)

သက်နားနေလေ့မရှိ။ တစ်ခါက လူသားစား ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးပြီး တိုင်းတာကြည့်ရာ ဦးခေါင်းမှ အမြီးဖျားအထိ (၁၀) ပေခန့် ရှည်လျားပြီး ပိဿာ ၁၂၀၊ ၃၀ စတုန်ခန့် အလေးချိန်စီး၏။

ထိုကျားကြီးသည် အမျိုးသား။ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေး (၁၇) ဦးကို ကိုက်သတ်ကာ ဝါးမျှိုခဲ့ဖူးကြောင်း သိရ၏။

“ကျောရေ ... လေယာဉ်ဆီ အခြေအနေကို စစ်လိုက်ဦးဟေ့”

ဧရာဘတ်က လေယာဉ်နောက်ထိုင်ခုံမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ကျော(ရုံ)သည် လေယာဉ်တောင်ပံရှိ လေယာဉ်ဆီ အခြေပြင်တက်ကို ကြည့်ကာ ...

“ဆီလျော့နေတယ်ဟေ့ ... လေယာဉ်ကို အရှိန်လျော့ပြီး ထိန်းမောင်းထားနှင့်၊ ငါ အရန်ဆိပုံးတွေထဲက ဆီယူပြီး ဖြည့်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဆက်လုပ် ကျော(ရုံ)”

ကျော(ရုံ) သည် ထိုင်ခုံမှ အသာအယာ ထလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ဆီဖြည့်သောအလုပ်ကား၊ အန္တရာယ်အလွန်များ၏။ ကနေဒါ၊ ဩစတြေးလျနှင့် အိန္ဒိယပြည်တို့၌ အပေါ့စားလေယာဉ်များကို ဤနည်းအတိုင်းသာ ဆီဖြည့်လေ့ရှိသည်။ ကျော(ရုံ)သည် ဘေးဘက်ရှိ ဆိပုံးများကို ထိန်းထားသော ခါးပတ်ကိုဖြုတ်၍ ပုံးကို မ.လိုက်ရာ အလွန်ပေါ့နေကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ ဒုတိယပုံး၏ ဘေးဘက်ကို ခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။ အသံက တလွင်လွင်း

ထို့နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လေယာဉ်ထဲသို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထားကာ အားပါးတရ အော်လိုက်သည်။

“ပုံးနှစ်လုံးထဲမှာ ဆီတစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူးဟေ့”

“မပြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မနေ့က ညနေပိုင်းမှာ ငါ ကိုယ်တိုင် ဆီအပြည့် ဖြည့်လိုက်တာပဲ”

“အင်း ... ညက သူ့ခိုးတစ်ကောင်ကောင် လေယာဉ်ဆီထဲမှာ မ.သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ တို့ နောက်ထပ် နာရီအနည်းငယ်ခဲ ခေါင်းဆုံးတော့မယ်။ ဒီတော့ အရေးပေါ်ဆင်းသက်ဖို့ နေရာရှာရအောင်”

ယခုအချိန်တွင် နေရာရွေးနေ၍ မဖြစ်။ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် တည်ထားသော ဘုရားကျောင်းဖြူဖြူလေးဘေးရှိ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်၍ လေယာဉ်ကို ညင်သာစွာ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ မြက်ခင်းအချို့ ပျက်စီးသွား၏။ သို့သော် ပြန်လည်မွေးယူ၍ ရပါသည်။ လေယာဉ်နှင့်အတူ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကား အထိအခိုက်မရှိဘဲ မြေပြင်သို့ ချောမောစွာ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအရပ်ကား ဘာသာရေး အယူသည့်သူများ၏ မြင့်မြတ်သော နယ်မြေဟု အဆိုရှိ၏။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဘုန်းထော်ကြီးအချို့က သူတို့ညီအစ်ကိုအား အတင်းဖမ်းချုပ်ကာ သတ်တော့၊ မြတ်တော့မည့်အတိုင်း ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခိုက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှသော ယောဂီကြီးက ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်လာပြီး ...

“ယခု သင်တို့နှစ်ဦးရောက်ရှိနေသည့် ဘုရားကျောင်းတော်ကား မြင့်မြတ်လှရကား။ မည်သည့်ဇာတ်မတူ၊ ဘာသာမျိုးခြား၊ လူစိမ်းများကိုမျှ လာရောက်ခွင့်မပြု။ ကျူးကျော်သူရဲ့အပြစ်ကတော့ သေဒဏ်ပါပဲ”

ဟူသော အသံနက်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာက အခြားရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း မရှိတော့လို့”

ကျော(ရုံ)၏ ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာဖြင့် တောင်းပန်ချက်ကို ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သံကား ...

“တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်ပဲ။ ဥပဒေမှာ ရွှင်းချက်ဆိုတာ မရှိဘူး။ သူတို့ကို ယစ်ပူဇော်ရာခန်းမကို ခေါ်ဆောင်သွားကြလော့”

၂၀၄ * ဉာဏ်ထွန်း(ရေခဲ)

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့အခြေအနေကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး”

ရောဘတ်ကား ကန့်ကွက်နေသည့်ကြားမှ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဆွဲခေါ်ရာသို့ တရွတ်တိုက် ပါသွားခဲ့သည်။

ဘာသာရေး အယူသည်းသူများကား ဤလူငယ်နှစ်ဦးသည် သန့်စင်သူများမဟုတ်။ ညစ်ညမ်းသူများဖြစ်၍ သူတို့၏ ရှေ့ထုံးစံလေ့အရ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်သူများကို ဓားလက်နက်ဖြင့် ကွပ်မျက်၍ သူတို့၏ ရုပ်အလောင်းကို အုတ်နံရံအပြင်ဘက်တွင် မြှုပ်နှံရန်ဖြစ်သည်။

လူရွယ်နှစ်ဦးကို ယောဂီအိုကြီးရှေ့ရှိ စဉ်းတီတုံးနားတွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ယောဂီကြီးကား အထက်ပိုင်းပလာကျင်း၍ နံငယ်ပိုင်းလေးဖြင့် တင်ပူ၍ခွေ ထိုင်နေသည်။ သူသည် ထူးထွေဆန်းပြားသော မန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေစဉ် မေ့မြောသွားသည့်နည်း။ ယစ်ကောင်ကို စတေးညှော်သူများကလည်း ဓားများကို ဆွဲထုတ်ကာ အမိန့်ကိုနာခံလျက်။

ယောဂီကြီး၏ နာမ်ခန္ဓာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ခေတ္တခွာသွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်၏ နာမ်ခန္ဓာက အဘိုးအိုကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သို့ ဝင်ရောက်ပြီ...

ယောဂီအိုကြီးလက်တစ်ဖက် လေထိသို့ မြောက်တက်လာသည်။ ထို့နောက် အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြောက်စဖွယ် အမိန့်ပေးလိုက်ပုံကား ...

“အကျွန်းသားတွေကို အမြန်လွှတ်ပေးလိုက်။ ယခု ယစ်ပူဇော်တဲ့နေရာကနေ ဘေးကင်းရာအရပ်ကို ရောက်အောင် အမြန်ပို့ဆောင်ကြပေလော့”

ယောဂီကြီး၏ အမိန့်သံကို ဘုန်းတော်ကြီးများက စိတ်ပျက်သွားကြဟန်ပင် ညည်းတွားသံရှည်ကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဗီဿနီးနတ်မင်းကြီးက ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး (၂)ဦးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ရုပ်ပြောင်း နာမ်ခွာ * ၂၀၅

ဘုန်းတော်ကြီးများကား သူတို့(၂)ဦးအား ဝေးကြည့်နေသည်။

“ကိုင်း ... နတ်မင်းကြီးရဲ့ ဆန္ဒတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြပေရော့”

ယောဂီကြီး၏အသံကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးများ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။

လေသူရဲ (၂) ဦးကား သူတို့အဖြစ်ကို လုံးဝမယုံကြည်။ အံ့ဘွယ်ရ၏။ သူတို့အား ချုပ်နှောင်ထားသည့် အနှောင်အဖွဲ့များကိုဖြုတ်ခါ ယင်းနေရာမှ ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ဘုန်းတော်ကြီးများက ခေါ်ဆောင်သွားကြပေသည်။ ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်ကား ယောဂီကြီး၏ ခန္ဓာအိမ်အတွင်း၌ ရှိနေပြီး လေယာဉ်လေး အဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားသံကြားမှ သူ၏ နာမ်ခန္ဓာကို မိမိပိုင်ခန္ဓာသို့ ရွေ့ယူလိုက်သည်။

အာသံပြည်မှ ဟိုတယ်ခန်းမရှိ ဒေါက်တာကြီး၏ခန္ဓာအိမ်သို့ နာမ်ပြန်လည်ကိန်းအောင်းလာသည်။ အမွှေးတိုင်ထွန်းသည့်ခွက်ဘေးရှိ သတ္တုကြုတ်၏အဖုံးကို အသာအယာ ဖွင့်လိုက်သောအခါ လေသူရဲ (၂) ဦး ပိုင်တစ်ကိုယ်ရေသုံးပစ္စည်းများကို မတွေ့ရတော့။ အမွှေးတိုင်မှ ကျလာသော ပြာများကိုပင် မတွေ့ရတော့။ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်နေသည့် လောကီကိစ္စဖြစ်၏။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ အခြေအနေတစ်ရပ်ကြောင့် ဒေါက်တာအံ့ဘွယ်သည် သမိုင်းတစ်စိတ်၊ တစ်ပိုင်းကိုပင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည့်နည်း။

အာသံပြည်နယ်မှ မဟာရာဇာကြီးက အင်္ဂလိပ်ကြီးနှင့် သူ၏ သားငယ်(၂)ဦးတို့အား ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းညှိနှိုင်းခဲ့သည်။ သူ့ ပြည်နယ် တိုးတက်အောင်ကူညီသည့် ကျေးဇူးရှင်များအား ကျေးဇူးဆပ် ဂုဏ်ပြုသည့် အခမ်းအနားပါ။ လူငယ်နှစ်ဦးကား ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံး သူတို့ထက်ပျော်သူ ဤကမ္ဘာကြီးတွင် မရှိနိုင်ဟု ထင်နေကြ၏။

ကြွရောက်လာကြသော မင်းပရိသတ်အပေါင်းနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ကား ရယ်လား၊ မောလား၊ တဟားဟားဖြင့် သောသောညနေသည်။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးကား မကြာသေးသောအချိန်က ယဇ်ပူဇော်ခံခဲ့ကြ ချီ မဟုတ်လော။ ယင်းအဖြစ်၏ သနစ်စုံကို ဒေါက်တာ အံ့ဘွယ်တစ်ဦး တည်းသာ သိရှိပါသည်။

REF: FLIGHT INTO DANGER BY John W.ELLIOTT

ဉာဏ်ထွန်း (ကျော်)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အေး ... ငါ့မြေးက ပါရမီပါတယ်။ အကျိုးထူးခံစားရမယ်ကွ။
လုပ် ... လုပ် ... ငါ့မြေး”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူ လည်ပင်းတွင် စိပ်ပုတီး
အကြီးကြီး ဆွဲထားသည့် ထိုအဘိုးကြီးက ပြောသွားသည်ကို အိပ်ရာမှန်း
လျှင် သတိရနေခြင်းပင်။ ဒါကို လူကြီးမိဘများကို ပြောပြရာတွင် ...

“နင်ကတော့လေ လူကြီးတွေ ပြောတာဆိုတာတွေကို ကြားပြီး
ဘိုးတော်ဖြစ်ချင်လို့လား”

သက်တူရွယ်တူတွေ ကျပြန်တော့လည်း ဟားတိုက်၍ ဒီ(ရယ်)
ကြပြီး ...

“ဘိုးတော်ဌေး ... နတ်ဟောစားမလို့လား” တဲ့။

ဒါပေမဲ့ အဖေကတော့ ကျွန်ုပ်ကို ပြောသည်။

“ငါ့သားက ထူးများကွ။ ရေတက်နေတက်၊ အချင်းစလွယ် မျက်နှာ
ပုံးနဲ့ စနေသား”

ဟုပြောသည့် စကားများလည်း ပါသည်။ ယခုတော့ အရွယ်နှင့်
အသက်ကလေးပါရပြီး ဆရာကောင်း။ ရဟန်းသံဃာကောင်းများကို ဆည်း
ကပ်ခြင်း။ သွန်သင်မှုခံယူခြင်း။ စာပေတတ်၍ စာကောင်းပေကောင်း
များကို ဖတ်မှတ်ခြင်းကြောင့် ဘာသာတရားအကြောင်းကို ထမင်းစား
ရေသောက် အစွန်အဖျားလောက် သိမိလာခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ဘုရားရှိခိုးလျှင် ခပ်တိုးတိုး၊ ဂုဏ်တော်များ ရွတ်ပွား
လျှင်လည်း ခပ်တိုးတိုးပင် ရွတ်ပွား။ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမျှဝေခြင်းများပါ ပြု
တတ်လာသည်။ အခါကြီး ရက်ကြီးများ ဥပုသ်သီလစောင့်ခြင်းနှင့် ဘုရား
စေတီများကို သွားရောက်ဖူးမြော်ခြင်းများကိုတော့ အလျဉ်းသင့်သလို ပြု
သည်။ အများအားဖြင့် အလုပ်အားရက်မျိုးတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဘဝ
တော်၊ ဓမ္မတော်များကို ထည့်သွင်းဌာပနာ၍ တည်ထားသော စေတီပုထိုး
များကို ဖူးမြော်ရန် သွားရောက်ခဲ့သည်။

[၁]

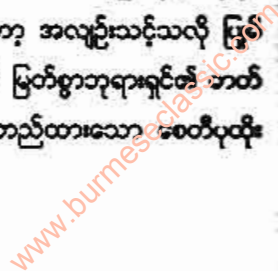
ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်က ဘုရားရှိခိုးလျှင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့်
ရှိခိုးတတ်သည်။ ရသမျှ ဂုဏ်တော်ဂါထာတော်များကို မှန်သည်မှားသည်
ဟု မသိမေ့ဘဲ ရှိခိုးတတ်သည်။ ဒါကလည်း ကြားမြင်တွေ့သိသမျှသော
လူကြီးများက ...

“ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလား။ ငါ့ကောင်ကြီး တော်တယ်ကွာ”

“ဟယ် ... ဒီကလေးက လိမ်မာလိုက်တာ။ ဘုရားမှန်း တရား
မှန်း သိတတ်တယ်”

“အင်း ... ဒီကောင်လေးကမှ ကလေးဖြစ်ပြီး ဘုရားနဲ့တရားနဲ့
မင်းတို့ ကြီးမိုက်တွေနဲ့တော့ ကွာပါကွာ”

ဟု လူကြီးတချို့၏ ပြောစကားများကို ဝိတိဖြစ်၍ လူတွင်ကျယ်
လုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပို၍ဝိတိဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ကြီးဝင်မိခြင်းမှာ အိပ်မက်
ထဲတွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရပြီး။

တစ်ကြောင်းကလည်း ဓမ္မမိတ်ဆွေများ၊ အသိအကျွမ်းများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ 'စတ္တရော အပါယ သကဂေဟသဒိသာ' ဟူသော ဓမ္မပဒ အဋ္ဌက ထာလာ၊ အပါယ်လေးဘုံတို့သည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ဇာတိချက်ကြော အပြ နေထိုင်ရာအိမ်နှင့် တူသည်ဆိုခြင်းအကြောင်းများကို မေးစမ်းဆွေးနွေး အသိ ဇလှယ်ရသည်ဖြစ်၍ပင်။

ထိုသည်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့၌ ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်ည့်၍ နောင်တော်ကြီးစေတီ၏ ရင်ပြင် (ပစ္စယ) ဝေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏မွေးထောင့်ဖြစ်သော စနေထောင့်တွင် ထိုင်ပြီး လွယ်အိတ် ထဲမှ ပဝါပိုင်းကိုထုတ်ယူပြီး ခင်း၍ စိတ်ပုတီးကို တင်ထားကာ သုံးလောက ထွင်တင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကိုစိတ်ရည်၍ ထိခြင်းငါးဖြာဖြင့် ရိုသေစွာ ရိုခိုး လိုက်သည်။

“ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံဃာသရဏံ ဂစ္ဆာမိ”
ဟု ဆိုပြီး ဘုရားရှင်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပြီး ...

'နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ' ကို လည်း သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး ...

'ဩကာသ ... ဩကာသ ... ဩကာသ' ပဏာမချီ၍ ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်လူမှန်းသိစအရွယ်က အဘိုးလေး ဆရာတော်ကြီးသင်ပေးသော ဘုရား ရိုခိုးနည်းဖြင့် ရိုခိုးလိုက်သည်။ တံတေးမြို့အပိုင် မယ်ပြေရွာ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီး (ပျံလွန်တော်မူ)က ကျွန်ုပ်အား သင်ပေးခဲ့သော ဘုရားရိုခိုး မှာ ...

“ဘုရား တရား သံဃာနှင့် မိဘနှစ်ပါး ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင် နှင့် ကျေးဇူးပြုဖူးခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်တို့ကို မနောကံ၊ ဝစီကံ၊ ကာယကံတို့ ဖြင့် ပြစ်မှားမိခဲ့ပါလျှင် ထိုအပြစ်တို့မှ ကျေပါစေပျောက်ပါစေခြင်းအကြောင်း ကို ရိုသေလေးမြတ်စွာဖြင့် ရိုခိုးကန်တော့၍ တောင်းပန်အပ်ပါသည်”

ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးမှ ဆက်၍ ...

“ဘုန်းတော်အနန္တ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ ပါရမီတော် အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ကြီး၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဓာတ်တော်၊ ဆံတော်၊ အံတော်အမွေတော် နှင့်အသုံးအဆောင်တော်ပရိဘောဂတော်များကို ထည့်သွင်းဌာပနာ၍ တည် ထားကိုးကွယ်ရပါသော ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်တို့နှင့် ပရိဘောဂစေတီ၊ ဉဒိဿစေတီ၊ ဓမ္မစေတီတော်မြတ်အပေါင်းတို့ကို သက်ရှိထင်ရှား ရှင်တော် မြတ်ဘုရားအမှတ်ဖြင့် ရိုသေလေးမြတ်စွာဖြင့် ရိုခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား”

တစ်ကြိမ် ဦးချပြီးမှ ...

“ဤသို့ ရိုခိုးကန်တော့ခြင်းနှင့် (ဤလှူဖွယ်၊ ပန်းရေချမ်း၊ ဆီမီး ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းသစ်သီး) လှူဒါန်းခြင်းအကျိုးနှင့် ပြုခဲ့ပြီးသော ကုသိုလ် ဒါနအစုစုတို့ကို ယခုဘဝအပါအဝင် နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝဘဝတိုင်းတို့တွင် ပါ ဗုဒ္ဓ၏အကျိုး၊ ဓမ္မ၏အကျိုး၊ သံဃာ၏အကျိုးတို့ကို သည်ပိုးရွက်ဆောင် နိုင်သည်ကိုယ် ဖြစ်ပြီးလျှင် အလှူရေစက်လက်နှင့် မကွာပြုနိုင်သည့် လူ သားစင်စစ် ယောကျ်ားသားဖြစ်ရပါလို၏ ... အရှင်ဘုရား”

ဟူ၍ အသံမတိုးမကျယ်ဖြင့် ရိုခိုးလိုက်သည်။

ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်း အနီးဝန်းကျင်နှင့် ဝေးကွာသောအရပ် မှ ရိုရှိသမျှသော သူတော်စင် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့နှင့် မြင်အပ် သောပုဂ္ဂိုလ်၊ မမြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့ကိုပါ မေတ္တာပို့ အမျှဝေ လိုက်သည်။ ပုတီးစိပ်ရန်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းကို သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်၊ နေရာဒေသပိုင်ဆိုင်သူတို့ထံတွင် တောင်းခံလိုက်သည်။ (စည်းချစ်ခြင်း မဟုတ် ဇဉ်သည်နေရာတွင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်ပုတီးစိပ်လျှင် စည်းမချပါ။

ကျွန်ုပ်သည် တားဆီးနိုင်သော အမိန့်အာဏာကို ပိုင်ဆိုင်သူမဟုတ် ခြင်း မည်သည့်အရာမှ ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိသော၊ လူ့ဘဝလူ့သားဖြစ်နေခြင်းကြောင့်

၂၂ • နိဗ္ဗာန်

ကျွန်ုပ်လိုက်မိသော လောကသား ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိနေတတ်သောကြောင့် မထီ ခဲ့ခြင်းပြုရာမကျအောင် လူ့ဝတ္တရားကျေရာ နေရာထိုင်ခင်း တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်စနေထောင့် ဝိဇ္ဇာ ဘုရားရှေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်စဉ် တစ်ခါက ပုတီး(၈) ပတ်ပြောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင် အသက်အတိုင်းအတာကို ခန့်မှန်းမရသော ဖြူဝင်း စိုပြေချောမောပြေပြစ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်၊ ချိတ်လုံချည် ပန်းနုရောင်နှင့် သွယ်နွဲ့ရှည်လျား နက်မှောင်သောဆံပင်ကို ထုံးနှောင်မှုမပြုဘဲ လှပသော ရောင်စုံပန်းများကို ပွေ့ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည် ကို ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မဓိတ်ဆွေအဖော်များက မြင်ကြပြီး ကျွန်ုပ်ပုတီးစိပ်ပြီးချိန် တွင် ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲဟု ဝိုင်းမေးကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်က မမြင်မသိ မှီး အမှန်ပါ။

ကျွန်ုပ် ပုတီးစိပ်လျှင်။

ဤနေရာဝန်းကျင်၌ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များခင်ဗျာ ... ကျွန်ုပ်သည် ယခု “ဤနေရာတွင် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တရားတော်တို့ကို ရွတ်ပွား မှတ်ထင်၍ စိပ်ပုတီးဖြင့် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေရန် ပွားများခြင်းပြုလိုပါသဖြင့် နေရာထိုင်ခင်း ခေတ္တပေးပါရန် လေးစားသမှုဖြင့် တောင်းခံပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပြုခဲ့ပြီးသော ကုသိုလ်ဒါန၏ ကောင်းမှုနှင့် ပြုဆဲကုသိုလ်တို့၏ အဖို့ကို လည်း ရကြပါစေ၊ အမျှ အမျှ အမျှ ပေးဝေပါသည်။ သာဓုခေါ်နိုင်ကြပါ စေ”

အမျှဝေ နေရာတောင်းပြီးမှ စိပ်ပုတီးစိပ်ပါသည်။

တစ်ခါတွင်လည်း လမ်းမတော်အပိုင်း (ရွှေပုဇွန်ပုန့်တိုက်ရှေ့) ဌ စေတီလေးတွင် ထိုကဲ့သို့ပင် ပုတီးစိပ်ရာ ပုတီးပတ် (၈) ပတ်ပြည့်ပြီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင် ရပ်ရည်တည်ကြည်ခန့်ညားပြီး သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် ပေါင်ပေါင်းပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကြက်ဥနှစ်ရောင်ဝိုးပုဆိုးနှင့် လူကြီးနှစ်ယောက်

အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ရှုထောင့်များ • ၂၃

ကြေးဖလားခွက်ကိုင်၍ ရပ်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မဓိတ်ဆွေအဖော် များက မြင်တွေ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ပုတီးစိပ်ပြီး မေတ္တာတို့ အမှုအထွက်ဆ မှပဲ ပြုလိုက်နိုင်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ကျွန်ုပ် မမြင်မတွေ့ရပါ။

ကျွန်ုပ်နှင့် အကြောင်းဆက်ရှိသူများက သေခံခဲ့ပြီး ဝိညာဉ်ထောထ ကို (ပေတကတိ) ရောက်ရှိနေသူတို့က လူ့ပြည်လူ့ဘဝကို ပြန်မရောက်မီ အကြားတွင် ကျွန်ုပ်ပြု ကောင်းမှုတို့ကို လိုချင်၍ လိုက်လံနေကြသည်ဟု ပြောကြသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုတော့ အနံ့အသက်၊ အငွေအကြောင်း ထင်ရှားသည် ကိုယ်ဟန်၊ အသံတစ်မျိုးမျိုးဖြင့်ပါ အသိပေးခြင်း (ခြောက်လှန့်ခြင်းမဟုတ်) မျိုးကို မပြုလုပ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ကုသိုလ်ဒါနပြု တိုင်းနှင့် ပုတီးစိပ်ပြီး တိုင်းပါ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမျှဝေခြင်းကို ပြုပါသည်။ ယခုတစ်လောတွင်လည်း ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က မကြာခဏ အိပ်မက်မက်သော အဘိုးကိုပြန်၍ အိပ်မက် မက်လာခဲ့ပြန်သည်။

နေသော လူကြီးတစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်ကလည်း မြင်တွေ့ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အိမ်... ငါ့မြေးက ဘာဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်တာလဲ”

“ဗျာ... ဟို သရဏဂုံဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်ပြီး သမ္မဒွေဂါထာကို ရွတ်ပါတယ်”

“အိမ်... အိမ်... ကောင်းပါလေ့... ငါ့မြေးရယ်။ ငါ့မြေးဘုရားရှိခိုးတာက တကယ့်လောကနဲ့ အပ်စပ်တယ်ကွယ်။ သာဓု... သာဓုသာဓု”

ကျွန်ုပ်သည် ၁၃၀၈ ခုနှစ် မွေးသူဖြစ်၍ ယနေ့ ကျွန်ုပ်အား ဦးလေးဦးကြီး၊ ဘကြီးအဘဟု အခေါ်များကြသည်။ သည့်နေ့တွင် ငါ့မြေးဟု ခေါ်သူနှင့် ကြုံနေရသည်။ ငါ့မြေးဟု ခေါ်ပြောနေသူကို လေ့လာကြည့်လိုက်မိသည်။

“အိမ်... ငါ့မြေးက အဘိုးရဲ့အသက်ကို တွက်စစ်နေတာကို အေးကွယ်... အဘိုး ဒီရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို သီပေါမင်းကလေးနဲ့ ဖိစုရားပါ ရံရွှေတော်အပျိုတော်တို့နဲ့ ရယ်မောစကားဆိုနေကြတဲ့ တစ်ညနေမှာ သီပေါမင်းကလေးရဲ့ မယ်တော်က နန်းဆောင်ထဲကို ရုတ်တရက် ပျာရီဗျာယာနဲ့ ဝင်လာပြီး...”

“မောင်ရင်... မောင်ရင်... ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုလည်း မလိုချင်မိနဲ့ ဘုရင်လည်း မလုပ်ချင်ပါနဲ့၊ မောင်ရင်ညီတော်၊ နောင်တော်၊ နှမတော်များ ရှိသေးရဲ့လားလို့ စစ်ကြည့်ပါဦး”

လို့ပြောပြီး မယ်တော်ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ သီပေါမင်းကလေးက အရှေ့နန်းဆောင်ထဲထွက်ပြီး မှူးမတ်တို့ကို ညီလာခံအမြန်ခေါ်ပြီး...

“မင်းကြီးများ ကျုပ်ကိုမထိန်မဝှက်ဘဲ မှန်တဲ့အတိုင်း တင်ကြမ်းပါ။ ချုပ်ထားသော ညီတော်၊ နောင်တော်၊ နှမတော်များ ရှိမရှိ သိလိုအပ်သည်”

[၂]

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မှ နောင်တော်ကြီး စေတီတွင် ပုတီးစိပ်ခြင်းကို ဖင် ပြန်ဆက်ပါရစေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံဂစ္ဆာမိကို ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ပြီး သမ္မဒွေဂါထာတော်ကို နှုတ်မှ (၉)ခေါက်ရွတ်၍ နေရာထိုင်ခင်းများ ပြန်အပ်ပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေလိုက်သည်။

စိပ်ပုတီးနှင့် ပဝါကိုသိမ်းပြီး လွယ်အိတ်ထဲကို ပြန်ထည့်ရင်းမှ ဘေးဘယ်ညာကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်မှ ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာ ထိုင်၍ကြည့်နေသော ယောဂီရောင်ပုဆိုးအင်္ကျီ ခေါင်းပေါင်းနှင့် လက်ထဲတွင် ပုတီးအလုံးကြီးတစ်ကုံးနှင့် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကိုလည်း ကိုင်ထားပြီး လွယ်အိတ်အညှိကြီးကို ဘေးတွင်ချထား၍ ထိုင်

၂၆ ● နိယဉ်ထွန်း

လို့ မေးမြန်းတဲ့အခါ မင်းကြီးများက ...

“ဘုန်းတော်ကြောင့် အမှန်ကိုတင်ရပါလျှင် ဘုရင့်သားသည် ရွှေထီးရွှေနန်းကို အမှန်ကြံစဉ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မျိုးများ၏ စောင့်ရှောက်ရသော တာဝန်သည် အလွန်မှ ကြီးသည်ဖြစ်သောကြောင့် အချွပ်မှ လွတ်ထွက်ပုန်ကန်လျှင် ဆင်းရဲသား အများသူငါတို့ အများအပြား သေကျေပျက်စီးကြမှာဖြစ်၍ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရပါသည် ဘုရား”

လို့ သီပေါမင်းကလေးကို အမတ်တစ်ယောက်ကတင်သည့် အချိန်အဘိုးနဲ့ အဖ (အဘိုးရဲ့အဖေ)နဲ့ နန်းမြို့ကထွက်ပြီး ဒဂုံရဲ့ဆံတော်ရှင်ကို တစ်ခေါက်ဖူးချပြီး သီပေါမင်းကလေးကို ကုလားဖြူတွေ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား။ အဘိုးတို့ မောပြည်တစ်ခေါက်ပြန်ဆင်းလို့ ဆံတော်ရှင်ကို တစ်ခေါက်ဖူးရတယ်။ အိမ်း ... အဲဒီအချိန်က အဘိုးက ကနောင်ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ လူယုံတော်တစ်ဦးဖို့ ရွှေနန်းနဲ့ ဝေးခဲ့ရတယ်ပေါ့။

သာယာဝတီမှာ အခြေချရင်းနဲ့ ဂဠုန်ဆရာစံနဲ့ အပါးမှာနေခဲ့ဖူးပြီး ဆေးဝါးအင်္ဂုလုပ်အလုပ်ကို လုပ်ပြီး ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို ဆေးထိုးအဆောင်လုပ်ပေးဖို့ ဆရာစံက ...

“အဘိုးရယ် ... ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ ဆေးတော်ကိုင်’ လုပ်ပေးပါဆိုလို့ ဒီရွှေတံဂုံဆံတော်ရှင်စေတီကြီးမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့တာပါဆိုရင် သုံးကြိမ်ရောက်ဖူးပြီး ဆရာစံအဖမ်းခံရတော့ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးက ဘုရားကျောင်းကန်တွေ လှည့်လည်နေခဲ့တာ အခုတစ်ခေါက် ထပ်ရောက်ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ ...”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အတွေးကိုသိပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သော အဘိုး၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှ ဗျာဆိုသည်စကားသံတစ်လုံးပဲ ထွက်မိအောင် အံ့ဩသွားမိသည်။

အဓိဋ္ဌာန်အစိုးရ ဂျပန်လူမင်းများ ● ၂၇

“လောကမှာ မထင်တာဖြစ်တတ်ရုံတတ်သလို ထင်တာတွေ မဖြစ်တာလည်း ရှိတယ်။ အခု အဘိုးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးက မပြီးသေးဘူး။ ငါ့ပြေးနဲ့ နောက်တစ်ခါ ကြုံဖို့ရှိပါသေးတယ်။ လူဟောင်းတွေနဲ့ ရွှေတံဂုံမှာ သာသနာ (၂၆၀၀) အလွန်မှာ ဆုံကြဖို့ပဲ။ ငါ့ပြေးလူဟောင်းများ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပွဲမှာ ကုသိုလ်ယူပါကွယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘိုး”

“ငါ့ပြေးကို နမောတသသကို ပုတီးစိပ်ပါလို့ အဘိုးတိုက်တွန်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ် ... အဘိုး”

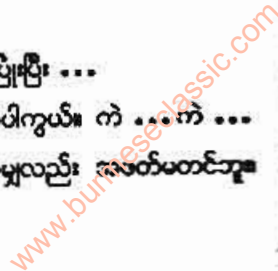
“ငါ့ပြေးက နည်းနည်းတော့ ကန့်လန့်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်တယ်။ ငါ့ပြေး ဗေဒင်ဆရာတချို့ကို မယုံဘူး။ ဘာအဓိကကြောင့်လဲ ... ငါ့ပြေးရဲ့”

ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းစိတ်ကို အဘိုးက နှိုက်ယူနေသည်။ အမေးရှိလို့ ဖြေရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး။ ဗေဒင်လက္ခဏာဆိုတာ အရမ်းလျှို့ဝှက်သိပ်သည်းတဲ့ ပညာပါ။ ဘုရားရှင် မပွင့်ထွန်းမီထဲက ရှိတဲ့ ပညာရပ်ပါ။ အဲဒါကို လမ်းဘေးမှာထိုင်၊ လျှောက်လာတဲ့လူကို အတင်းခေါ်ဟော၊ ရာကျော်ထောင်ချီတောင်းပြီး ယတြာလုပ်ဖို့ဆိုတာက ပါသေး။ ပြီးတော့ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူမှာ ဘာသွားလုပ်လိုက်ပါ၊ ညာသွားလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကြီးပဲဟောတော့ ဘုရားက တစ်ဆူ ဂေါတမဘုရားရှင်ပဲရှိတာ။ ဗေဒင်ဆရာထွက်တိုင်းထွက်တိုင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ တိုးတိုးသွားတာ မနည်းမနောပဲ အဘိုးရယ်”

ကျွန်ုပ်၏ အပြောကြောင့် အဘိုးက ပြုံးပြီး ...

“အိမ်း ... ငါ့ပြေးပြောသလိုပဲ ဟုတ်ပါကွယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ငါ့ပြေးက ဘာလုပ်လို့မှ အဆင်မပြေဘူး။ ရသမျှလည်း အမတ်မတင်ဘူး။”

၂၁ • နိဗ္ဗာန်စွန်း

အစွပ်အစွဲခံရသလို၊ အချုပ်အနှောင်ပါ ခံခဲ့ရတာကို ဒီအလုပ်လုပ်နေလို့ ဒီလောက်နဲ့ပြီးသွားတာ။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု ဖြစ်သင့်ပါရဲ့နဲ့ မဖြစ်ဘူး စားရတာက တစ်ပဲ၊ လျော်ရတာက တစ်ကျပ်၊ ကျေးဇူးစွတ် ကျေးဇူးကန်းလည်း ခဏခဏခံရတယ်။ အနေမကောင်းသလို အစားလည်း မကောင်းဘူး။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ငါ့မြေး”

ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့သြ၍ အံ့အားလည်းသင့်မိသည်။ အသက်ကို ခန့်မှန်၍မရသော သက်ကြီးသူက ကျွန်ုပ်ထက်နုပျိုပြီး ယခုမှတွေ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက်ရှိအခြေအနေကို တစ်လုံးတစ်ကြောင်းမှ မလွဲအောင်ပြောဆိုနေမှုကပင် လေးစားစရာ ရှိသေစရာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဗေဒင်လက္ခဏာ ယုံကြည်ပါသည်။ စီးပွားဖြစ် ဗေဒင်ပညာကို ရောင်းစားနေသူတို့ကို မယုံကြည်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အဘိုး၊ ကျွန်တော်အဖြစ်က အဘိုးပြောတာနဲ့ တစ်လုံးမှ မလွဲပါဘူး”

“အိမ်း ... အိမ်း ... ဘိုးထိန်က သိလို့ပြောတာကွယ်။ အဘိုးရဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုတွေ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးတွေကလည်း ဒီလိုသိခြင်းမျိုးက ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး။ ဪ ... အဘိုးပြောတဲ့ နမောတဿဆိုတာက ဂါထာမဟုတ်ဘူးကွယ်။ အခုက ဘုရားရှင် ဟောဖော်မိန့်မြွက်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မတရားတွေက တေးချင်းတွေဖြစ်၊ တေးချင်းအစစ်အမှန်တွေက ငိုချင်းဖြစ်၊ တေးချင်းလို့ပြောပြီး ဆိုနေတာတွေက ရန်ဖြစ်တာလား။ ဖရုဿဝါစာ အပြောတွေလား။ အဝတ်အစားအရောင်အသွေးကလည်း မည်းမည်းနက်နက်တွေပဲ အဝတ်များကြတာ၊ ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပေါ့။ အရှက်မဲ့လို့ ဝတ်တာတွေက အရှက်ကွဲကြဦးမယ်။ အဲဒီနမောတဿဆိုတာ အဘိုးတို့နဲ့ ဘုရားရှင်ကို နတ်မင်းကြီးက ရှိခိုးကန်တော့တာ ဘုရားရှိခိုး စစ်စစ်ကွယ်။ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ငါ့မြေးသိရမှာ”

“ပြီးတော့ အိမ်မှာ ကြေးစည်သေးသေးတစ်လုံးကို ထားကွယ်။ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီးတိုင်း ကြေးစည်ထု၊ ဂုဏ်တော်ဂါထာတော်တွေကို ရွတ်ပြီးရင်လည်း ကြေးစည်ထု။ ကြေးစည်သံကြားရင် ကျွတ်လွတ်ချင်တဲ့ လူဟောင်းက သာဓုခေါ်တယ်။ ကြေးဆိုတာက လူနဲ့တတ်ဖက်။ ကျန်းမာတယ်၊ ရန်ကင်းတယ်၊ စီးပွားတိုးတယ်၊ မိုးကြိုး မခဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး”

အဘိုးပြောသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်က နားထောင်ပြီး အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ အဘိုးက ဆက်၍ ...

“အိမ်း ... အိမ်း ... အဘိုးတို့ငယ်ငယ်က ကြေးအိုး၊ ကြေးခွက်၊ ကြေးခွန်း၊ ဓားကိုတောင် ကြေးနဲ့ကွပ်တယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး၊ အခုက ကြေးတွေ အရမ်းရှားပြီး အကုန်လုံး ပလတ်စတစ်တွေချည်းပဲ နေရာဝင်ယူပြီး နောက်ဆိုရင် လူတောင်မှ ပလတ်စတစ်လူတွေ ဖြစ်လာဦးမလား မသိဘူး”

ကျွန်ုပ်က အမှန်နှင့်အရိုကို ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးက ခပ်ပြုံးပြီး နှင့်ပင် ...

“အိမ်းကွယ် ... အဲဒါကြောင့် ငါ့မြေး ပြောသလိုပဲ။ လူတွေက ပလတ်စတစ်လို မြေဆီဖျက်၊ အမှိုက်ရှုပ်သလို လူ့အသိတွေမဲ့၊ အရှက်အကြောက်တရားမဲ့၊ ဟိရိသြတ္တပွမဲ့ပြီး မပြုသင့်တာတွေ ပြုနေကြတာ။ အစားထိုးက တယ်ဝါသနာပါကြတာကိုး။ ရောဂါမျိုးစုံတွေ ဖြစ်နေကြတာကို ကြည့်ပါ။ အဘိုးကြုံတုန်း ပြောခဲ့မယ်။ ရွှေရှိရင် သောက်ရေအိုးထဲ ထည့်ထား။ တန်ဆာဆင်တော့ ထုတ်ဝတ်ပေါ့။ ရွှေစိမ့်တဲ့ရေက သွေးသန်တယ်။ အသားအရေ ဝင်းဝါစိုပြေတယ်။ သည်းခြေနာကင်းတယ်။ ခါးဖြူသွားကြော့နာပါ ပျောက်တယ်။ မှတ်ထား ... ငါ့မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး”

၂၂၀ ● နိယဉ်ထွန်း

ကျွန်ုပ်၏ 'ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး' ဟု စကားဆုံးတွင် ထိုင်ရာမှလည်း
လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၊ တောင်ဝှေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က လက်
အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ရာ ...

"အိမ်း ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... အဘိုးကို ဘိုးထိန်
လို့ မှတ်ထား။ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးသည်မို့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဘိုး"

ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး၍ မျက်လုံးဖွင့်မော့ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးထိန်က
မို့မနေတော့။ ဘုရားကိုကန်တော့ပြီး နောင်တော်ကြီးစေတီကို တစ်ပတ်
ပတ်၍ အဘိုးထိန်ကိုရှာကြည့်ရာ မတွေ့သဖြင့် လှေခါးအတိုင်း ပြန်ဆင်း
လာပြီး ရင်ပြင်တစ်ပတ်ရှာသော်လည်း အဘိုးထိန်ကို ရှာမတွေ့တော့ပါ။

ယောဂီရောင်အပေါ်အောက်နှင့် အညိုရောင်ခေါင်းပေါင်း၊ စိပ်ပုတီး
တစ်ဖက်၊ တောင်ဝှေးတစ်ဖက် လွယ်အိတ်ကြီးနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ရှင် ခရီးသည်
ကြီးက ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသ၏ စေတီကျောင်းကန်ဘုရားကို ရောက်ရှိနေ
မည်ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် မသိနိုင်သလို၊ ကျွန်ုပ်၏ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးတစ်လျှောက်
တွင်လည်း လူပောင်းများ ဘယ်လောက်အထိ တွေ့ကြုံနေရဦးဟု မပြော
နိုင်ပါလော့။

နိယဉ်ထွန်း

